

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

(ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE)
[Συνέχεια · ἴδε σελίδες 49]

Εἶδε τότε ὅτι ὁ φάκελλος περιεῖχε :

Α'. — Μικρὸν χαρτοθῆκη ἐκ δέρματος μαροκινού, περιέχουσαν μόνον πλάκα χρυσῆν λεπτοτάτην, ἐμβαδού ενός τετραγωνικοῦ ὑποδεκαμέτρου περίπου, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἦσαν κεχαραγμένα σχήματα, ἀπεσβεσμένα σχεδὸν ἐκ τοῦ χρόνου.

Β'. — Ὑπόμνημα χειρόγραφον, ἐξ ἑκατὸν περίπου σελίδων, γεγραμμένον διὰ χειρὸς τοῦ συνταγματάρχου, μὲ σχήματα διάφορα.

Γ'. — Σημείωσιν, τὴν ὁποίαν ὁ κύριος Κλοακὲν ἔσπευσε ν' ἀναγνώσῃ καὶ ἣ ὁποία εἶχεν ὡς ἐξῆς :

« Λίαν ἐμπιστευτικόν.

Πρὸς τὸν κ. Βενιαμίν Κλοακέν.

Καλκούτα,
19 Μαρτίου 1882.

Ἀγαπητέ μου
γαμβρέ,

« Ἐὰν δὲν ἠπατήθην ὡς πρὸς τὴν ἐκτίμησιν τοῦ χαρακτήρος σας, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ ἔλθετε ὁ ἴδιος, ὅπως σὰς παρεκάλεσα, νὰ παραλάβετε ἐνταῦθα τὴν ἀρχαιολογικὴν μου κληρονομίαν. Ἐὰν ἐμπόδια ἀνωπέρβλητα δέ ν' σας ἐπέτρεψαν νὰ ἔλθετε προσωπικῶς, δὲν ἀμφιδάλλω ὅτι οἱ κ. κ. Σέλυβυ καὶ Γκρέχαμ θὰ ἐφρόντισαν νὰ σας στείλουν τὸ δέμα τοῦτο ἀσφαλῶς. Ἀπλῆ μόνον ἐξέτασις τῆς ἐσωκλειστοῦ πλάκῃς, ἀρκεῖ νὰ σας πείσῃ περὶ τῆς μεγάλῃς ἐπιστημονικῆς του σημασίας.

« Εἶνε μνημεῖον μοναδικόν, εὐρεθὲν ὑπ' ἐμοῦ πρὸ δύο ἐτῶν εἰς τὸ ὑπόγειον τοῦ ἀρχαίου τζαμίου

ΕΤΟΣ 15^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 5^{ον}

τοῦ Ράμ-Μοχούν, πλησίον τοῦ Κανδαχάρ, καὶ τὸ ὅπου ὁ θεωρῶ ἀδιστάκτως ὡς τὴν ἀρχαιοτέραν ἐπιγραφὴν, ἐξ ὧν ἔχουσιν ἐξαχθῆ μέχρι τοῦδε εἰς τὸ φῶς τῆς ἡμέρας.

« Λόγοι πολιτικοὶ με ἠνάγκασαν νὰ κρατήσω μυστικὴν μέχρι τῆς

στιγμῆς ταύτης τὴν ἀνακάλυψιν. Περὶ τούτων διαλαμβάνω ἐν ἐκτάσει εἰς τὸ ἐπισυνημμένον ὑπόμνημα. Ἀρκεῖ μόνον νὰ σας εἶπω ὅτι ἡ πλάξ αὕτη, φυλασσομένη εἰς εἰδός τι θήκης ἐκ λίθου σκληροῦ, ἐθεωρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐπιτοπιῶν μωαμεθανῶν ὡς κληρονομία ἐνός τῶν πρώτων αὐτῶν ἀρχηγῶν καὶ ἦτο δι' αὐτοὺς ἀντικείμενον ἰδιαιτέρας λατρείας. Ἐὰν λοιπὸν ἤθελον κοινοποιήσῃ ἀμέσως τὴν ἀνακάλυψιν μου, ἡ ἀγγλικὴ κυβέρνησις θὰ ἔκρινεν ἰσως ἀναγκαῖον ν' ἀποδώσῃ τὴν πλάκα εἰς τοὺς Ἀφγανούς, οἱ ὅποιοι τὴν θεωροῦν ὡς παλλάδιον καὶ οἱ ὅποιοι ἀγνοοῦν μέχρι τῆς στιγμῆς ταύτης τὴν ἐξαφάνησιν τῆς.

« Ἐγὼ ὁ ὅποιος τὴν ἐσπετερίσθην ἐν

ὀνόματι τῆς ἐπιστήμης καὶ μὲ κίνδυνον τῆς ἰδίας μου ζωῆς, ὡς μονιδικὸν ἄθλον τῆς νίκης, τὴν ὁποίαν τὸ σύνταγμα μου κατήγαγε κατὰ τῶν Ἀφγανῶν, δὲν ἐτόλμησα ν' ἀναμιχθῶ εἰς τοιοῦτο σκάνδαλον μολονότι οἱ Ἀφγανοί, κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν ἔχουσι κανένα τίτλον κατοχῆς δικαίας τοῦ κειμηλίου τούτου. Ἀνῆκει εἰς πολιτισμὸν καὶ εἰς

ΤΟΜΟΣ 23^{ος} — 5

Ο ΡΑΚΗΣ ΕΣΦΑΔΑΖΕ ΚΑΙ ΗΓΩΝΙΑ (Σελ. 69)

θηροειάειαν πολύ προγενεστέραν τῆς ἰδικῆς των, ἀρα ἀνῆκε ἐἰς τὴν ἱστορίαν καὶ εἰς τὴν ἀνθρωπότητα.

» Ἀπεφάσιμα λοιπὸν ἂν τὸ κρατήσω, ἕως οὐ δυνῆθῃ ν' ἀναγνώσω ἐντελέως τὴν ἐπιγραφὴν. Μετὰ τοῦτο θά το φέρω εἰς τὴν Ἀγγλίαν καὶ θά το καταθέσω ἐγὼ ὁ ἴδιος εἰς τὸ Βρεττανικὸν Μουσεῖον. Θά ἴδωμεν δὲ τότε εἴαν, πρὸ τῆς σοφῆς Εὐρώπης, θά τολμήσουν νά το ἀποδώσουν εἰς τοὺς ἀπίστους, οἱ ὅποιοι μοῦ ἐφένευσαν τόσους γενναίους στρατιώτας!

« Ἐάν δὲν προφθάσω νά τελειώσω ἐγὼ τὴν ἐρμηναίαν, τὴν ἐμπιστεύομαι εἰς ὑμᾶς, ἀγαπητέ μοι γαμβρὸν. Κατόπιν κάμει τὴν πλάκα ὅτι σὰς ὑπαγορεύει ἡ συνειδήσις σας.

« Ὡς-θὰ ἴδητε εἰς τὸ ἐπισυνημμένον παράρτημα, τὴν θεωρῶ ὡς μνημεῖον χαλδαϊκόν, ἀναφερόμενον εἰς τὸν κατακλυσμὸν τοῦ Νῶε ἢ ἄλλον κατακλυσμὸν τῶν προϊστορικῶν χρόνων. Σῶς ἐμπιστεύομαι τὸν θησαυρὸν τοῦτον, ὡς σὰς ἐμπιστεύομαι τὰ τέκνα μου, τὰ χειρόγραφα μου καὶ ἰδίᾳ τὰς περὶ τῶν ἀρχαιοτήτων τῆς Καμβόδης σημειώσεις μου.

Υπογεωγ. Γ. Π. Κ. ΡΟΒΙΝΣΟΝ.

Ἐπαλλεν ἡ καρδιά τοῦ κ. Κλοακέν, ἐν ᾧ διέτρεχε τὸ ἔγγραφον τοῦτο, ἐκ συγκινήσεως τὴν ὅποιαν μόνον ἐπιστήμονες εἶνε ἱκανοὶ νά ἐννοήσωσι καὶ νά αἰσθανθῶσι. Πρὶν φυλάξῃ τὴν πολυτίμον χαρτοθήκην εἰς τὸ ἐσωτερικὸν θυλάκιον τῆς ρεδιγκότας του, ἠθέλησε νά τὴν ἐξετάσῃ καὶ πάλιν καὶ τὴν ἐπλησίαν ἀνοικτὴν εἰς τὸ φῶς τῆς λυχνίας.

Ἀνεγνώρισε τότε ἀμέσως, ἔμπειρος ὡς ἦτο τῆς χαλδαϊκῆς γραφῆς, ὅτι ἡ ὑπόθεσις τοῦ συνταγματάρχου ἦτο λίαν βλαμὸς καὶ ὅτι, ὅπερ σπουδαιότερον, σημεῖα τινὰ ἐκ τῶν κεχαραγμένων ἐπὶ τῆς χρυσοῦς πλακῆς ἐφαίνοντο ἀνήκοντα εἰς τὸν θρυλικὸν ζωδιακόν. Ὅποια ἀνεξάντλητος πηγὴ ἐρευνῶν, μελετῶν, συμπερασμάτων!... Ἡ καρδιά τοῦ ἀρχαιολόγου ἐξεχειλιζεν ἐκ χαρᾶς. Εὐχαρίστως θά κατέριπτε τὴν χρυσὴν ἐκείνην πλάκα εἴαν εὕρισκετο ἐκεῖ μόνος.

Ἄλλ' εἶδεν ὅτι ἦτο καιρὸς νά συνέλθῃ ἐκ τῆς ἐκστάσεώς του καὶ κλείσας εὐλαδῶς τὴν χρυσοθήκην τὴν ἐσφιγξεν ἐπὶ τῆς καρδίας του.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην παρατήρησε τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Κάζη προσηλωμένους ἐπ' αὐτοῦ μ' ἐκφρασίαν παράδοξον τρόμου συγχρόνως καὶ εἰκτου.

« Αἶ, τί τρέχει, παλληκάρη; » τὸν ἠρώτησεν ἀγγλιστί, ὅσον ἐδύνατο καλλίτερον. « Τὴν γνωρίζεις ἐσὺ αὐτὴ τὴν πλάκα, ποῦ τὴν βλέπεις ἔτσι; »

« Ἄν τὴν γνωρίζω! ἀκούς ἐκεῖ! » εἶπεν ὁ Κάζης δι' ὑποκώφου φωνῆς, χαμηλῶνων τὴν κεφαλὴν. « Μήπως δὲν ἤμουν μαζί με τὸν συνταγματάρχην τὴν νύκτα ποῦ τὴν πῆρε; Καταραμένη νά εἶνε ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμὴ! αὐτὴ ἡ πλάκα ἐγένεν αἰτία τοῦ

θανάτου του, εἶμαι βέβαιος, ὅπως θά γίνῃ αἰτία καὶ τοῦ θανάτου τῶν παιδιῶν του καὶ τοῦ ἰδιοῦ σας χωρὶς ἄλλο... »

— « Ἐλα! ἔλα! αὐτὰ εἶνε προλήψεις ἀνάξια στρατιώτου ἀνδρείου, σὺν ἐσέ » ἀπήντησεν ὁ κ. Κλοακέν. « Πῶς εἶνε δυνατόν νά πιστεῦσῃ κανεὶς ὅτι μίᾳ μικρῇ χρυσοῦ πλάκα, ἔχει τὴν δύναμιν νά θέσῃ εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν ἐκείνου ποῦ τὴν κρατεῖ ἐπάνω του! »

— « Δὲν ἤξεύρω » εἶπεν ὁ Κάζης, ξύνων τὸ οὖς. « Εἶμαι ἕνας ἀμαθὴς στρατιώτης, τὸ παραδέχομαι. Ἄλλὰ ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν ἰδέαν μου. Κανεὶς δὲν θά μπορῆσῃ νά μου βγάλῃ ἀπὸ τὸ κεφάλι ὅτι ἀπ' αὐτῆ τῆ διαβολοπλάκα προήλθε ὁ θάνατος τοῦ συνταγματάρχου καὶ ὅτι καὶ ἄλλες δυστυχίες ἀκόμη θά μας ἔλθουν ἐξ αἰτίας τῆς! »

— « Ὁ κακόμοιρος ἶσχυι χαμένα! » εἶπε καθ' ἑαυτὸν ὁ ἀρχαιολόγος, χωρὶς νά δώσῃ πλέον προσοχὴν εἰς τὸ ἐπεισόδιον.

Ἐπιφυλασσόμενος νά ἐρωτήσῃ βραδύτερον τὸν Κάζην περὶ τῶν λεπτομερειῶν τῆς μεγάλης ἀνακαλύψεως, ἐπανῆλθε πλησίον τῆς κ. Ὀμολλοᾶ, ἡ ὅποια μετὰ μυστικῆς τινος λύπης, διότι δὲν ἐδύνατο νά τὴν ἀκούσῃ, εἶχε παρακολουθῆσθαι μακρόθεν τὴν συνομιλίαν τοῦ ξένου τῆς μετὰ τοῦ στρατιώτου.

Οἱ συμβολαιογράφοι, ἐξακολουθοῦντες τὸ ἔργον των, ἤνοιξαν διαδοχικῶς διὰ τὰ συρτάρια, διὰ τὰ χαρτοφυλάκια, ὅλας τὰς θήκας. Ταχεῖα καὶ πρόχειρος ἔρριψαν ἠρκεσε νά πείσῃ τὴν κ. Κλοακέν ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ ὀλόκληρος ἀρχαιολογικὸς θησαυρὸς, προπάντων ἐκ σημειώσεων τῆς κ. μ. ε. ρ. κ. ἡς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἄλλὰ δὲν ἦτο καιρὸς νά τὸν ἐξετάσῃ τῶρα καὶ ἀντὶ παντὸς ἄλλου ἐσπευσε νά ὑπογράψῃ ἀπόδειξιν παραλαβῆς, ἀπαλλάττουσαν τῆς περαιτέρω εὐθύνης τοὺς συμβολαιογράφους. Μετὰ τοῦτο ἐπέστρεψαν ὅλοι εἰς τὴν αἴθουσαν, ἀφήσαντες εἰς τὸν Κάζην τὴν φροντίδα νά κλείσῃ τὴν θύραν τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ συνταγματάρχου.

Ἡ ἐπὶ τῆς χρηματικῆς παρουσίας τοῦ μακαρίτου συνομιλία ὑπῆρχε βραχεῖα. Ἀπεφασίσθη νά μεταβιβάσθῃ ὑπὸ τῶν κ. κ. Σέλβυ καὶ Γκρέχαμ πρὸς τὸν συμβολαιογράφον τοῦ κ. Κλοακέν δι' ἐπιταγῶν τῆς Ἀγγλικῆς Τραπεζῆς, ὀλόκληρον τὸ ποσὸν τῶν χρημάτων, τὰ ὅποια ἐκληροδότη εἰς τὰ τέκνα τοῦ ὁ συνταγματάρχου. Ἡ νομικὴ συνέντευξις τότε ἐληξεν προσεφέρθησαν ἀναφικτικὰ καὶ οἱ δύο συμβολαιογράφοι ἀπῆλθον.

Μόλις ὁ κρότος τῶν βημάτων των ἔπαυσε νύκουσται εἰς τὸν πρόδρομον, ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ ἐπλησίαν ζωηρῶς τὸν κ. Κλοακέν, ὡς ἂν ἤθελε νά τῷ εἴπῃ:

« Ἐπὶ τέλους εἶμεθα μόνον καὶ εἰμπορεῖτε νά μου πῆτε τί σπουδαῖον περιέχει ἡ χρυσοῦ ἐκείνη πλάκα. »

Ἄλλ' ἡ ἐλπίς τῆς διεψεύσθη. Ὁ κ. Κλοακέν περιωρίσθη νά τῇ εἴπῃ ὅτι ἡ ἀρχαιολογικὴ κληρονομία τοῦ συνταγματάρχου ἐνεῖχε τῶντι μεγάλην σπουδαιότητα καὶ ὅτι ἐχρειάζοντο πολλοὶ μῆνες διὰ νά ἐρευνηθῇ κανεὶς ὅλα ἐκεῖνα τὰ ἔγγραφα. Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἠμποροῦσε νά κάμῃ τὴν ἐργασίαν αὐτὴν εἰς τὴν Καλκούταν, ἐσκέπτετο ἀμέσως τὴν ἐπομένην νά θέσῃ διὰ ἐκεῖνα τὰ χαρτιά καὶ νά τὰ στείλῃ εἰς τὸ Παρίσι.

« Καὶ τῶρα ποῦ ἐκανονίσθησαν αἱ ὑποθέσεις, προσέθηκε, θά χρησιμοποιήσωμεν τὸν ὀλίγον καιρὸν ποῦ μας μένει, διὰ νά ἐπισκεφθῶμεν τὰς Ἰνδίας.

— Ἐχετε σκοπὸν νά ὑπάγετε καὶ εἰς τὴν Καμβόδην; » ἠρώτησεν ἡ κ. Ὀμολλοᾶ.

— Ἄ, νομίζω ὅτι πρέπει νά παραιτηθῶ αὐτῆς τῆς ιδέας. Ἡ Κογχικίνα καὶ ἡ Καλκούτα φαίνονται κοντὰ κοντὰ εἰς τοὺς γεωγραφικοὺς χάρτας. Ἄλλὰ ὅταν κανεὶς εὕρισκεται εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Γάγγου, βλέπει ὅτι πρόκειται νά κάμῃ ὀλόκληρον ταξίδιον διὰ νά ὑπάγῃ εἰς τὸ Σαίγκον. Τὸ φρονιμώτερον θά ἦτο, νομίζω, καὶ διὰ τὸν υἱὸν μου καὶ δι' ἐμέ, προκειμένου μάλιστα νά πάρωμεν μαζί μας τὴν Ἀνθὴν καὶ τὸν Χάνδον εἰς τὴν Εὐρώπην, νά περιορισθῶμεν εἰς μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν, εἰς ταξίδιον διὰ τῆς χειρσονήσου ἀπὸ Καλκούτας εἰς Βομβάην. Θά διαθεσώμεν μόλις ἕνα μῆνα δι' αὐτὰ, ἀλλὰ θά ἴδωμεν πολλὰ ὠραία πράγματα εἰς τὸ Βεναρές, εἰς τὸ Ἄλλαχαβάδ, Λοῦννοβ, Δέλχη, Ἄγραν, Ζεῦπόρην, Βάρασον, Συράτην, Ἐλλόραν... »

— Μικρὸς περίπατος μὰ τὴν ἀλήθειαν!

— Καὶ ὅμως ὑπολείπεται κτὰ πολὺ τῶν ἐλπίδων μου, σὰς βεβαίῳ. Ὅσα εἶμαι πολὺ εὐχαριστήμενος ἂν καταρθώσω νά ἴδω μερικὰ ἀπὸ τὰ περίφημα ἐκεῖνα μνημεῖα, τὰ ὅποια γνωρίζω μόνον ἀπὸ εἰκόνας ἢ φωτογραφίας. Ἐχω νά ἐπισκεφθῶ καθ' ὁδὸν τὸν Ναὸν τοῦ Ζαγερνάθ, τὸ εἶδωλον τοῦ Μανδάρ πλησίον τῆς Βαγαλόγρης, τὴν κυκλώπειον κλίμακα τῆς Σεχνάγας, τὰ σπήλαια τῆς Ἐλλόρας, τὸ ἄντρον τῶν Λεόντων, καὶ πολλὰ ἄλλα μνημεῖα θαυμάσια. Ἄλλ' ἄρα γε θά προφθάσω; »

Ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ, βλέπουσα ὅτι ἡ συνδιάλεξις ἀπεμακρύνετο ὀλονὲν ἐκ τῆς διαθήκης, ἐδοκίμασε νά τὴν ἐπαναφέρῃ ἐπὶ τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦτου ἀντικειμένου, ἐμιλοῦσα περὶ τοῦ θανάτου τοῦ συνταγματάρχου.

« Ἄρα γε » εἶπεν ἀποτόμως ὁ συνταγματάρχης δὲν ἀναφέρει τίποτε περὶ τῶν ἐχθρῶν του, εἰς τὴν διαθήκην του, ἱκανὸν νά μας διαφωτίσῃ περὶ τῆς αἰτίας τοῦ θανάτου του; »

— Τίποτε ἀπολύτως. Εἰς τὴν διαθήκην του μόνον περὶ ἐπιστημονικῶν ἀντικειμένων γίνεται λόγος... »

— Ἦθελα νά εἶπω ὅτι εἴαν ἔκαμεν καμμίαν νόσον περὶ τοῦ θανάτου του, εἴχαμεν χρέος νά το ἀνακοι-

νώσωμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην. Εἶνε φανερόν ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐδολοφονήθη. Αἱ ἐπανειλημμέναι κατ' αὐτοῦ ἀπόπειραι δὲν ἀφίνουν περὶ τούτου καμμίαν ἀμφιβολίαν. Τί σας ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ὁ Κάζης; Στοιχηματίζω ὅτι θά σας ἀνεκλίνονε τοὺς τρελοὺς τοῦ φόβου περὶ τοῦ Χάνδου.

— Τοῦ Χάνδου; ὄχι, δὲν μου εἶπε τίποτε ἰδιαιτέρως περὶ τοῦ Χάνδου. Αὐτὸς φαίνεται ὅτι πιστεύει εἰς κάποιαν θεῖαν ὀργήν, ἡ ὅποια ἐπληξεν ἤδη τὸν συνταγματάρχην καὶ ἡ ὅποια εἰμπορεῖ νά πληξῇ ἀκόμη τὰ παιδιά του καὶ ἐμέ... »

— Καὶ ὅμως διὰ τὸν Χάνδον φοβεῖται πρὸ πάντων. Φαντασθῆτε ὅτι ὅσον εἰμπορεῖ τὸν παρακολουθεῖ καὶ ὅτι τὴν νύκτα καμῖατα πάντοτε ἀπέσω ἀπὸ τὴν θύραν του, ὅπως ἔκαμεν ἄλλοτε καὶ διὰ τὸν μακαρίτην. Δὲν του βγαίνει ἀπὸ τὸ κεφάλι ὅτι ὁ Χάνδος εὕρισκεται εἰς κίνδυνον, ἐπειδὴ τοῦ συνέβησαν δύο-τρία ὅπως διόλου ἀσήμαντα περιστατικά, ἕνα πείσιμο ἀπὸ τὸ λογο παραδείγματος χάριν, ἀπ' αὐτὰ που συμβαίνουσιν εἰς τὰ παιδιά κάθε μέρα. »

Ὁ κ. Κλοακέν ἐφρίκασε τότε ἐλαφρῶς, ἐνθυμηθεὶς τὸ πρῶτον ἐπεισόδιον, τὴν πτώσιν τοῦ Χάνδου εἰς τὴν θάλασσαν.

« Μπα; » εἶπε. « Τοῦ συνέβησαν λοιπὸν καὶ τοῦ Χάνδου πολλὰ τέτοια ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ πατρὸς του; »

— Ναι, ἀλλὰ χωρὶς σημασίαν καὶ μάλιστα διὰ παιδι ζωηρὸ σὺν τὸν Χάνδον.

— Καὶ ὅμως τὸ πρῶτον εἰμπορεῖ νά ἔχῃ τὴν σημασίαν του » εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν σκεπτικῶς ὡσεὶ ὀμιλῶν καθ' ἑαυτὸν.

« Ποῖο πρῶτον; » ἠρώτησεν ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ. « Συνέβη λοιπὸν τίποτε σήμερα τὸ πρῶτον; Πῶς ἐγὼ δὲν ἤξεύρω τίποτε; »

Ὁ κ. Κλοακέν διηγήθη τὸ ἐπεισόδιον, παραστήσας καὶ τὴν κτηνώδη ἐκείνην ἀδιαφορίαν τοῦ ἐνόχου, μὴ στρέψαντος κἂν τὴν κεφαλὴν νά ἴδῃ, ἀπ' οὐ ἀνέτρεψε τὴν λέμβον τοῦ Χάνδου ἐκ τοῦ ὁποίου ἐφαίνετο ὡς νά το ἔκαμεν ἐκ προμελέτης.

Ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ ἀνησύχησε καὶ κρούσασα τὸν κώδιον, ἐκάλεσε τὰ παιδιά. Ἡ Μις Ἀνθὴ ὡς καὶ ὁ Χάνδος εὕρισκοντα εἰς τὴν πλησίον αἴθουσαν συνομιλοῦντες μετὰ τοῦ Παύλου εὐθὺς μῶς. Ὅταν παρουσιάσθησαν εἶχον τόσῳ φαιδρῶν καὶ ἀνθηρῶν τὴν ὄψιν, ὥστε μόνον ἐκ τῆς θέας αὐτῆς ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ καθυσύχασε καὶ χωρὶς νά τοὺς εἴπῃ τίποτε ἀνησυχαστικόν, τὰ ἔστειλε νά ἐξακολουθήσωσι τὴν συναστροφὴν των.

Ἦτο ἤδη ἀργὰ καὶ εἰ ταξιδιωταὶ εἶχον ἀνάγκην ἀναπαύσεως. Ἐκκληνηκτίσθησαν καὶ ἐχωρίσθησαν παρὰ τὸ μεσανόθερον τῆς μαρμαρίνης κλίμακος, διὰ νά μεταβῶσιν εἰς τοὺς κοιτώντας των, δεξιὰ αἱ κυρία, ἀριστερὰ οἱ κύριοι.

« Ω, νά και ὁ Κάκης που ἔφερε τὸ στρώμα του » εἶπεν ὁ Χάνδος, δεικνύων ἐξωθεν τῆς θύρας τοῦ κοιτῶνός του δέμα κυλινοειδές. « Εἰς τὸν πόλεμον ἔλαβε τὴν συνήθειαν νὰ κοιμᾶται κατὰ γῆς καὶ τώρα δὲν ἔμπορεῖ νὰ κάμη ἄλλοιῶτα. . . Καληνύκτα, θεῖέ μου, καλὴ νύκτα, ἐξάδελφέ μου! »

Ε'

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΟΝ ΟΦΙΝ

Ἐκοιμῶντο ἤδη πρὸ πολλοῦ. Εἰς τὸ περίπετρον καὶ εἰς τὸν παρακείμενον στρατῶνα ἔθασιλευεν ἄκρα σιγῇ. Εἶχον ἠχήσῃ δύο ὄραι μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ὅταν θαμνῶν τις διηνοιχθῆ εἰς τὸ βάθος τοῦ δάσους καὶ ἀνέδυσεν αἰφνης μία κεφαλὴ μελαγχροινῆ, μὲ ὀφθαλμούς φωσφορίζοντας εἰς τὸ σκότος τῆς νυκτός ὡς τίγρεις. Κατ' ἄρχαίς ἡ κεφαλὴ ἔμεινεν ἀκίνητος, τείνουσα τὸ οὖς εἰς τὴν σιγὴν καὶ βυθίζουσα τὸ βλέμμα εἰς τὴν σκιάν. Κατόπι μωδῆς λαϊμῆς καὶ εὐρεῖς ὄμοι γυμνοὶ ἀπεκαλύφθησαν καὶ ἀμέσως διὰ πηδήματος ἰσχυροῦ καὶ ἑλατροῦ ὡς πάνθηρος, ἄνθρωπος τις ἐξεπήδησεν ἐκ τῆς κρύπτης του ἐπὶ τῆς ἄμμου τῆς δενδροστοιχίας.

Ἀντὶ παντός ἐνδύματος ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἔφερον ἀπλὴν ὀδύνην, δεδεμένην σφιγκτὰ περὶ τὴν ὀσφύν· οἱ πόδες του ἦσαν γυμνοί, ὡς καὶ ἡ κεφαλὴ καὶ ὁ χαλκῶδης κορμῆς. Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του ἦτο ἀποτεθειμένος σάκκος ἐξ ὑδάσματος χονδροῦ, κλεισμένος ἐπιμελῶς, εἰς τὸν ὅποιον περιέχεται προφανῶς καὶ τι παράδοξον, ὡσεὶ κινούμενον καὶ ζῶν.

Ταχὺς ὡς βέλος διέσχισε τὸ μέρος τὸ ὅποιον ἐφώτιζε ζωηρῶς ἡ σελήνη, καὶ εὐρέθη εἰς τὴν ἀπέναντι σκιάν, ἐκαίθη δέ, ἀκολουθήσας δρόμον σκιερὸν, ἐφθασε πλησίον τοῦ περιπτέρου. Ἐκεῖ ἐφάνη πρὸς στιγμὴν δισταζών, ὡς διὰ νὰ ἐκλέξῃ τὸ σημεῖον τῆς προσβολῆς.

Ὁλόκληρος ἡ ὀπισθία πρόσοψις τῆς οἰκίας ἐφωτίζετο διὰ τοῦ λαμπροῦ φωτός τῆς σελήνης. Μόνον ἐν μέρος τοῦ τοίχου ἦτο βεθυθισμένον εἰς τὴν σκιάν, τὴν ὅποιαν ἐρριπταν ἐπ' αὐτὸ μέρος τοῦ γειτονικοῦ οἰκοδομήματος. Ἡ στοά, ἐπὶ τῆς ὁποίας ἠνοίγοντο τὰ παράθυρα τοῦ πρώτου πατώματος, ἐπερατοῦτο ἀκριβῶς εἰς τὸ σημεῖον ὅπου τὸ φῶς υπεχώρει πρὸ τῆς σκιᾶς. Καὶ τὸ βλέμμα τοῦ νυκτερινοῦ ἐπισκέπτου, προσηλωμένον ἐπὶ τῆς στοᾶς, ἐμαρτύρει ὅτι αὕτη ἦτο ὁ ἀληθὴς σκοπὸς τῆς ἐκδρομῆς του. Ἰσχυρὰ ὑδρορροή, μὲ κλειοὺς αἰδηροῦς, ὡς τὰς κατασκευάζουσιν ἐκεῖ διὰ νὰ κτείνωσιν εἰς τὰς καταγιγῆδας τῶν τροπικῶν, σωλὴν διήκων διὰ τοῦ σκότους, ἐχρησίμευσεν ὡς κλίμαξ εἰς τὸν ἄνθρωπον. Ἔστη καὶ πάλιν ἀκίνητος τείνων τὸ οὖς μετὰ προσοχῆς καὶ παρατηρῶν μὴπως ὑπήρχε κανεὶς δι' ἐνός πηδήματος κατόπι διήλθε τὸ φωτεινὸν μέρος, τὸ ὅποιον τὴν ἐχώριζεν ἐκ τῆς σκιᾶς καὶ εὐρέθη παρὰ τὸν πόδα

τοῦ σωλήνος. Ἐλαβε τότε διὰ τῶν ὀδόντων τὰς ἄκρας τοῦ σάκκου τὸν ὅποιον ἐκράτει τώρα ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ ἤρχισε νὰναρριχᾶται διὰ τῶν χειρῶν καὶ διὰ τῶν ποδῶν. Εἰς δύο δευτερόλεπτα εὐρέθη εἰς τὴν στοάν καὶ ἐπήδησεν ἄνευ θορύβου ἐπὶ τοῦ ξυλίνου αὐτῆς πατώματος, ἐπὶ τοῦ ὁποίου κατέπεσε πρηνῆς καὶ ἤρχισε νὰ ἔρη.

Ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἠκούσθη κλαγγὴ ὀπλων καὶ κρότος βημάτων στρατιωτικῶν. Ἦτο ἡ περίπολος, ἀλλάζουσα τοὺς σκοποὺς. Ὁ ἄνθρωπος ἐπερήμενος νὰπομακρυνθῆ, σκεπτόμενος ὅτι τότε θὰ ἔμεινεν ἐλεύθερος. Ἀλλ' ὡς πρὸς τοῦτο ἠπατήθη. Ὁ στρατιώτης, ὁ ὅποιος ἐτάχθη ὡς φρουρὸς ἀντὶ νὰ περιπατῆ ὅπως ὁ προκατόχος του εἰς τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ περιπτέρου, ἦλθε πρὸς τὸ ὀπισθεν, πρὸς τὸ μέρος τῆς δενδροστοιχίας καὶ ἐξ ἔρωτος ἴσως πρὸς τὸ σεληνιαῖον φῶς, μόλις ἔκαμνε πέντε ἑξ βήματα εἰς τὴν σκιάν ἀντὶ τριάνοντα καὶ τεσσαράκοντα εἰς τὸ φῶς· οὕτως ὥστε μόλις ἐπὶ δύο δευτερόλεπτα ἐξηφανίζετο, ἐν ᾧ ἦτο ὀρατὸς ἐπὶ τρία ἢ τεσσαράλεπτα κατὰ συνέχειαν.

Ὁρατὸς, ἀρχὴ ἐδάνατο καὶ νὰ βλέπῃ. Τοῦτο ἐφαίνετο ὅτι παρημποδίζε πολλὴ τὰς κινήσεις τοῦ ἀνθρώπου μὲ τὸν σάκκον. Ἀκίνητος καὶ πρηνῆς ἐπὶ τοῦ δαπέδου τῆς στοᾶς, ἔκαμε συμβούλιον μὲ τὸν ἑαυτὸν του καὶ ἤλθεν εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι ἐπιτίθεται δύσκολον τῷ ἦτο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ δάσος ὅσον καὶ νὰ κινήθῃ ἐπὶ τῆς στοᾶς. Ἐπρεπε νὰ περιμείνῃ νάντικαταπαθῆ ὁ στρατιώτης, ἢ νὰ βαρυνθῆ τὸν περιπάτον του, ἢ νὰ κρυφθῆ ἢ σελήνη ὀπισθεν τῶν γειτονικῶν τοίχων.

Πρὸς τοῦτο θάπρητοῦντο τοῦλάχιστον δύο-τρεῖς ὄραι. Θὰ ἦτο λοιπὸν φρόνιμον νὰ μείνῃ οὕτως ἐπὶ πλὴν εἰς τὴν στοάν ἐκείνην καὶ νὰ τον εὐρῆ ἐκεῖ ἡ ἡμέρα· Ἰδοὺ τὸ ζήτημα. Ἀλλά, συνετὸν ἢ μὴ, τὸ σκέδιον τοῦτο ἦτο ἤδη τὸ πρακτικώτερον. Καὶ ὁ ἄνθρωπος το παρεδέχθη.

Παρήλθεν οὕτω μία ὄρα, ὅταν ὁ σκοπὸς κευρασθεῖς ἀπὸ τὸν περίπατον ἐκαίνον, ἀπεφάσισε νὰ σταματήσῃ καὶ ἐπχυσε νὰ υπερβαῖν τὸ ὄριον τῆς σκιᾶς.

Τότε ὁ ἄνθρωπος ἤρχισε νὰ κινήται διὰ τῶν ἀγκῶνων καὶ τῶν γονάτων κατὰ μήκος τῆς στοᾶς. Διὰ τῶν ἐπ' αὐτῆς ἀνοικτῶν παραθύρων, φρασσομένων μόνον διὰ τῶν λεπτῶν ἐκ γάζης παραπετασμάτων, ἐξέβαλλεν ὁ γλυκὺς καὶ ἰσόχρονος θόρυβος τῶν ἀναπνοῶν. Ὁλη ἡ οἰκία ἐκοιμᾶτο. Ὁ νυκτερινὸς ἐπισκέπτης ἐσταμάτησεν εἰς ἐνὸς θάλαμον, φωτιζόμενον ἀσθενῶς ὑπὸ κανδύλας κυανῆς. Πρὸς στιγμὴν ἠκροάσθη, ἐβεβαιώθη ὅτι δὲν τον ἐπρόδωσαν τὰ κινήματά του καὶ ὅτι ὁ σκοπὸς δὲν εἶχεν ἐκπναλαθῆ τὸν περίπατον του.

Τότε, περάσας τὴν κεφαλὴν του διὰ τοῦ παραπετάματος, ἐπεσκόπησε τὸν θάλαμον. Εἰς τὸ βῆθος,

μορφῇ ἀμυδρῶς διακρινόμενη, ἀνεπαύστο ἠσυχῶς ἐπὶ τῆς λευκῆς κλίνης, φοροῦσα ἐσθῆτα νυκτικὴν ἐκ μετάρης φαιᾶς. Οὐδὲν ὠραιοτέρον, γλυκύτερον, ἡραιώτερον τοῦ ὕπνου ἐκαίνου τῆς νεαρᾶς κόρης. τῆς διακρινόμενης ἐν τῷ ἡμίφωτι. Ἡ θεὰ τῆς γαλήνης ἐκείνης θάρωπιζε καὶ τίγριν. Ἀλλ' ἡ κεφαλὴ ἦτις ἤρχετο νὰ τὴν ταράξῃ ἀνήκην εἰς ἄνθρωπον. Ἀστρατὴ ἀγρίας χαρᾶς ἐφλόγισε τοὺς ὀφθαλμούς του. Μειδιάμα ἀπαισιῶν ἀπεκάλυψε τοὺς λευκοὺς τοῦ ὀδόντας. Εἰσήγαγε τότε τὸν σάκκον, τὸν ὅποιον ἔστυρεν ὀπισθεν του, ἐντὸς τοῦ θαλάμου, τὸν ἠνοίξε, τὸν ἀνέστρεψε καὶ ὄγκος μελανὸς κατέπεσε μὲ ὑπόκωφον δοῦπον ἐπὶ τοῦ λινοῦ τάπητος.

Ταχέως τότε, παραλαβὸν μεθ' ἑαυτοῦ τὸν σάκκον, ἔτρεξεν εἰς τὸ σκοτεινὸν μέρος τῆς στοᾶς, ἐκ τοῦ ὁποίου εἶχεν ἀναβῆ, δι' ἐνός πηδήματος ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ ὑδραγωγῶ σωλήνος καὶ δι' αὐτοῦ ὠλισθήσε μέχρι τοῦ ἐδάφους. Ἦδη ἡ σελήνη εἶχε κατέλθῃ καὶ περὶ τὴν οἰκίαν ἡ σκιά εἶχε μεγαλυθῆ.

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ ἄνθρωπος ἐπάται τὸ ἔδαφος καὶ ἠτοιμάζετο νὰ διασχίσῃ τὴν δενδροστοιχίαν, φωτιζόμενῃ ἐτι ὑπὸ τῆς σελήνης, κραυγὴ τρόμου ἀγωνιώδους ὑπεράνθρωπος, διέσχισε τὸν ἀέρα. Ὁ σκοπὸς, ἐξαφανισθεὶς ἐκ τῆς κραυγῆς ταύτης, μόλις ἐπρόρθεσε νὰ τρέξῃ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ περιπτέρου, ὅταν εἶδε μίαν σκιάν, σῶμα μέλαν, τρέχον διὰ τοῦ λευκοῦ φωτός τῆς δενδροστοιχίας.

Ἐφώτιζε : « Τίς εἶ ! » δὲν ἔλαβεν ἀπάντησιν καὶ ἐπυροβόλησε καθ' ἣν στιγμὴν τὸ σῶμα ἐκείνο ἢ ἡ ὀπτασία ἐξηφανίζετο.

Ταῦτα συνέβησαν ἐντὸς δύο ἢ τριῶν δευτερολέπτων.

Ἐν τούτοις αἱ κραυγαὶ ἐδιπλασιάζοντο εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα, κραυγαὶ φρικώδεις, παράδοξοι, ὀμιάζουσαι πρὸς κραυγὰς παιδίου ἐξάλλου. Ὅλοι ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀστυκισθέντες ἀνεπήδησαν ἐκ τῶν κλινῶν των καὶ ἤρχισαν νὰ τρέχουν ἢ φρουρὰ ἐν τῷ στρατῶνι ἔδραττε τὰ ὄπλα, φῶτε ἠνάπτοντο. Σκιαὶ ἐποτημένα ἐσπυδον πρὸς τὴν στοάν καὶ ὀδηγούμεναι ἐκ τῶν ἐπιτετινομένων κραυγῶν διηυθύνοντο πρὸς τὸ δωμάτιον τῆς Ἀνθῆς, — ἐκαίνο ἀκριβῶς, τὸ ὅποιον κυανὴ κανδήλα ἐφώτιζε δι' ἀμυδροῦ φωτός.

Καὶ τότε φρικῶδες θέαμα ἐπαρουσιάσθη πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Κάκη, πρώτου προστρέξαντος, τῆς κ. Ὁμολλοᾶ, τῶν θαλαμηπόλων, τοῦ κ. Κλοσκέν, ἐλθόντων κατόπι, τοῦ Χάνδου, τοῦ Παύλου καὶ τῶν ὑπηρετῶν, ἐλθόντων τελευταίον.

Ἐπὶ τοῦ λινοῦ τάπητος, ὁ Ρακῆς, ὁ νανοειδῆς πίθηκος τῆς Ἀνθῆς ἐσφάδαζε καὶ ἠγωνία, συνησφιγμένος ὡς ἦτο διὰ τῶν ἰσχυρῶν ἐλίγων ὄρειος μελανοῦ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν κ ο β ρ α ς.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΦΥΛΑΞ ΑΓΓΕΛΟΣ

Γλυκὰ βραδυάζει τρεμουλιάζουον
Ψηλά τ' ἀστέρια φωτεινά·
γλυκὰ βραδυάζει, καὶ φωλιάζουον
μ' ἀγάπῃ τὰ μικρὰ πτηνά.

Τὸν ἄγγελο ποῦ τώρα βράδῃ
ἀπ' τὰ οὐράνια ἔχει ἐρθῆ,
δὲν θά τον ὀδῆς, γιὰτὶ σκοτάδι
ἔς τὴ γῆ ἀπλώθηκε βαθύ.

Ἄν λείπω ἐγὼ ἀπ' τὸ πλευρὸ σου.
ἔρχεται αὐτὸς χωρὶς βοῆ
ἔς τὸν ὕπνο σου καὶ ἔς τ' ὄνειρό σου
καὶ ἀγρυπνεῖ ὡς τὸ πρῶτ'.

Εἰς τὸ δεξί σου πάντα πλάτῃ
στέκει ἢ ἀθήφα του θωριά,
ὁ ἴδιος πάντα σὲ φυλάει
κι' ἀπὸ κοντὰ καὶ μακρὰ.

Μονάχα ἂν ἀτακτῆς δὲν μένει
σιμὰ σου πιά μὲ σιωπή,
μὰ ἔς τὸν καλὸν Θεὸν πηγαίνει
μὲ λύπη του γιὰ νὰ το πῆ.

M. X.

ΤΟ ΠΟΔΗΛΑΤΟΝ

Ὁ Κωστάκης εἶνε εἰς ἀπὸ τοὺς μικροὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπαλάσεως. Δηλαδή εἶνε ἕνα πολὺ καθὼς πρέπει παιδί, καθαροενδεδυμένον, μὲ καλὴν ἀνατροφὴν καὶ καλοὺς τρόπους, καὶ μὲ εὐγενῆ καὶ εὐλαβικὴν καρδίαν. Ἐξυπνὰ τακτικῶς τὸ πρῶν πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, ροφᾷ τὸ γάλα του γρήγορα, γρήγορα, καὶ μόλις ἐνδύθῃ καθέται πρὸ τοῦ μικροῦ τραπέζιου του καὶ ἀρχίζει μὲ ἀφοσίωσιν καὶ ἐγάπην τὴν πρῶτην μελέτην του, ἐνῶ αἱ πρῶται ἡλιακαὶ ἀκτίνες τῆς ἡμέρας, διαπερῶσαι τὰς ὑάλους τοῦ παραθύρου θωπεύουν μὲ χρυσᾶς ἀνακλάσεις τὰ θελκτικὰ μαλλάκια τῆς κεφαλῆς του. Τὰ πτηνὰ ἔρχονται καὶ κτυποῦν τὰ τζάμια του, ψάλλου, ψάλλου τὸ ἀτελεύτητον ἄσμα των, καὶ αὐτὸς ἀκουμβησμένος ἐπὶ τῆς τραπέζης του ἀμιλλᾶται νὰ τα ὑπερβῇ εἰς τὴν ἐργασίαν. Ἐπειτα, μόλις τὸ ὡρολόγιον τῆς οἰκίας σημεῖται τὴν ὀγδόην πρωϊνὴν ὥραν, παίρνει τὰ βιβλία του ὑπὸ μάλης καὶ μὲ βῆμα γοργόν καὶ μὲ ὕψος γαλήνιον καὶ ὑπερήφανον διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν καθηκόντων του, βαίνει ταχὺς εἰς τὸ Γυμνάσιον. Μάλιστα, ὁ Κωστάκης ἐν καὶ μικρὸς ἀκόμη, μόλις δωδεκαετής, φοιτᾷ εἰς τὸ Γυμνάσιον, καὶ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἐπιμαλεστέρους μαθητᾶς, καὶ ἀποσπᾷ κάθε ἡμέραν θερμοὺς ἐπαίνους ἀπὸ τοὺς καθηγητᾶς του διὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν προκοπὴν του. Εἰς τὸ σπίτι ἐπίσης ὁ πατέρας ἢ μητέρα, ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, ἢ μαγειρίσσα, ἢ θεὰ Παναγίτσα, ὅλοι ἔχουν νὰ κάμουν μὲ τὴν καλοσύνην καὶ τὴν ἡσυχίαν του. Ἐκεῖ δὲν βασιλεύει, ὅπως εἰς μερικὰς οἰκίας κακῶν παιδιῶν, ἡ ἀνησυχία καὶ ἡ ἀταξία, δὲν ἀκούονται φωναὶ καὶ κλαψίματα, δὲν θραύονται καρέκλες καὶ βάζα ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, δὲν εὐρίσκονται εἰς ἐντελῆ ἀνησυχίαν καὶ σύγχυσιν ἄνθρωποι καὶ οἰκιακὰ σκεῦη. Τὰ πάντα διακρίνει ἀρμονία, τάξις καὶ σιγὴ βραθεῖα, διὰ νὰ ἡμπορῇ νὰ ἐργάζεται ὁ πατέρας ἡσυχῶς εἰς τὸ γραφεῖόν του, διὰ νὰ δύναται νὰ ἀφοσιῶται ἢ μητέρα μὲ στοργὴν εἰς τὰς οἰκιακάς ἐργασίας της. Μονάχα τὸ βράδυ πρὸ τοῦ δείπνου εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ἐκεῖ εἰς μίαν κομψὴν γωνίαν της, γεμάτην ἀπὸ ἄνθη καὶ κομφοτεχνήματα, ὑπὸ τὸ φῶς διπλῶν κηρίων

ἀντηγεῖ ἐπὶ ὦραν μακρὰν ὁ ἐπίμονος καὶ συνεχὴς θρῆνος τοῦ βιολίου τοῦ Κωστάκη, κύπτοντος ἀδιακόπως πρὸ τοῦ ξυλίνου ἀναλογίου του, ἐφ' οὗ ἐξαπλοῦνται ἀνοικτὰ τὰ μουσικὰ του τετράδια. Τὶ νὰ σας κάμῃ ὁ καίμενος ὁ Κωστάκης εἶνε μικρὸς ἀκόμη, καὶ μόλις ὀλίγους μῆνας ἔχει ἀρχίσῃ νὰ μανθάνῃ μουσικῶν. Ἐ! καλοὶ γονεῖς καὶ φίλοι, ἔχετε ὑπομονὴν καὶ θὰ ἰδῆτε μίαν ἡμέραν τὴν κατωρθῶναι ἢ φιλομάθειαν καὶ ἢ μελέτη ἑνὸς καλοῦ παιδιοῦ!

Καὶ μὴ νομίζετε, ἀπὸ ὅλα αὐτὰ, πῶς ὁ Κωστάκης εἶνε κανεὶς σχολαστικὸς, καὶ ἀγροίκος. Πολλοὺ γὰρ καὶ δεῖ! ποῦ λέγουν καὶ τὰ βιβλία. Ἐχει τόσον γελαστόν καὶ χαριωτὸν ὕψος, λάμπουν τόσον γλυκεῖς οἱ ὀφθαλμοὶ του, καὶ ἐνέχει τόσην ἀγαθότητα τὸ ἀνεξέκλειπτον τῶν χειρῶν του μεῖδιμα.

Περίεργον ὅμως, ὁ Κωστάκης ὁ καλὸς καὶ γλυκὺς Κωστάκης ἀπὸ τίνος χρόνου εἶχε μεταβληθῆ πολὺ. Ἐφαίνετο πολὺ λυπημένος, πολὺ σκεπτικὸς, ὡσάν μίαν ἐπίμονον ἰδέαν νὰ του ἐκφῶθη καλὰ εἰς τὸν νοῦν, χωρὶς νὰ δύναται νὰ τὴν ἀπεδιώξῃ.

Καὶ ναὶ μὲν ἐξηκολούθει πάντοτε νὰ εἶνε ἐπιμελής καὶ φρόνιμος, δὲν ἐλυποῦσε κανένα, δὲν ἐπεβάρυνε τοὺς ἄλλους μὲ τὴν δυσθυμίαν του, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν ἠδύνατο νὰ κρύψῃ τὴν μελαγχολίαν του. Εἰς τὸ σπίτι ὅλοι κατεθρομβήθησαν δι' αὐτὴν τὴν μεταβολήν, ἢ μητέρα ἰδίως ἐφαίνετο πολὺ ἀνήσυχος, καὶ μάτην προσεπῆθει νὰ ἀποσπᾷ τὴν ἀφορμὴν τῆς λύπης τοῦ μικροῦ της, διὰ φιλημάτων καὶ ἐναγκαλισμῶν.

Μόνον μίαν ἑσπέραν, μίαν γλυκεῖαν ἑσπέραν ἑορτῆς, καθ' ἣν ἐμεῖδία τόσον γλυκὰ ὁ ροδόβαμμένος ὀλόγουρα Μαρτιάτικος οὐρανός, ἐνῶ εὐρίσκοντο ἔξω εἰς τὴν ἐκθεσίαν καὶ ἐγύριζαν διὰ τῆς Δειδροστοιχίας εἰς τὸ σπίτι, ἐκεῖ ἀνάμεσα εἰς τὸ πλῆθος, μητέρα καὶ υἱός, ὁ Κωστάκης ἐστάθη αἰφνης πολὺ συγκινημένος, καὶ παρηκολούθησε μὲ τρυφερὸν καὶ πολυσήμαντον βλέμμα ἕνα ποδηλατιστὴν τῆς ἡλικίας του, διεληθόντα πρὸ αὐτοῦ μὲ γοργότητα ἀστραπῆς καὶ μὲ ἐλαφρότητα πτηνοῦ, καὶ ἐνῶ ἐκαίνας ἐχάνετο πέραν εἰς τὸ βάθος τῆς ὁδοῦ, ὁ Κωστάκης ἐψέλλιζεν ἀπὸ τὴν καρδίαν του μὲ βαθὺν πόθον.

— Πῶς ἤθελε νὰ εἶχα καὶ ἐγὼ ἕνα ὁμοίον ποδήλατο!

Καὶ ἠκολούθησε μελαγχολικός, σιωπηλός, τὴν μαμάκατον, ὡσεὶ νὰ ἐφοβείτο νὰ εἴπῃ περισσότερα.

Ἄκτις χαρὰς διεγράφη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς καλῆς μητρός. Σχεδὸν ἠνόησε τὸ πᾶν. Εἶνε τόσον εὐαίσθητος ἢ καρδία τῆς μητρός, καὶ δύναται νὰ ἀναγνώσῃ σελίδας ὀλοκλήρους ἀπὸ ἐν μόνον βλέμμα! Ἐχάρη μὲν μεγάλως διὰ τὴν ἀπροσδόκητον ἐκείνην φανέρωσιν τῆς λύπης τοῦ τέκνου της, ὑπεμεῖδίασεν, ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε. Βλέπετε καὶ αἱ μητέρες ἔχουν τὰ μουσικὰ των, καὶ προετοιμάζουν κρυφὰ τὰς ἐκπλήξεις των.

Οὕτω παρήλαθον ἀρκεταὶ ἡμέραι, ὅτε μίαν πρωϊαν ἢ εὐκίαν τοῦ Κωστάκη προσέλαθεν ὄψιν ἐπισήμου ἑορτῆς. Ἡ οἰκογένεια ἐώρταζε τὰ γενέθλια τοῦ Κωστάκη. Γενικὴ ἀναστάσις, ἀπὸ τοὺς γονεῖς ὡς τοὺς ὑπηρετᾶς. Εἰς ὅλων τὰ πρόσωπα ἀπήστραπτεν ἡ χαρὰ καὶ ἡ εὐτυχία. Ἡ μητέρα πρὸ πάντων ἐφαίνετο περισσότερον συγκινημένη καὶ φαίδρα ἀπόδουλος. Ἐκύτταζε πάντοτε τὸν Κωστάκην καὶ προσεπῆθει νὰ κρατήσῃ ἕνα μουσικὸν διαλογισμὸν, μίαν κρυφὴν σκέψιν, ἣτις ἐξήτει νὰ προδοθῇ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν.

Αἰφνης ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός, τελειόφοιτος τοῦ Πανεπιστημίου μὲ γλυκεῖαν φυσιογνωμίαν ὁμογενεοῦς νεανίου, καὶ μὲ λεπτοφυῆ καὶ ξανθὸν μύστακα μόλις διαγραφόμενον ἀνω τῶν χειρῶν του, εἰσήλθεν ὀρθητικὸς εἰς τὴν αἴθουσαν.

— Ἐ! σεῖς ἐδῶ πέρα, δὲν κοπιάζετε μίαν στιγμὴν εἰς τὸν κῆπον; εἶνε τόσον εὐμορφα τὰ δένδρα, ποῦ πρασινίζου ἐκεῖ κάτω ἔμπρός!

Ὅλοι τὸν ἠκολούθησαν. Μετὰ τινὰ λεπτὰ εὐρέθησαν εἰς τὴν μικρὰν χαλικόστρωτον ἀναδενδράδα ἐπὶ τῶν ἀρτιφυῶν τῆς ὁποίας φύλλων ἐλικνίζοντο φλυαροῦσαι αἱ γελιδόνες τοῦ ἔαρος.

Αἰφνης ὁ Κωστάκης ἐξέβαλε φωνὴν χαρᾶς. Πησίον ἑνὸς ξυλίνου καθίσματος ἐπακουμβούσεν ἐν μικρὸν, κομψότατον χαριτωμένον ποδήλατον, ἐξηπλωμένον τὸ ἡμισυ ἐπὶ τῆς ἄμμου, καὶ τὸ ἡμισυ ἐπὶ τοῦ καθίσματος, θωπευόμενον ὑπὸ τῶν διερχομένων ἀναμέσον τῶν φυλλωμάτων ἀκτίνων τοῦ ἡλίου. Τὶ ἀπροσδόκητος εὐτυχία! Τὸ ὄνειρόν του, τὸ ὄνειρον τὸ κρυφόν καὶ ἀκατάβλητον τὸ ὅποιον τον ἐστενοχῶρει καὶ τον ἐβασάνιζε τόσον καιρὸν τώρα ἐξεπληρούτο ἐκεῖ αἰφνιδίως, καὶ τελείως πλέον. Ἐρίφηθη εἰς τὸν τράχηλον τῆς καλῆς μητρός του, κατε-

φίλησε τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐν μέσῳ τῆς γενικῆς χαρᾶς ἐπλησίασε τὸ ποδήλατον, τὸ ἔστησεν ὀρθιον πρὸ αὐτοῦ, καὶ δι' ἑνὸς πηδήματος, ὡς ἐκ θαύματος εὐρέθη ἐπ' αὐτοῦ, καὶ ἀφῆθη νὰ διαγράψῃ κύκλους γοργούς ἀνάμεσα εἰς τὰς ἀτραπιούς τοῦ κῆπου, ἐκβάλλων παρατεταμένα «ούρρα!»

Δὲν πιστεύω νὰ ὑπῆρξέ ποτε πλέον εὐκίνητος, πλέον εὐλύγιτος ποδηλατιστὴς ἀπ' αὐτόν, καὶ οὔτε ἠδυνήθη ἄλλος διὰ μίαν κινήσεως νὰ κατανοήσῃ τὴν ἰσορροπίαν τοῦ ποδηλάτου, καὶ νὰ ἀντιληφθῇ διὰ τῆς πρώτης ἀναβάσεως ὀλοκληροντὸν ὀργανισμὸν του. Τὶ κάμνει ἐνίοτε ἢ λατρεῖα καὶ ἢ ἀγάπη, ἢ ἀφοσίωσις καὶ ἢ ἐπιτιδεύτης, καὶ εἰς τόσην μικρὰν ἡλικίαν ἀκόμη!

Ὁλόκληρος ἡ ἡμέρα κατηναλώθη τότε εἰς τὸ ποδήλατον. Ὁ μεγαλύτερος ἀδελφός ὅστις ἦτο εἰς ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ποδηλατιστᾶς τοῦ συλλόγου του, ἀνέλαβε νὰ τελειοποιήσῃ μερικὰς ἐλλείψεις τοῦ πρωτοπειροῦ, καὶ ὁ κῆπος καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἐγέμιζεν ἀπὸ κραυγὰς θριάμβων, τόσον ὥστε οἱ γείτονες ἀντικρὺ εὔρον τὴν εὐκκίριαν νὰ διασκεδάσουν τὴν πλῆξιν καὶ τὴν ὀκνηρίαν των μὲ τὸ διασκεδαστικὸν θέαμα τῶν δύο ἀδελφῶν.

Ἐκτοτε ὁ μικρὸς Κωστάκης κατέστη ὁ πρῶτος ποδηλατιστὴς τῶν Ἀθηνῶν. Αὐτὸ τοῦλάχιστον δύνανται νὰ το ἀνομολογήσουν ὅλοι ὅσοι τον βλέπουν τὰς ἑορτάς, καὶ ἐνίοτε τὰς ἑσπερινὰς ὥρας νὰ διατρέχῃ μὲ ἀπαράμιλλον εὐκίνησιαν καὶ ταχύτητα τὰς κεντρικωτέρας ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἀποσπῶν τὸν θαυμασμὸν καὶ τὴν ἐκπληξιν μεταξὺ τῶν τελειότερων ποδηλατιστῶν, τριπλασιῶν αὐτοῦ κατὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ μέγεθος.

Καὶ δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν πόλιν νὰ γυρᾷ ὁ φοβερός ποδηλατιστὴς, ἀλλὰ κάμνει ἐκδρομὰς μακροτάτας μὲ τὸν ἀδελφόν του, ἢ μὲ κανένα ποδηλατιστὴν συμμαθητὴν του ἀνὰ τὰ περὶχωρα, ἐπανερχόμενος τὴν ἑσπέραν μὲ μεγάλας ἀνθεδέσμας ἰων, καὶ μὲ κλώνους θυμαρίου. Μόνον αἱ κακαὶ γλώσσαι λέγουν ὅτι ὀλισθήσε μίαν φορὰν εἰς ἕνα λάκκον εἰς τὸν ὁρόμον, καὶ ἐκυλίσθη ἐντὸς αὐτοῦ, ἀλλὰ μὴ διδετε πολλὴν πίστιν εἰς αὐτάς, διότι ποδηλατιστὴς σὰν τὸν Κωστάκην, μὴ ὀλισθαίνων εἰς τὰ μαθήματά του ποσῶς, δὲν δύναται νὰ ὀλισθήσῃ ἐπίσης καὶ εἰς τὰς παρέρρους ἀσκήσεις του καὶ τὰς εὐγενεῖς παιδιὰς του!

ΑΙ ΔΥΟ ΑΔΕΛΦΑΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Ήσαν μίαν φοράν δύο μικραί ἀδελφαί ἡ Κοκκινούλα καὶ ἡ Στακτερούλα, αἱ ὁποῖαι ἔκαιναν περίπατον μέσα εἰς ἓνα κελλάρι.

— Τί νὰ εἶνε ἀρά γε μέσα εἰς αὐτὴν τὴν τρύπα; εἶπεν ἡ Κοκκινούλα, καὶ ἔχωσε τὴν κεφαλὴν της εἰς ἓνα στρογγυλὸν ἀνοιγμα.

— Κλίπ! Ἡ Κοκκινούλα δὲν ξαναγύρισε ποτὲ διὰ νὰ εἰπῇ τί εἶδε.

— Τί ὠραία κρέμα! εἶπε καὶ ἡ Στακτερούλα,

καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ἄκρον μιᾶς μεγάλης γαβάθας. Πόση θὰ φάγω!

Καὶ ἔσκυψε διὰ νὰ βουτήξῃ τὴ μυτίτσα της· ἀλλὰ γλυστρᾷ τὸ πόδι της καὶ πέφτει μέσα! Δυστυχημένη Στακτερούλα!

Κρίμα, ποῦ ἀγαπᾷ τόσο τὴν κρέμα! δὲν θὰ ξαναφάγῃ πλέον.

Κρίμα, κρίμα. Ἡ καί-μένη ἡ Στακτερούλα δὲν ξαναγύρισε διὰ νὰ μας εἰπῇ τί γέυσιν εἶχε ἡ κρέμα τῆς μεγάλης γαβάθας, ὅπως οὔτε ἡ Κοκκινούλα τί εἶδε μέσα εἰς τὴν τρύπαν ὅπου ἔχωσε τὴν κεφαλὴν της.

Ὅταν ἡ μαγείρισα ἐμβῆκεν εἰς τὸ κελλάρι εὗρηκεν ἓνα ποντικᾶκι πνιγμένο, καὶ ἓνα ἄλλο στραγγαλισμένο μέσα εἰς τὸ δόκανο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓ

Πρό τινων αἰῶνων ἀκόμη τὸ μόνον μέσον πρὸς πολλαπλασιασμὸν ἑνὸς συγγράμματος ἦτο ἡ διὰ χειρὸς ἀντιγραφή. Τὰ χειρόγραφα ταῦτα ἦσαν δαπανηρά, εὗρισκοντο δὲ συνήθως μόνον εἰς βιβλιοθήκας μοναστηρίων, πανεπιστημίων, ἢ εἰς ἡγεμονικὰς βιβλιοθήκας. Διὰ νὰ καταρτισθῇ ἓν τέλειον χειρόγραφον ἀπαιτεῖτο πολὺπλοκος ἐργασία· ἄλλος ἦτο ὁ παρασκευάζων λείαν καὶ στιλπνὴν τὴν μεμβράνην, ἄλλος ὁ ἀντιγραφεὺς, ἄλλος ὁ καλλιτέχνης ὁ στολίζων μὲ πικίλας εἰκόνας τὰ περιθώρια, καὶ ἄλλος ὁ συνδέων τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου βιβλιοδέτης.

Τὰ χειρόγραφα, ὡς εἶπομεν, ἦσαν δαπανηρά· ἓν ἀντίγραφον τῆς Καινῆς Διαθήκης παραδείγ-

ματος χάριν ἐστοίχιζεν ὑπὲρ τὰς 600 δραχμάς.

Ὅλιγα παιδιά λοιπὸν ἐμάθον ἀνάγνωσιν, ὅσα δὲ ἤξευραν δὲν ἐδιδάσκοντο αὐτὴν εἰς βιβλία ἐπιτηδες δι' αὐτὰ γραφέντα, ὅπως σεῖς, οὐδὲ εἶχον περιοδικόν, ὅπως σεῖς, τὸ ὅποιον νὰ τα συμβουλεύῃ, νὰ τα ὀδηγῇ, καὶ νὰ τα διδάσκῃ.

Ἐν γένει οἱ ἄνθρωποι ἦσαν βυθισμένοι εἰς τὸ σκότος τῆς ἀμαθείας. Ἄλλ' ἡ θεία Πρόνοια ἐστειλεν ἓνα μέγαν ἄνδρα, ὅστις ἐμέλλε νὰ καταστήσῃ κοινὸν κτῆμα τῆς ἀνθρωπότητος, ὅ,τι ἕως τότε ἦτο κτῆμα τῶν ὀλίγων μόνον ὁ μέγας οὗτος ἀνὴρ, ὅστις εἶνε ἄξιος τῆς μεγαλειτέρας εὐγνωμοσύνης, εἶνε ὁ Ἰωάννης Γούτεμπεργ.

Ὁ Γούτεμπεργ ἐγεννήθη ἐν τῇ ὠραίᾳ παρρηνεῖῳ πόλει Μαγεντίας, κατήγετο δὲ ἐξ οἰογενείας εὐγενούς. Τὴν παιδικὴν καὶ ἐφηβικὴν του ἡλικίαν διήλθεν ἐν τῇ πόλει ταύτῃ· ἡ οἰκία των, κατὰ τὴν συνήθειαν τοῦ μεσαίωνα, ἦτο κεκοσμημένη μὲ διάφορα ἀνάγλυφα καὶ ἄλλα ἀλληγορικὰ κοσμήματα. Ἐπὶ τῆς μεγάλης θύρας τῆς εἰσόδου ὑπῆρχε γλυπτὴ κεφαλὴ ὑπερμεγέθους ταύρου φέρουσα ἐπιγραφὴν: Τίποτε δὲν μοι ἀνδίσταται! Τὸ ἐμβλημα τοῦτο ἐγενε καὶ ἐμβλημα τοῦ Γούτεμπεργ.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκαπέντε ἐτῶν ὁ Γούτεμπεργ ἀπώλεσε τὸν πατέρα του, ὅστις ὡς κληρονομίαν ἀφῆκεν εἰς αὐτὸν μικρὸν τι μόνον εἰσόδημα. Ἀναχωρήσας ἐκ Μαγεντίας μετέβη εἰς τὰς κάτω χώρας, εἰπεῖτα δὲ εἰς Στρασβούργον. Ὁ νεαρὸς εὐπατρίδης στερούμενος πόρων ἦτο ἠναγκασμένος νὰ κερδίῃ διὰ τῆς ἐργασίας του τὰ πρὸς τὸ ζῆν. Μολοντί δὲ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην οἱ εὐγενεῖς δὲν εἶχον ἄλλο ἐπάγγελμα πλὴν τοῦ τῶν ὄπλων ὁ Γούτεμπεργ ἐπροτίμησε τοῦ ξίφους τὴν σφύραν καὶ τὴν βίβην, καὶ ἠσχολήθη εἰς τὴν λείανσιν πολυτίμων λίθων καὶ τὴν στιλβασιν κατόπτρων. Εἶχε δὲ ὄχι μόνον ἔκτακτον φιλοπονίαν ἀλλὰ καὶ ἔκτακτον ἐπιδεξιότητα καὶ πνεῦμα ἐπινοητικόν πρὸς τοῦτους.

Ἀπὸ πολλοῦ ἐζήτηε τὸν τρόπον τοῦ πολλαπλασιασμοῦ τῶν ἀντιγράφων, ὅπως διὰ μιᾶς μοναδικῆς πλακῆς, ἀνανεουμένης μόνον τῆς με-

λάνης, πολλαπλασιάζεται ἐπ' ἄπειρον ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀντιτύπων.

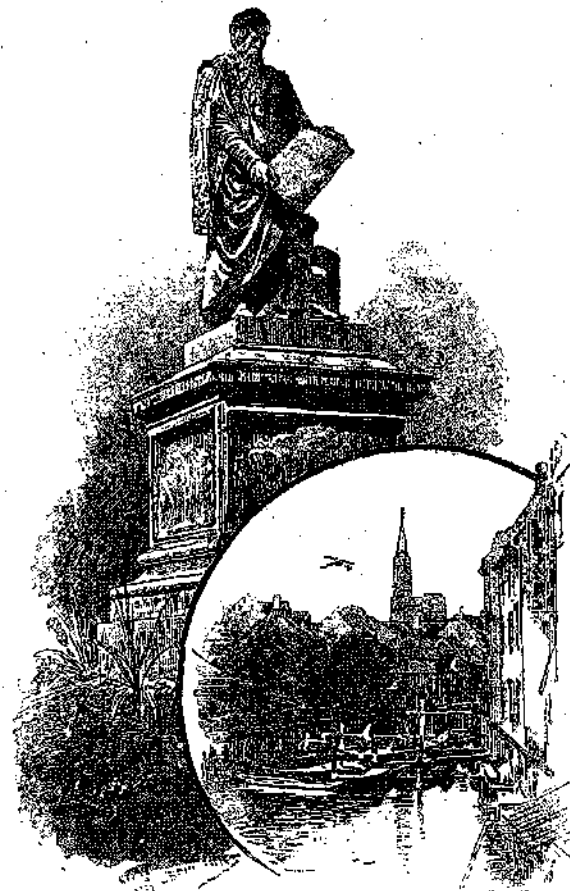
Ἐπὶ δέκα ἔτη εἰργάζετο μόνος ἐν Στρασβούργῳ ζητῶν νὰ τελειοποιήσῃ τὸ μέγα μυστήριον, τὴν θανμασίαν ἀνακάλυψιν· ἔφερον δὲ τὰ δέκα ταῦτα ἔτη τῆς ἐργασίας πολυτίμους καρπούς. Ὁ Γούτεμπεργ κατῴρθωσε νὰ

γλύψῃ εὐκόλως κινητὰ μεταλλικὰ στοιχεῖα, ἀλλ' ἔπρεπε νὰ εὗρηθῇ καὶ τὸ κατάλληλον μέταλλον εἰς τὸ ὅποιον νὰ χύνωνται τὰ στοιχεῖα· ὁ σίδηρος ἦτο πολὺ σκληρὸς καὶ διέσχισε τὸν χάρτην· ὁ δὲ μόλυβδος ἦτο πολὺ μαλακὸς καὶ συνεπιέζετο ἀπὸ τὴν πίεσιν.

Ὅπως ἐπαρκέσῃ εἰς τὰς πολυειδεῖς δαπάνας, τὰς ὁποίας ἀπῆται ἡ ἐργασία αὐτῆ συνεταίρισθη πρὸς τρεῖς κατοίκους τοῦ Στρασβούργου. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι διὰ νὰ κατορθωθῇ ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἐνδόξου ἔργου ἠναγκάσθησαν νὰ πωλήσωσι ὅ,τι κινητόν, καὶ πολῦτιμον εἶχον καὶ αὐτὴν ἐπιτὴν πατρικὴν των οἰκίαν· ἀλλ' οὐδεμίαν μομφὴν ἐξῆλθε ποτε ἐκ τοῦ στόματός των· τὴν πεποιθήσιν εἶ-

χον εἰς τὸ μεγαλεῖον τοῦ ἔργου καὶ εἰς τὴν μεγαλοφυίαν τοῦ διευθύνοντος τὰς ἐργασίας!... Ἄλλ' οἱ συνταίροι του ἀπέθανον, ὁ δὲ Γούτεμπεργ ἀποθαρρυνθεὶς ἐκ τοῦ θανάτου αὐτῶν, παρενοχλούμενος δέκα ὑπὸ δαναιστῶν ἀφῆκε τὰς ἐργασίας του καὶ ἀνεχώρησεν ἐκ Στρασβούργου.

Ἐπικνεθῶν εἰς Μαγεντίαν ἐπανέλαβε τὴν ἐργασίαν ἀλλὰ στερούμενος πόρων προσεταιρίσθη τὸν Ἰωάννην Φούστ καὶ τὸν Πέτρον Σχαϊφερ.

«Ο ΕΝ ΣΤΡΑΣΒΟΥΡΓῳ ΑΝΑΡΙΑΣ ΤΟΥ ΓΟΥΤΕΜΒΕΡΓ»

Ο Φούστ ἦτο πλούσιος τραπεζίτης, ὁ δὲ Σχαίφερ νέος λόγιος πολὺ πεπαιδευμένος καὶ ἀντιγραφεὺς ἐκτάκτου ἐπιδειξιοτήτος.

Ὁ Γούτεμπερ τῇ βοήθειά καὶ τοῦ Πέτρου Σχαίφερ κατώρθωσε νὰ παραγάγῃ δι' ἐνώσεως ἀναλύγων μερῶν μολύβδου καὶ ἀντιμονίου τὸ πολὺτιμον μίγμα ἐκ τοῦ ὁποίου κατασκευάσθησαν στοιχεῖα λεπτόγραμμα, ὀλιγότερον μὲν σκληρὰ τοῦ σιδήρου ἀλλὰ καὶ δυναμένα νὰ ἀντέχουν εἰς τὴν πίεσιν τοῦ τύπου.

Ἄλλ' ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἡ σκηνὴ μετεβλήθη. Ὁ Φούστ, πονηρὸς ὢν καὶ δόλιος, εἶχε καταθέσῃ μὲν χρήματα ὑπὲρ τῆς ἐπιχειρήσεως ἀλλὰ φροντίσας ὅπως ἐξασφαλίσῃ εἰς ἑαυτὸν ὄλον τῆς ἐπιχειρήσεως τὸ κέρδος. Ἀφ' οὗ λοιπὸν ἐτελειοποιήθη ἡ ἐφεύρεσις, ὁ ἄπιστος Φούστ ἐζήτησε μέσον νὰ ἀπαλλαγῇ τοῦ Γούτεμπεργ, εἶχε δὲ τοιοῦτο μέσον εἰς τὰς χεῖράς του, τὰ χρεωστικὰ αὐτοῦ.

Ἠνάγκασε λοιπὸν τὸν Γούτεμπεργ νὰ παραιτηθῇ παντὸς δικαιώματος τὸ ὁποῖον θὰ ἔδιδεν ἡ νέα ἐφεύρεσις καὶ μάλιστα νὰ φέρῃ τὸ τυπογραφεῖον καὶ νὰ νύχλωσῃ. Ὁ πατὴρ τῆς τυπογραφίας περιελθὼν εἰς δυστυχίαν ἀπὸ τὴν ἀχαριστίαν τοῦ Φούστ ἠναγκάσθη νὰ νύχλωσῃ ἐκ Μαγεντίας.

Ὁ Φούστ τότε ἔλαβεν ὡς συνέτακτον τὸν Σχαίφερ, καὶ ἤρχισε μετὰ ζήλου τυπῶν βιβλία, τὰ ὁποῖα ἐπώλει ὡς ἀντίγραφα. Τοὺς ἐργάτας του οἵτινες ἐδυσπίστουν πρὸς αὐτὸν καὶ ἦσαν δυσηρεστημένοι διὰ τὴν πρὸς τὸν Γούτεμπεργ διαγωγὴν του ὑπερέωσε νὰ ἠμώσωσιν ἐπὶ τῆς Ἀγίας Γραφῆς, ὅτι θὰ διαφυλάξουν τὸ μυστικὸν τῆς βιομηχανίας ταύτης. Ὅπως δὲ περισσότερον ἀσφαλισθῇ περὶ τῆς σιωπῆς των ὁ γηραιὸς τοκογλύφος τοὺς ἠνάγκασε νὰ υπογράψουν γραμματίαι, τῶν ὁποίων τὸ ἀντίτιμον θὰ ἐκράτει ἐκ τοῦ μισθοῦ των ἐν περιπτώσει ἀθυροστομίας. Μὴ ἀκούμενος εἰς ταῦτα ἐγκατέστησε τὸ ἐργαστήριόν του εἰς σκοτεινὰ ὑπόγεια, εἰς τὰ ὁποῖα ἐνέκλειε τοὺς ἐργάτας του. Ἄλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐπιπερδοῦς ἐπιχειρήσεώς του καταλαμβάνει αὐτὸν ὁ λοιμὸς, καὶ ἀποθνήσκει.

Τότε κύριος τοῦ τυπογραφείου ἐγένεν ὁ Σχαίφερ καὶ ἐξηκολούθησε τὴν ἐργασίαν ἕως ὅτου ἡ Μαγεντία ἐκυριεύθη ἐξ ἐφόδου καὶ διηρητάγη ὁ Σχαίφερ ἐφονεύθη, οἱ δὲ ἐργάται τοῦ τυπογραφείου ἐσεκορπίσθησαν.

Ἄλλ' ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἐγκαθίδρυσεν αὐτὸ ἐκ

νέου εἰλικρινῆς ὁμοῦ καὶ τίμιος ὢν δὲν ἐδέχθη νὰ ἀποστερήσῃ τὸν Γούτεμπεργ τῆς δόξης ἣτις τῷ ἤρμοζεν, ἀλλ' ἐθεώρησε καθήκον του νὰ ἀνακηρύξῃ δημοσίᾳ εἰς ποῖον ἀνήκεν ἡ ἐφεύρεσις τῆς τυπογραφίας. Ἐπὶ τοῦ πρώτου φύλλου λοιπὸν βιβλίου τινὸς τυπωθέντος τῷ 1505 καὶ ἀφιερωθέντος εἰς τὸν αὐτοκράτορα Μαξιμιλιανόν, ἐτύπωσε τὰς ἐξῆς γραμμάς: «Ἐν Μαγεντίας ἐφευρέθη ἡ θαυμασιὰ τέχνη τῆς τυπογραφίας ὑπὸ τοῦ εὐφυοῦς Ἰωάννου Γούτεμπεργ ἐν ἔτει 1450, ἐν αὐτῇ ἐθελιώθη ὕστερον καὶ παραδόθη εἰς τοὺς μεταγενεστέτους διὰ τῆς ἐργασίας τοῦ Φούστ καὶ Σχαίφερ.»

Ὁ Γούτεμπεργ ἐκ Μαγεντίας εἶχε μεταβῆ εἰς Στρασβούργον ὅπου τῇ βοήθειᾳ φίλων τοῦ τινῶν ἰδρύσε τυπογραφεῖον. Περὶ τὰ τέλη δὲ τοῦ βίου του ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς Μαγεντίας καὶ ἐκλέκτωρ Ἀδόλφος τοῦ Νασσάου προσκαλέσας μετὰ τιμῶν εἰς Μαγεντίαν τὸν Γούτεμπεργ κατέταξεν αὐτὸν μετὰ τῶν εὐγενῶν του καὶ ἔδωκεν αὐτῷ καὶ σύνταξιν.

Διὰ τῆς γενναίας ἀλλὰ βραδείας ταύτης προστασίας ὁ Γούτεμπεργ ἠδυνήθη νὰ ἀφιερῶσῃ τὰ τελευταῖα ἔτη του εἰς τελειοποίησιν τοῦ μηχανισμοῦ τῆς τυπογραφίας. Ἀπέθανε δὲ τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1468.

Τὸ μνημεῖον τὸ ὁποῖον περιστάνει ἡ εἰκὼν ἰδρῆθη ἐν Στρασβούργῳ τῷ 1840, ἡ δὲ ἐκτέλεσις ἀνετέθη εἰς ἓνα τῶν μεγίστων γάλλων γλυπτῶν τὸν David d' Angers.

Ἄλλὰ καὶ ἡ πατρίς αὐτοῦ ἡ ὠραία Μαγεντικὴ ἀνήγειρεν εἰς τὸ ἔνδοξον τέκνον τῆς περικαλλεῖς μνημεῖον, τὸ ὁποῖον ἡ γράφουσα τὰς γραμμάς ταύτας ἠτύχησε νὰ ἴδῃ ὅτε εὐρίσκετο ἐν Γερμανίᾳ. Τὸ πρόπλασμα κατασκευάσθη ὑπὸ τοῦ ἐξόχου γλύπτου τοῦ αἰῶνος, τοῦ δανοῦ Τορβάλδσεν, ὁ δὲ ἀνδρίας χυθεῖς ἐν Παρισίοις ἰδρῆθη τῷ 1837 ἐπὶ τῆς Πλατείας Γούτεμπεργ εἰς τὸ ὅπισθεν μέρος τοῦ μνημείου εὐρίσκεται τετρασύντοιχον λατινικὸν ἐπιγράμμα ἀρχικὸν ὡς ἐξῆς: *Artem quae Graecum latuit latuitque Latinos* κτλ. καὶ τὸ ὁποῖον ἐν μεταφράσει σημαίνει: «Τέχνην ἄγνωστον εἰς τοὺς Ἕλληνας καὶ τοὺς Ῥωμαίους ἐπενόησεν ἡ ἀγχίνουα ἐνὸς Γερμανοῦ. Σήμερον, ὅτι ἐγνωρίζον οἱ ἀρχαῖοι καὶ ὅτι γνωρίζον οἱ νεώτεροι δὲν εἶνε μόνον δι' αὐτοὺς, ἀλλὰ δι' ὅλην τὴν οἰκουμένην.»

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

ΟΙ ΕΛΑΙΩΝΕΣ ΤΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Κατὰ τοὺς θερμούς μῆνας τοῦ θερού, μετὰ τὸν θερισμόν, ὅποτε ἡ πεδιάς ἐκτείνεται κατὰ ξηρὸν καὶ κεκαυμένην, οἱ ἐλαιῶνες εἶνε ὡς ὄψεις ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῶν εὐρίσκει ὁ ἄνθρωπος καταφυγὴν κατὰ τοῦ καύσανος, ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῶν φυτεῖ κήπους καὶ ἀμπελώνας ὁ γεωργός.

Ἐν μέσῳ τῆς αὐχμηρᾶς ξηρασίας ὅπου εἶνε ἐλαιῶνες μόνον ὑπάρχει πρασινωπὴ ἢ τεφρόχρους βλάστησις.

Ἐλαιῶνες εὐρίσκονται εἰς τὰς κλιτύας τῶν ὄρεων, εἰς τὰς πεδιάδας καὶ τοὺς λόφους, ἐκτείνονται δὲ καὶ μέχρι τῶν παραλίων. Μεγαλύτερος ἐλαιῶν τῆς Ἀττικῆς εἶνε ὁ τοῦ ἀθηναϊκοῦ πεδίου, ὅστις ἀρχόμενος ἀπὸ τοῦ Φαληρικοῦ καὶ Πειραιικοῦ ἀλιπέδου ἐκτείνεται ἄνευ διακοπῆς ἐφ' ὅλης τῆς κοιλάδος τοῦ Κηφισοῦ φθάνων μέχρι τῶν προπόδων τοῦ Πεντελικοῦ, ἄνωθεν τοῦ Ἀμαρουσίου καὶ τῆς Κηφισίας,

εἰς μῆκος 15 περίπου χιλιαμέτρων. Κατὰ τινα ἀπαριθμησιν γενομένην τῷ 1873 ὁ ἀριθμὸς τῶν ἐλαιῶν τοῦ ἀθηναϊκοῦ πεδίου ἀνῆρχετο εἰς 141,898. Ἀδιακόπως ὁμοῦ αὐξάνεται ἡ γεωργία τῆς ἐλαίας, πολλὰ δὲ νέαι ἐφυτεύθησαν περὶ τὰς Ἀθήνας κατὰ τὰς δύο τελευταίας δεκαετηρίδας, μολοντί κατὰ τὰ πρώτα ἔτη τῆς φυτείας ἀπαιτοῦν πολλὴν περιποίησιν καὶ ἔχουν ἀνάγκην πολλοῦ ποτίσματος.

Μεγάλα καὶ γηραιὰ δένδρα εὐρίσκονται ἐν Ἀμαρουσίῳ καὶ Κηφισίᾳ· πολλὰ ἐξ αὐτῶν ἔχουν εἰς τὴν κατωτάτην αὐτῶν βᾶσιν περίμετρον μέτρων 15 καὶ 55 ἑκατοστῶν, τὸ δὲ στέλεχος αὐτῶν εἰς μικρὸν ὕψος ἀπὸ τῆς βᾶσεως 6 καὶ 8 μέτρων. Καὶ εἰ, πολλὰ δὲ ἄλλα μέρη τῆς Ἀττικῆς εὐρίσκονται μέγιστα ἐλαῖα· εἰς τὴν κοιλάδα τῆς Μεσογαίας Λάμπρικα π.χ. ὑπάρχει δένδρον, τοῦ ὁποῖου ὁ κορμὸς ἀκριβῶς κατὰ τὴν βᾶσιν ἔχει περίμετρον 12 μέτρων καὶ 85 ἑκατοστῶν, εἰς ὕψος δὲ 50 ἑκατοστῶν ἀπὸ τῆς βάσεως 7 μέτρων καὶ 40 ἑκατοστῶν.

Ἐπειδὴ δὲ ἡ αὐξήσις τοῦ δένδρου τούτου εἶνε βραδεία, αἱ ἐλαῖαι αὗται εἶνε ἀρχαιόταται δυστυχῶς ὁμοῦ εἶνε δυσκολώτατον ἢ καὶ ἀδύνατον σχεδὸν νὰ ἰδοῦνται ἡ ἡλικία αὐτῶν. Αἱ γηραιαὶ ἐλαῖαι ἔχουν συνήθως καλὸν κορμὸν,

ἐλλείπει συνήθως ἀπ' αὐτῶν τὸ ξυλῶδες σῶμα μετὰ τῶν ἐτήσιων δακτυλίων, ἄλλοτε δὲ διασχίζονται φυσικῶς εἰς πολλὰ ἄλλα στελέχη. Μετὰ μεγάλης πιθανότητος ὑπολογίζεται ὅτι αἱ ἐλαῖαι τοῦ Ὄρους τῶν ἐλαιῶν τῆς Ἱερουσαλεμ, 8 τὸν ἀριθμόν, εἰσὶν αὗται ἐκαῖναι αἰτινες ὑπῆρχον ἐκαὶ ἐπὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἀλλ' αἱ ἰδικαὶ μας εἶνε πολλῶ παχύτεραι, ἂν δὲ ἐκ τούτου συμπεράνωμεν περὶ τῆς ἡλικίας αὐτῶν, τὰ ζῶντα ταῦτα μνημεῖα εἶνε ἀρχαιότερα τῶν ἀρχαίων ἐλληνικῶν χρόνων, ὑπῆρξαν μάρτυρες τῶν ἀρχῶν τοῦ πολιτισμοῦ, τῆς ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς τῆς Ἑλλάδος, καὶ ὑπὸ τὴν σκιάν αὐτῶν εἶδον περιπατοῦντας τοὺς μεγάλους αὐτῆς ἄνδρας τῶν ὁποίων μένει αἰωνία ἡ δόξα.

Τὰ φύλλα καὶ οἱ καρποὶ τῆς ἐλαίας εἰσι διάφορα· ὑπάρχει δὲ πλῆθος ποικιλιῶν ἰδίως ὡς πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὴν μορφήν των καρπῶν. Αἱ ἐλαῖαι τῆς Κρήτης, ἐπὶ παραδείγματι, εἶνε μικραὶ, ἀλλὰ τὰ δένδρα πολυκαρπώτατα. Διάσημοι διὰ τὸ πολὺ ἐλαιὸν τὸ ὁποῖον περιέχουσιν εἶνε αἱ μετρίου μεγέθους ἐλαῖαι τῶν Μεγάρων· ἐν γένει αἱ ἀττικαὶ ἐλαῖαι ἔχουσι μέτριον μέγεθος.

Ἡ ἐλαία δὲν καρποφορεῖ ἀφθῶνως ἕκαστον ἔτος. Παρατηρεῖται περιοδικότης τις, κατὰ τὴν ὁποίαν συνήθως πᾶν τρίτον ἔτος ἐπιέρχεται πολυκαρπία (καλὴ χρονιά) τὰ δὲ δύο ἄλλα ἔτη ἐναλλάξ ὄτε μὲν πολυκαρπία ὄτε δὲ ὀλιγὸς σχεδὸν ἀκαρπία· εὐτυχῶς ἡ διαδοχὴ τῶν κληῶν καὶ τῶν κακῶν ἐτῶν δὲν γίνεται ταυτοχρόνως εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα, ἀλλὰ κατὰ διάφορον σειρὰν εἰς τὰ διάφορα αὐτῆς μέρη.

Ἡ συγκομιδὴ τῶν ἐλαίων ἀρχεται ὅταν αὐταὶ ἀρχίζουσι νὰ μαυρίζουσι καὶ νὰ πίπτουσι· τοῦτο δὲ γίνεται κατὰ τὰ μέσα Ὀκτωβρίου. Ἐπειδὴ δὲ αἱ ἐλαῖαι κατὰ μικρὸν ὀρμαρίζουσι διὰ τοῦτο καὶ ἡ συγκομιδὴ, ἡ ὁποία γίνεται συνήθως ὑπὸ γυναικῶν καὶ παιδίων, διαρκεῖ ἀπὸ τῶν ἀρχῶν Νοεμβρίου μέχρι τέλους Ἰανουαρίου. Σπανίως τινάσσονται ἢ ῥαβδιζονται οἱ καρποφόροι κλάδοι διὰ ῥαβδῶν ὅπως ἐπιταχυνθῇ ὁ τρυγητός· γίνεται δὲ τοῦτο μόνον ὅταν πρόκειται νὰ συλλεγῶσιν ἄωροι αἱ ἐλαῖαι. Ἡ ἀνθesis τῆς ἐλαίας διαρκεῖ ἀπὸ τῆς 15 μέχρι τῆς 30 Μαΐου.

ΦΙΛΗΠΠΕΤΗΜΩΝ

ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΣΥΜΠΕΡΙΦΟΡΑΣ

Η ΕΥ ΗΓΜΕΝΗ ΚΟΡΗ

Η εὐ ηγμένη κόρη δὲν φωτογραφείται ἀνά πᾶσαν στιγμήν, πρὸ πάντων δὲ δὲν σκορπίζει δεξιά καὶ ἀριστερὰ ἀντίτυπα τῆς φωτογραφίας της. Δύναται ἐξ αὐτῶν νὰ δώσῃ εἰς τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας της ἢ εἰς ἐκείνας τῶν φίλων της, αἵτινες ἔχουσι σοβαρὸν χαρακτήρα καὶ εἶνε βεβιαία ὅτι δὲν θὰ παραρρίψουν τὴν εἰκόνα της ὥστε νὰ περιέλθῃ εἰς χεῖρας εἰς τὰς ὁποίας δὲν πρέπει νὰ εἶνε.

Δὲν φέρει τὸ μονόγραμμά της οὔτε ἐπὶ καρφίδος, οὔτε ἐπὶ ἄλλου μέρους τῆς ἐνδυμασίας της εἰμὴ μόνον ἐπὶ τοῦ μανδηλοῦ της. Ἐπίσης ἀπαγορεύεται νὰ ἔχῃ ἐπὶ τοῦ ἐπιστολικοῦ της χάρτου τὸ ὄνομά της ἢ τὰ ἀρχικὰ αὐτοῦ στοιχεῖα.

Ἄν κύριός της ἐν οἰδηροδρομικῇ ἀμαξῇ ἐν τῷ τροχιοδρόμῳ ἢ ἀλλαγῇ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὴν τὴν θέσιν του, εὐχαριστεῖ φιλοφρόνως μὲ ἦθος εὐχαρί.

Εἰς τὰς συναναστροφὰς τῇ ἀπαγορεύεται μὲν ἡ θορυβώδης εὐθυμία καὶ ἡ πολυλογία, ἐκ τούτου ὁμως δὲν ἐπιταί ὅτι πρέπει νὰ λάβῃ ὑποψυχρὸν καὶ πολὺ σοβαρὸν. Καὶ ἐνταῦθα τὸ ὄρθον εὐρίσκαται ἐν τῷ μέσῳ.

Εἰς τὴν τράπεζαν δὲν πρέπει νὰ τρώγῃ μετ' ἀπληστίας, ἀλλ' εἶνε πάλιν ἀνοστον νὰ τρώγῃ σὰν πουλί, ἐξ ἐπιτηδεύσεως, διὰ νὰ φανῇ τάχα αισθηματικῇ. Ὅσοι εἶνε νέοι καὶ ὑγιεῖς, εὐρίσκονται δὲ ἰδίως εἰς τὴν ἐποχὴν τῆς σωματικῆς ἀναπτύξεως ἔχουν ὄρεξιν. Μόνον ἡ λαίμαργία εἶναι ἀξία ἀποφυγῆς, διότι δεικνύει ἔλλειψιν ἀγωγῆς.

Ἡ νεανίας δὲν πίνει οἶνοπνευματώδη ποτὰ, εἰς δὲ τὸν οἶνον της προσθέτει νερόν.

Οὐδέποτε σκώπτει τοὺς ἄλλους, οὐδ' εἰρωνεύεται τὰς φίλας της ἢ ἄλλα πρόσωπα. Αἱ κατὰ τῆς φιλοτιμίας προσβολαὶ εἶνε αἱ ὀδυνηρότεραι, προξενοῦν δὲ δριμύν πόνον· ἐξ ἀγαθότητος τὸ πρῶτον, ἐτι δὲ καὶ ἐκ φρονήσεως πρέπει κανένα νὰ μὴ πειράζωμεν.

Ὅπως ἀποκινήσῃ χάριν κόρη τις πρέπει νὰ ἀσκήτῃ τὸ σῶμά της. Διὰ τοῦτο αἱ μητέρες πρέπει νὰ ἀναγκάζωσι τὰς θυγατέρας των νὰ κινῶνται ἐντὸς τῆς οἰκίας ἀσχολούμεναι εἰς τὰ τῆς οἰκιακῆς οἰκονομίας ἐφ' ὅσον αἱ σπουδαίων τὸ ἐπιτρέσκουν. Αἱ φυσικαὶ καὶ ἀνεπίγνωστοι κινήσεις, αἱ σύμφωνα πρὸς τὰς δυνάμεις των, καθιστῶσιν εὐκάμπτους τὰς ἀρθρώσεις των, τοῦλάχιστον ὅσον καὶ ὁ χορὸς καὶ ἡ γυμναστική, τὰ ὁποῖα καθιστοῦν δυσκάμπτους τοὺς νευρικούς ἐνεκα τῆς μεγάλης ἐντάσεως τοῦ πνεύματος τὴν ὁποῖαν ἀπαιτοῦν. Ἡ κόρη ἢ ὁποῖα ἀπὸ πρῶτας μέχρι ἐσπέρας σπουδάζει μόνον τὰ μαθήματά της καὶ τὸ κλειδοκύμβαλόν της, δὲν ἤξεύρει νὰ βαδίξῃ μετὰ χάριτος.

Ἡ κόρη δὲν πρέπει νὰ εἰσέρχεται ἀποτόμως καὶ διὰ μιᾶς εἰς τὴν κοινωνίαν. Καλλίτερον εἶνε νὰ παρασκευάζεται ὀλίγον κατ' ὀλίγον δι' ἐσπερίδων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, μανθάνουσα ἐκ τοῦ παραδείγματός των περὶ αὐτὴν τοὺς νόμους τῆς συμπεριφοράς.

Ἡ κόρη δὲν πρέπει νὰ παραφορτωθῇ εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς μὲ πολλὰς ὀδηγίας τῆς ἐθιμοτυπίας, ὥστε νὰ ἀφαιρεθῇ ἀπ' αὐτῆς τὸ μέγα θέλημα τὸ ὁποῖον ἔχει ἡ νεότης: ἡ ἀφελής, ἡ ἀπροσποίητος χάρις.

Ἡ ἀληθῶς εὐ ηγμένη νεανίας ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅτι αἱ νεανίδες παρέρχονται ἀπαρατήρητοι εἰς τὰς συναναστροφὰς ὅταν εἶνε ἀφελεῖς, μετριόφρονες, καὶ δὲν πράττωσι τι ἐναντίον τῶν κανόνων τῆς ἐθιμοταξίας. Ἄς μὴ νομίζῃ δὲ ὅτι ὅλοι ἔχουν ἐπ' αὐτῆς προσηλωμένους τοὺς ὀφθαλμούς των, ὅπως ἴδωσι μὴ τυχὸν παρέβῃ καὶ τὸν ἐλαφρότατον κανόνα τοῦ φέρεσθαι.

Ὡς εἶπομεν ποιά τις ἐπιχαρὶς ἀπειρία ἀρμόζει εἰς τὰς νεανίδας, εἰς τὰς ὁποίας τὸναντίον θὰ μας δυσηρέστει ἡ πλήρης θάρρους ἀταραξία καὶ ἡ μεγάλη ἐφ' ἑαυτὰς πεποιθησις· ἀλλ' ἡ συστολὴ αὐτὴ πρέπει νὰ μὴ εἶνε τεχνητὴ καὶ ἐπιτηθευμένη, ἀλλὰ φυσικὴ καὶ ἀβίαστος.

Κατὰ τὴν βαρονίδα Staffe.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ ἐν Αἰγίνῃ ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς.

Ἐν Αἰγίνῃ, περὶ τὰς δύο ὥρας μακρὰν τῆς πόλεως πρὸς τὸ βορειοανατολικόν, ἐφ' ὕψηλοῦ λόφου, ὅστις ὑπέρικειται τοῦ πλείστου μέρους τῆς νήσου καὶ ὅθεν τὸ βλέμμα ἐκτείνεται εἰς τὴν θάλασσαν καὶ εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀργολίδος καὶ τῆς Ἀττικῆς, κείται τὰ μεγαλοπρεπῆ ἑρείκια τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς. Ὁ ναὸς οὗτος ἦτο δωρίου βυθμοῦ ἐξάστυλος, περίτερος ἐκ πώρου ξυθοῦ, ἐπικεχρισμένου μὲ κονίαν ὁ ὄρυφος ὁμοῦ καὶ τὸ γέισον ἦταν ἐκ μαρμαροῦ, διατηρεῖ δ' εἰσέτι ἱκανὰ ἔχνη πλουσίου χρωματισμοῦ.

Ὁ ἐν Αἰγίνῃ ναὸς εἶνε ἰδίως ἐπίσημος διὰ τὰ γλυπτικὰ αὐτοῦ κομμήματα. Οἱ Αἰγινῆται, οἵτινες εὐχοῦν ἀριστεριανὴν τῇ ἐν Σαλαμῖνι ναυμαχίᾳ, ὅπως δοξάσωσι τοὺς προγόνους αὐτῶν Αἰακίδας, οἵτινες, καθ' Ἡρόδοτον, συνεπολέμησαν ἀόρατοι ἐν τῇ μάχῃ ταύτῃ, ἐκόσμησαν τὰ ἀετώματα τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς δι' ἀγαλμάτων παριστάντων μάχας Ἑλλήνων κατὰ βαρβάρων. Ἐκ τῶν ἀγαλμάτων τούτων εὐρέθησαν 15 ἐν ταῖς τῷ 1811 ὑπὸ ἐπιτερίας Γερμανῶν Ἀγγλων καὶ Δανῶν γενομέναις ἀνακαφαῖς, ἀγορασθέντα δὲ ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Βαυαρίας Λουδοβίκου, τοῦ πατρὸς τοῦ πρώτου βασιλέως τῶν Ἑλλήνων Ὀθωνος, συνετέθησαν καὶ συνεπληρώθησαν ὑπὸ τοῦ διασημοῦ δανῶ γλύπτου Γορβιάδου. Κοσμοῦσι δὲ ἤδη τὴν ἐν Μονάχῳ Γλυπτοθήκην, ἐπιτηδὲς δι' αὐτὰ μετ' ἀπαραμίλλου πολυτελείας οἰκοδομηθεῖσαν ὑπὸ τοῦ φιλομούσου καὶ φιλοτέχνου ἐκείνου ἀνακτοῦ.

Τὰ σύμματα τῆς Νέας Ἰέρως.

Ἐν Νέᾳ Ἰέρῳ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον εἰς τὰ πτηνὰ νὰ εἰσδῶσιν εἰς τὰς ὁδοὺς της, τὸσον πυκνὰ εἶνε τὰ σύμματα, τὰ ὁποῖα ἐκτυλίσσονται ὑπὲρ πάντων ἰδῶν ἀνήκοντα εἰς τηλεγράφους, τηλεφῶνα, μικροφῶνα ἢ χρησιμεύοντα εἰς τὸν φωτισμὸν δι' ἠλεκτρικῶν φωτῶν, κτλ. Οὐδεμία πόλις τῆς Ἑυρώπης, οὐδ' αὐτὸ τὸ Λονδῖνον δύναται νὰ συγκριθῇ ὑπὸ τὴν ἔσπιν ταύτην πρὸς τὴν ἀκμαίαν ταύτην μεγαλόπολιν τῆς ὑπερρωσσεύου Δημοκρατίας.

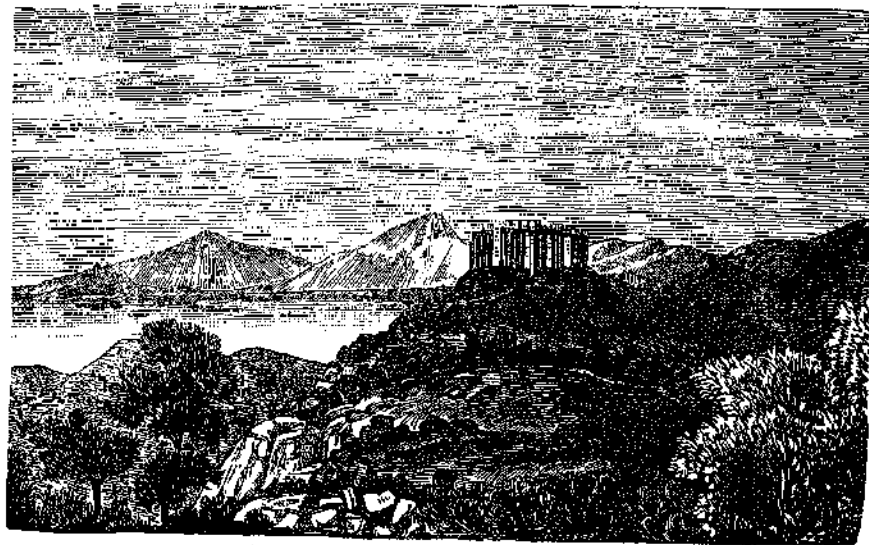
Ὁ Ἰούλιος Καίσαρ.

Ἐπολογίζεται ὅτι ὁ Ἰούλιος Καίσαρ ἐκυρίευσεν 800 φρούρια, ὑπέταξε 30 ἔθνη, καὶ ὅτι εἰς τὰς διαφόρους μάχας, τὰς ὁποίας συνεκρότισεν ἐφο-νεύθησαν 3 ἑκατομμύρια ἀνθρώπων.

Ψυχὴ καὶ χρυσαλλίς.

Τὴν πεταλοῦσαν ἀνόμιζον οἱ ἀρχαῖοι ψυχὴν· βραδύτερον, κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ χριστιανισμοῦ, ἡ λέξις ἐπεσον εἰς ἀχρηστίαν· μόνον ἐν Χίῳ λέγεται ἡ πεταλοῦσα ψυχοροῦσα, ὅπως ὁμοῦ καὶ ἀλλαγῶν.

Οἱ νεώτεροι Ἕλληνες ἀνομάσαμεν αὐτὴν ἀνεξέτα-

Ο ΕΝ ΑΙΓΙΝῆ ΝΑΟΣ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ

στους χρυσαλλίδας χρυσαλλίς ὁμοῦ εἶνε ἄλλο τι· ἡ μεταξοκάμψη, περικαλυπτομένη ἀπὸ τὸ νῆμα τὸ ὁποῖον ἐκβάλλει ἀπὸ τὸ στόμα της καὶ θαλαττομένη ἐντὸς τοῦ βόμβυκος (κουκουλιῶν) δὲ σχηματίζει, μεταμορφοῦται εἰς ἐντομὸν ἄχαρι· αὐτὸ λέγεται χρυσαλλίς διότι χρυσαίει· ἡ χρυσαλλίς ἔχει τὰ πτερὰ κολλημένα εἰς τὸ σῶμα της καὶ δὲν πετᾷ· ὅταν δὲ τρωπῆσῃ τὸ βομβύκιον καὶ ἐξέλθῃ τότε δὲν εἶνε πλέον χρυσαλλίς τούτῳτι κάμψη, ἀλλὰ ψυχὴ· ὅπως ἡ πεταλοῦσαν πρέπει νὰ λέγωμεν αὐτὴν ἢ ψυχὴν· ἔχομεν καὶ ἀπλοῦν ὄνομα ἔχομεν καὶ ἑλληνικόν· τὸ ἐσφαλμένον χρυσαλλίς εἶνε ὄλιω· περιττόν.

Ὁ ληστής καὶ ὁ συκοφάντης.

Ὁ ληστής σὲ δολοφονεῖ μετὰ τὴν μάχαιραν, ὁ συκοφάντης μετὰ τὴν γλῶσσαν.

Ποία διαφορά ὑπάρχει μετὰξὺ τῶν δύο τούτων; Μία καὶ μόνη. Ὁ ληστής χρειάζεται τοῦλάχιστον ἄνδρειαν· ὁ συκοφάντης εἶνε ἀναδρός.

Οι δόντες.

Εν όσω τό στόμα μένει κλεισμένον οι δόντες δέν φαίνονται όταν όμως ανοιχθή τότε καθίσταται σκου-
δαϊότατον μέρος της φυσιογνωμίας, ελκυσίντες θαυμα-
σμών ή συμπάθειαν ή αποστροφήν. Οι ώραιότεροι
δδόντες δέν δδονάνται να καταστήσουν τινα ώρχιον,
άλλ' άσχημοι δδόντες άρχούν να καταστρέψουν τήν
καλλονήν και αύτης της Αφροδίτης της Μήλου.

Εξήμερωθεις λέων.

Πεσιγηγητής τις είδεν έν Αλγερία λέοντα πελώ-
ριον εξήμερωμένον είς βελιδν άπιστευτον όλην τήν
αφοσιώσιν του είχε συγκεντρώσει ή τόν τέκνον του
κρυίου του, ουδέεις δε έτόλμα να πλησιάσει προς αυ-
τό έσάκις έκαιμάτο υπό τήν προστασίαν του άσφα-
λους φύλακος του.

Συζυγική άφοσιώσις περισσότερης.

Εν γερμανική έφημερίδι γεωπόνος τις τρέφων πολ-
λάς περισσότερας γράφει τά έκόμμενα. «Τήν παρελθού-
σαν έβδομάδα έυρον είς τόν περισσότερον να κεράν
άρσενικήν περισσότεράν. Περ' αύτήν έθρήνει ή θήλεια.
Έορπισα τό νεκρόν πτηνόν άπό τόν φεγγίτην' άλλ'
ή σύντροφός του επέταξε προς αυτό όπου δε μετέ-
φερα τό πτώμα της περισσότερας παρηκολούθει και ή

ζώσα. Έπί τέλους διά να θάψω τόν νεκρόν ήναγκά-
σθη να πεοορίσω αύτήν. Μετά ήμίσειαν ώραν τήν
άφηκα έλευθεράν, έπετρούγιεν είς τήν αυλήν ζητούσα
τήν σύντροφόν της, επέταξε και τόν οικίσκον της και
επί τέσσαρας ήμέρας δέν έφάνη. Ματαίως προσπα-
θήσα να την έλκύσω έξω με τροφήν δέν ήθέλησε τί-
ποτε να έγγισή, τήν δε πέμπτην ήμέραν, σιγνηντικόν
παράδειγμα συζυγικής άφοσιώσεως, παρηκολούθησεν
εις τόν θάνατον τήν άρσενικήν περισσότεράν.

Μοναδική δεσθήνης συνέντευξις διδασκάλων.

Μεταξύ του άλαστικού χωρίου Πριτερσαχάουζεν,
του Έλβετικού Βουρνεβερνί και του γαλλικού Ρεγέ-
ζι υπάρχει επί ύψωματος λίθος, όστις χρησιμεύει ως
σημείον έρ' ου συναντώνται τά γερμανικά, τά έλβε-
τικά και τά γαλλικά σύνορα. Οι διδάσκαλοι τών τρι-
ών τούτων χωρίων συνήλθον έκεί όπως διασεκέδασαι.
Έπί του λίθου έτέθη τρίπους τράπεζα επί της οποίας
παρετίθη άφθονον γεύμα είς τήν τράπεζαν έλαβε θέ-
σιν έκαστος τών διδασκάλων καθήμενος ούτως ώστε
να μένη επί του εδάφους της πατρίδος του έπιον εί-
ρηνηώς έκαστος ύπερ εύμερίας της πατρίδος του
και διασεκέδων μέχρι έσπέρας χωρίς ό είς να πατή-
ση επί του εδάφους του γείτονος.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Είς τό μάθημα της Γεωγραφίας.
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Πές μου, διά τίνας μέσους δύνασαι να
ύπάγεις από τόν Πειραιά είς Μασσαλίαν;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Διά του άτμοπλοίου.
ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ. Ποιον δρομολόγιον θ' άκολουθήσεις;
ΜΑΘΗΤΗΣ. Δι' αυτά θα φροντίση ό πλοίαρχος.
*Εστάλη από του Πολυμηχανίου *Οδυσσεύς.

Η μικρά Έλένη άκούει τόν νεογέννητον αδελφόν της
να βάλη κάτι δυνατές και άτελείωτες φωνές.
— Παράμυνα, λέγει προς τήν τροφόν της, από που
μάς ήλθε αυτό τό φωνασκίδικο!
— Ό Θεός τώστειλα, παιδί μου.
— Α! δέν μπορούσε να υποφέρει τίς φωνές του γι'
αυτό μάς τώστειλε ήμάς. *Εστάλη από του Μιλίονος Ναυαργου

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΑΡΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,,

"Όσα μου γράφεις περί της έκδρομής σας μέχρι του
Προφήτου, Ηλία Δορυμνίτη Ιδομενεύ, μου ήρσαν πολ-
λό' έπίσης πολύ μ' εύχαρίστησεν ή ειλκρινεία μεθ' ής
όμολογείς τόξ έκ της κρίσεως του διαγωνισμού έντυπώ-
σεις σου «τήν κρίσιν περί τών διηγημάτων, συμπεραίνων
έκ του ίδιου μου διηγήματος, εύρίσκω δικοίαν, μου
γράφεις, είς τόν άλλον διαγωνισμόν έφαρμόζων τό φάρμα-
κά σου τό διδόμενα κατά της μεγάλης συντομίας έως
δυνάθω να γράψω καλλίτερον.» Ακριθώς αύτός είνε ό
σκοπός τών διαγωνισμών, φίλε μου, να παρορμούν τους
διαγωνιζόμενους είς τό να γίνουν καλλίτεροι.
"Όσον εύχαριστούμαι όταν λαμβάνω έπιστολάς τών
φίλων μου, Σαυθρόλη, τόσον δυσαρεστούμαι όταν εύρί-
σκωμεις είς τήν ανάγκην να τους κάμνω παρατηρήσεις.
Είς τήν ανάγκην αύτήν εύρίσκωμαι και τώρα. Δέν είπα
τούσάκι ότι αι έπιστολάι και αι πνευματικά άσκήσεις και
αι λύσεις και τά παιδικά πνεύματα πρέπει να γράφονται
επί ιδιαίτερον χαρτίον έκαστον; Πώς λυπούμαι ότι τά
στοιχεία τών τυπογραφείων δέν έχουν φωνή! Διότι ήθελα
να τό φωνάζω δυνατά, πολύ δυνατά διά να τ' άκούσουν
όλοι: θα τ' άκούσης λοιπόν σύ τουλάχιστον, παιδί μου
Σαυθρόλη;
Σ' εύχαριστώ διά τόν νέον φίλον τόν όποιον μου συν-

στής, Αιρόμητη Υψηλάντη, θά τον αγαπώ και αυ-
τόν πολύ' αλλά τό ψευδώνυμόν του τό ήθελα κομψότερον.
Έν γένει παρατηρώ ότι είς τήν έκλογήν του ψευδώνυμου
δέν καταβάλλεται έκ μέρους τών φίλων μου ή δέουσα
προσοχή. Μερικά είνε κακόζηλα άλλα δέν σημαίνουν
άπολύτως τίποτε: άλλα όμοιάζουν προς τά συμβολικά
όνόματα 'Ινδών. Πάσον θά ήθελα ή έκλογή τών ψευδών-
υμων τών φίλων μου να δεκνύη καλαισθησίαν ή εύφρι-
αν, και τά ψευδώνυμα αυτά να είνε γεμάτα ποιήσιν ή
πνεύμα, ή να φέρουν είς τίν νοών κάτιτι ύφαιον κάτι
γραφικόν, κάτι χαριστώμενον ή ήρωϊκόν ή εύγενές ή έ-
υκυνον!
Είς τήν Μυροβόλον Ιεζαν ή όποία κατά τά άλλα είνε
άτιόλογος κήρη, παρατηρώ ότι τό ψευδώνυμόν της είνε
βαροσβε, όπως λέγουν οι Γάλλοι. Έν γνωρίζη κάποιον
καμμίαν ίτέαν μυροβόλον άς μου τήν φέρη να την έδα
και έγω και να όσπράνθω τό μύρον της' έγω έας
τόρα ήθερα ότι αι ίτέαι φόνται είς μέρη όπου ύπάρ-
χουν νερά, είς τάς όχθας ποταμών κτλ. και ότι έπαί-
δη οι κλάδοι των κρέμανται προς τήν γήν καλούνται
διά τήν θλιβεράν των στίσιον θρηνώδες ίτέαι.
Ναι, Έν Βουλγαρία Έλληνομέ, ελήθησαν τά
σταλέντα.

Μετ' όλίγον θά είνε έτοιμόν και θά σοι σταλή τό ζητού-
μενον, μικρή μου Ίωάννη Γ. Κοττιά.
Εκ τών τριών ψευδώνυμων έλέγω τό Ροδοπαία Αύρα,
φίλε μου Κ. Γ. Πολύ, πολύ χαίρω διότι έχω τόσην επί-
δρασιν και σε κάμνω όλονέν καλλίτερον.
"Άλλοτε γράφεις μου περισσότερα, Ανδρέϊα Στρατιώτα.
Αί τελευταίαί σου έπιστολάι με συνεκίνησαν βαθύτατα,
Αμφιλόκη. Άλλ' είς τάς δυστυχίας έσα έσα φαίνον-
ται οι άνθρωποι έκ της κοιούτης συγκρούσεως φαίνονται
όσοι είνε χαλύδιδιοι και άντεχούν ή πηλινιοι μόνον και
ανυρρίζονταί: άγύρωσε τήν καρδίαν σου και τό πνεύμα
σου τό στήθος ένός δεκαεξατούς νέου δέν άρμόζει να γίνη
έτρα άπεκρίσιος όσον μεγάλη και έν είνε ή έπισκίψασα
συμφορά ή όδρός είνε άκωϊκός έμπρός σου' έχεις ήχι-
φαλον ένός του κρανίου σου και μύς είς τους βραχίονάς
σου!... Έγκαταλειμμένος δέν είνε έκείνος τόν όποιον
έγκαταλείπουν οι άλλοι, άλλ' έκείνος τόν όποιον έγκατα-
λείπει ό ίδιος έαυτός του' θάρρος λοιπόν και γενναϊότης.
— Διά τόν νέον φίλον έν μοι τυιστήσ σε εύχαριστώ πολύ.
Από τούδε λοιπόν σε άποκαλώ Λευκόμαλλον Χειμώ-
να, φίλε μου Κ. Α. Ν.
ΊΙσσον μου ήρσαν ή έπιστολή σου, Ανθιμομένη
Λογαριά! Με πόσην χάριν γράφεις και με πόσην άνο-
πονησίαν περιμένω τάς έπιστολάς σου! Σ' εύχαρι-
στώ δε όλοφύτως διά τόν έθουσιασμόν με τόν όποιον
έργάζεσαι προς διάδοσιν μου. Είς όλους, είς όλους τους
διαγωνισμούς να λαμβάνη μέρος. Άλλά διατί γράφεις:
«έχω τήν ιδέαν ότι από όλας τάς φίλας σου σοι εί-
μαι ή όλιγώτερον αγαπητή;» Πόθεν το ήτέυρες τούτο,
Ανθιμομένη Λογαριά; Α, να ήτέυρες πόσον έχεις άδικον!
Πράγματι ύφαιον έργον είνε τό ύμα τού φθόνου
Σε τιτεριμένο πουλί και τό ότι σου ήρσαν τόσον πολύ
σημιαίνε ότι έχεις πολλήν καλαισθησίαν.
"Όχι, άπόσοξ της Πρώτας, δέν βαρύνομαι αναγιώ-
σιουσα τάς έπιστολάς σου' είνε ανάγκη να σου έπω ότι
τούναντιον εύχαριστούμαι πολύ!
"Επιθυμώ να μου γράψη τακτικά, αγαπητή μου Δριά-
δνη Γ. Σκληρή, θά ήθελα δε ότι και έγω θά σ' άπαντώ τα-
κτικά. Άλλά, καλή μου φίλη, μη γράφης τάς πνευματικάς
άσκήσεις σου επί του αυτού φύλλου έρ' ου και τήν έπι-
στολήν σου διά σε είνε τόσον άπλοή, δι' έμε τόσον άνα-
κουφιστικόν!

Πολύ καλά, φίλε Β. Γ. Στεφανίδη, θά γίνουν όπως
γράφεις.
Καθόλου δέν δυσαρεστούμαι άν στέλλης πολλές Πνευ-
ματικάς άσκήσεις ή πολλά παιδικά πνεύματα Αιρόμη-
τες Πολεμιστά! Στέλλε όσα θέλεις, φθάνει μόνον ή ποσό-
της να μη βλάβη τήν ποιότητα και να μη δύναται τις
να άνοφέρει κακεντρεχώς τόν μύθον του Αιώπου καθ' όν
δυνα τίά έκ της βίας της μητρός των γινώνται τυ-
φλά. Πρώτος όρος είνε λοιπόν να στέλλης καλάς
πνευματικάς άσκήσεις και παιδικά πνεύματα δεύτερος,
στέλλε όσας θέλεις.
Πάσοι σε ήλεύουν, Βόσπορε, διότι περιχός τό θέρος
εις τόν Βαθρρόρακα; Αμπουργουί — δερές δέν όνομά-
ζεται τουρισσι; είνε πράγματι θαυμασία βερνιή διαμονή
"Όταν θά μετοιχίσετε τό καλοκαίρι να μου κάμης μιαν λε-
πτομερή περιγραφήν του ύφαιον προσαιτίου σας. Διά τόν
νέον φίλον, τόν όποιον μοι συνείστησες, σ' εύχαριστώ πολύ.
Τό σταλέν ελήθη, Φιλόματρι Κόδρε, και μήν άνη-
συχής.
Πολύ μου ήρσαν ή περιγραφή σου τής: είς τό θέατρον
του Διονύσου έκδρομής σας, Μαρία Α. Αποστόλου. Τό
ένδιαφέρον δε τό όποιον σοι έμπνεύον τά πράγματα περί

ών μοι γράφεις με κάμνει να σχηματίσω έξαιρετον περι-
σόφ' (έδαν, καλή μου φίλη.
Τήν ήλικίαν σου και τό όνομά σου παρά τό ψευδώνυ-
μόν σου να τα γράφης πάντοτε επί κεφαλής τών στελλο-
μένων λύσεων, καλέ μου Χερσίλων.
Είς τους φίλους μου θά παρουσιάσω σήμερα δυο καλά
αδελφάκια, τό Λευκόν Περιστεράκι και τόν Ζώηρον
Νεβρόν. Η αδελφή είνε ένένα έτών και ό αδελφός έκτώ.
Κατοικούν μακράν, μακράν από τήν Ελλάδα, είς τήν
Αγγλίαν, και μαθαίνουν έλληνικά, φαίνεται δε ότι είς
τούτο τους βοηθώ και έγω. Γράφουν καθαρά καθαρά και
μεγάλα γράμματα και αι έπιστολάι των ειλκυσαν άμέσως
τήν συμπάθειάν μου. Κάτι μου λέγει ότι ό χαρακτήρ των
είνε καθαρός όπως ό χαρακτήρ της γράφής των.
Σ' εύχαριστώ διά τά σταλέντα Παναγ. Πολίτα τήν
περί αύτων κρίσιν μου θά σοι γράψω είς έν έκ των προ-
σάγιων φυλλαδίων.
"Όχι, Μέλλων Ναυαργε, δέν θά άνοίξω ταμερον συνε-
σπράων ως έμβλημά μου έχω είς τοιαύτα ζητήματα τό
του Καίσαρος: Aut Caesar aut nihil: ή Καίσαρ ή τίποτε.
και επειδή είμαι βέβαιος ότι δέν θά γίνη τι άξιον έμού
και τών φίλων μου προτιμώ τό nihil.
"Ηθελα να σ' έχω κοντά μου διά να σε σφίξω είς τήν
άγκλήν μου, Αλέξανδρε Πολπε' έκεί πέρα, είς τήν άπέ-
ραντον Ρωσίαν διατρεψί: ως λυχόν άδυσστον είς τά στήθη
σου τήν προς τήν Ελλάδα μας άγάπην. Είσοι έλληνόν
Έλληνοπουλο! Φίλησέ μου τόν Μενήτιον Αγγίπαν.
"Όστις θέλει να δημοσιευεται ό,τι στέλλει με τό ψευ-
δώνυμόν του, πρέπει να τό υπογράψη είς τά πράγματα
τά όποια στέλλει, Κωμική Αριστογάρη (δεκτόν, ως βλέ-
πεις τό, ψευδώνυμόν σου) διότι έγω δέν έχω καιρόν να
ζητώ κάθε τόσον ποίον είνε τό ψευδώνυμον του ένός και
ποιόν του άλλου.
"Όφαιον τό ψευδώνυμόν σου, Έδωκίε Πλάτανε αι
πνευματικά σου άσκήσεις γίνονται εύχαριστως δεκτά:
άλλά θά δημοσιευώνται άν είνε καλά και όταν έλθη
ή σειρά των. Σού τό λέγω να τό ήτέυρες. Les bons
comptes font les bons amis.
"Επί άλλου χαρτίον τάς λύσεις, αγαπητέ μου Φιλόδο-
ξε Έλληνη.
"Ω Ούράτιον Τέζον, είς όλης φυχής μου σε συλλυ-
πούμαι διά τόν θάνατον της μικρότερας σου αδελφής.
"Αν ήλθης επί του τόπου της άνήθ, ήρψε έν δυο και έκ
μέρους μου, άρ' ου τόσον με ήγάπα ή καίμενη ή Πολυ-
έξη.
Καλά λοιπόν, Αστρον της Αθήης, έκαλοούθει να
στέλλης πνευματικάς άσκήσεις και λύσεις.
"Ας ήρθη είς λήθη τό επεισόδιον έκείνο, Μεγάθυμο
Κεφαλήνη. Είχα δικαίον να λέγω ότι ήτο αειμνήδι άρμή
έκαλοούθει να μοι γράφης, καλέ μου φίλε.
Πολύ εύχαριστως ήρσεθε δεκτά και είς τήν Άλληλο-
γραφίαν και είς τους διαγωνισμούς, Γαλήνη της Ψυ-
χής και Αιρόμητε Λεωρίδα.
Πάως είνε αύτός πάλην ό έκ Πειραιώς όστις μοι στέλ-
λει έπιστολήν άρχίζουσαν ούτω: «μετά μεγάλης δραστη-
ριότητας θά επιδοθώ είς τάς λύσεις τών πνευματικών ά-
σκήσεων» και όστις από τήν πολλήν του δραστηριότη-
τα ελησμήνησε να ήσση τό όνομά του; Ας γράψη τό
γρηγορώτερον τό όνομά του, διότι άλλως αι τόσαι πνευ-
ματικά του άσκήσεις μένον άχρηστοί.
"Η μετάφρασί: σου είνε άρκετά επιτυχημένη, φίλη μου
Έλένη Α. Ρούσου ή τοιαύτη άσκήσις θά σε ώφελησιν πολύ.
στέλλε μου όσας κάμνεις και θά σου λέγω τήν κρίσιν μου.

σφραγίσει τὸ ἀγαπητὸν του ποτόν, προσηγγίσει τὸ τερατώδες του στόμα εἰς τὸ χεῖλος τοῦ δοχείου διὰ νὰ πῆ. Ἄλλ' ἡ εὐτυχία του ἐλίγον διήρκεσε. Σφαῖρα πιστολίου τὸν ἐπληξε κατὰ κεφαλῆς καὶ τὸν ἀφῆκεν ἀμέσως νεκρόν. Καὶ ἐδυνήθησαν τότε νὰ εἰσελθῶσιν ὅλοι καὶ νὰ θαυμάσωσι τὸ μήκος τοῦ ὄφους, τὸ ὅποιον ὑπερέβαινε τὸ ἕν καὶ ἡμίσι μέτρον, καὶ νὰ ποκαλύψωσι τὸ ψυχρὸν ἤδη πτώμα τοῦ δυστυχοῦς Ρακῆ.

Ἡ Ἀυθὴ τότε, συλλεθούσα ἐκ τοῦ τρόμου, ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τὸν μικρὸν πύθμον καὶ τὸν ἔκλειε πικρῶς. Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ ἦτο κατὰ πληκτος καὶ ἐνεθ'. Ὅλοι προσηθάνοντο ὅτι τὸ ἐξαφνικὸν τοῦτο δράμα δὲν ἦτο ἢ προειδοποιήσις ἄλλου ἀκόμη φοβερωτέρου.

Ἐν τούτοις οἱ φρουροὶ καὶ ὀλοκλήρος ὁ στρατῶν εἶχον τεθῆ εἰς κίνησιν, ἐξαφνισθέντες ἐκ τοῦ πυροβολισμοῦ τοῦ στρατιώτου. Περιπολῖαι διέτρεχον τὸ δάσος καὶ τὰς πλησιοχώρους γαίας. Οὐδὲν εὔρον εἰμὴ μόνον ἕνα σάκκον ἐξ ὑφάσματος κανόν, ἐρριμμένον εἰς τὴν δενδροστοιχίαν, τὴν περιβάλλουσαν τὸ περίπτερον... ἄλλα τοῦτο, συνδυαζόμενον πρὸς διτι εἶδεν ὁ σκοπός, ἐκτὸς τοῦ πτώματος τοῦ Κόβρα καὶ τοῦ Ρακῆ, ὀμίλου ἐυγλωττωσ ἀφ' ἑαυτῶν. Ἦτο φανερόν ὅτι ἐχθρὸς ἀγνωστος εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, εἶχε ρίψῃ ἀνενόχλητος τὸ ἐρπετόν εἰς τὸν κοιτῶνα τῆς Ἀυθῆς, — ἀπόδειξις ὅτι διὰ τοῦ θανάτου τοῦ συνταγματάρχου Ροβινσῶνος δὲν εἶχε συμπληρωθῆ τὸ ἐκδικητικὸν ἔργον τῶν δολοφόνων του καὶ ὅτι τὸ αὐτὸ ἀσπονδὸν μῖσος τὸν ἐδίωκεν ἀκόμη ἐν τῷ προσωπῷ τῶν τέκνων του. Ποῖοι ἀρά γε ἦσαν οἱ θηριώδεις καὶ ἀσπλαγχνοὶ οὗτοι ἐχθροὶ; Κανείς δὲν ἤξευρε, κανείς δὲν ὑπόπτειος τὸ ἐλάχιστον. Ἀλλὰ τὸ γεγονός ἦτο ἐκτὸς πάσης ἀμφιβολίας καὶ ὅλοι τοῦ οἴκου συναθροισθέντες ἐν τῇ αἰθούσῃ συνεκράτησαν περὶ αὐτοῦ συμβούλιον. Προπάντων ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ κατείχετο ὑπὸ φόβου νευρικοῦ.

«Δὲν πρέπει νὰ διατάσωμεν οὔτε στιγμήν» ἐφώναζε, «Πρέπει νὰ φύγωμεν ἀπὸ τὰς Ἰνδίας καὶ νὰ πάρωμεν αὐτὰ τὰ παιδιὰ χωρὶς ἀναβολῆν. Διατρέχουν σπουδαῖον, τρομερὸν κίνδυνον. Ἀπὸ ποῦ; Δικαί; Δὲν ἤξεύρω. Ἀλλὰ ὁ κίνδυνος ὑπάρχει, αὐτὸ εἶνε ἀναντίρρητον· αὐτὸς ὁ τόπος εἶνε ἢ πατρὶς τῶν τερατωδῶν ἐγγλημάτων καὶ τῶν τρομερῶν δηλητηρίων. Κάθε ἡμέραν αἱ ἀπόπειραι αὐταὶ θὰ ἐπαναλαμβάνωνται, ἕως ὅτου ἐπιτύχουν μία φορά... ὅπως ἐσκότωσαν καὶ τὸν καίμενον τὸν συνταγματάρχην... Πρέπει νὰ φύγωμεν, κύριε Κλοακέν, νὰ φύγωμεν ἀμέσως. Ἄν δὲν θέλετε σαῖς, θάναγκασθῶ νὰ τα πάρω μόνη μου τὰ παιδιὰ καὶ νὰ μῶ ἔς τὸ πρῶτο βαπόρι ποῦ φεύγει, αὔριο, μακάρι σήμερα...»

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ τα πάρω ἐγώ, χωρὶς ἀναβολῆν» ἀπήντησεν ὁ κ. Κλοακέν. «Ἡξεύρετε καλά, κυρία μου, ὅτι αὐτὸ ἦτο τὸ σχέδιόν μου ἐξ ἀρχῆς.

— Ναί, ἀλλὰ δὲν πρέπει μόνον νὰ φύγουν ἀπὸ τὴν Καλκούτταν, πρέπει νὰ φύγουν ὅλως διόλου ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Αἱ δολοφονικαὶ ἀπόπειραι κατεδίωξαν τὸν συνταγματάρχην εἰς ὅλην τὴν χερσόνησον ποῖος μοὶ ἐγγυᾶται ὅτι δὲν θὰ συμβῆ τὸ ἴδιον καὶ μετὰ τὰ τέκνα του; Πρέπει νὰ παρεμβάλωμεν τὸν ὠκεανὸν μεταξὺ αὐτῶν καὶ τῶν δολοφόνων, πρέπει νὰ φύγωμεν ἀμέσως!

— Εἶμαι πρόθυμος ἐὰν εἶνε ἀνάγκη, νὰ θυσιάσω τὸ εἰς Βομβάην ταξειδίον μου» ἀπήντησεν ἀπλῶς ὁ κ. Κλοακέν.

Ἐν τῷ μεταξὺ ἦλθε καὶ ὁ ταγματάρχης Ὁμολλοᾶ. Δὲν εἶχε φανῆ ἀπὸ τοῦ προγεύματος τῆς προτεραίας. Ὁ ὑπηρετῶν αὐτὸν στρατιώτης τὸν ἐξύπνησε μετὰ μεγάλου κόπου διὰ νὰ τῷ διηγηθῆ τὰ διατρέξαντα. Προσέτρεξεν ἀκένιστος, ἀκαλλώπιστος, εἰπέρ ποτε ὠχρὸς καὶ κλονούμενος.

«Τί ἀκούω; Πάλι ἀνησυχίαι;» ἔλεγε δυσθύμως. «Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν δίνουν μιὰ πεντάρα γιὰ τὴν ἀρρώστια μου! Δὲν ξεύρουν εἴ θὰ πῆ νὰ πάσχη κανείς ἀπὸ τὸ σηκότι!... Καλημέρα σας, κύριοι! Καλημέρα, παιδιὰ! χθὲς τὸ βράδυ μοῦ εἶχαν τραπέζι ἔστη λέσχη δὺς συνάδελφοί μου ποῦ ἐπροβιάσθησαν καὶ γι' αὐτὸ δὲν ἔλαβα τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σας ἰδῶ...»

Ἡ θέα τοῦ ἀσθενοῦς συζύγου, ἐφάνη ἐξερεθίσασα ἔτι πλέον τὴν κυρίαν Ὁμολλοᾶ.

«Κατηραμένος τόπος, ὦ, κατηραμένος τόπος!» ἐπανελάμβανεν ἐν παροξυσμῷ ὀργῆς νευρικῆς. «Ἄς τον ἀφήσωμεν ὅλοι, ἀκοῦστέ μου, ἄς φύγωμεν ἀπὸ ἐδῶ μιὰ γιὰ πάντα. Μοῦ κάνουν φρίκη αὐτὰ τὰ δένδρα, αὐτὰ τὰ μαῦρα κεφάλια, ὅλη αὐτὴ ἡ δηλητηριασμένη φύσις! Μοῦ φαίνεται πῶς κάθε πέτρα κρύπτει κ' ἕνα φεῖδι, πῶς κάθε ὑπέρτης εἶνε δολοφόνος, πῶς κάθε ποτῆρι ἔχει μέσα δηλητήριον! Ὁμολλοᾶ! πᾶμε νὰ φύγωμε!

— Μὰ φιλιτάτη μου...» ἐξεστόμισε δειλῶς ὁ Ταγματάρχης.

«Δὲν θέλω ἀντιρρήσεις, Ὁμολλοᾶ ἂν μ' ἀγκᾶς πῆγαινε νὰ φορέσης τὴ στολή σου καὶ νὰ παρουσιασθῆς εἰς τὸν ἀντιβασιλέα. Εἶνε τέσσαρες ἢ ὡρα — σὲ μιὰ ὡρα μπορεῖς νὰ τον ἰδῆς — νὰ τοῦ ζητήσης ἀμέσως ἄδεια θὰ σοῦ τὴν δώσῃ, καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἀτμόπλοιον, ἢ καὶ μετὰ τὸ πρῶτον ἰστιοφόρον φεύγωμεν, μακάρι σήμερα!»

Ὁ ταγματάρχης δὲν ἐτόλμησε νάντισταθῆ. Ἡξευρεν ἀπὸ πολλοῦ ὅτι θὰ ἦτο ἀνωφελές. Χωρὶς νὰ προσθέσῃ λέξιν, ἐξῆλθε καὶ βοηθούμενος ὑπὸ τοῦ ὑπέρτου του, ἐνεδύθη τὴν μεγάλην του στο-

λῆν. Μετὰ τρία τέταρτα ἐπανῆλθε λάμπων, χρυσοστόλιστος, στιλπνός, ὡπτε γαλβανισθείς.

«Λοιπὸν νὰ ξεύρω, θέλεις νὰ φύγωμε;» ἤρωτησε τὴν σύζυγόν του.

«Μακάρι σήμερα! καὶ ἐὼν με μέλει ποῦ!» ἀπήντησεν ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ.

— ἴσως ἔχει δικαίον... γιὰ τὴν ἀρρώστια μου» εἶπε στρεφόμενος πρὸς τὸν κ. Κλοακέν ὁ ταγματάρχης, ὡπτε διὰ νὰ δικαιολογήτῃ τὴν παθητικὴν του ὑποταγήν.

Καὶ μετὰ τὴν ἀνίσχυρον ταύτην ἐνδείξιν ἀνεξαρτησίας, ἀπῆλθε νὰ ζητήσῃ ἀκράσιν ἀπὸ τὸν ἀντιβασιλέα.

Καὶ τὰ νεῦρα τῆς κυρίας Ὁμολλοᾶ ἤρχισαν νὰ κατευναζώνται. Ἦδη συνωμίλου ἡρεμώτερον. Ὁ κ. Κλοακέν δὲν ἐδυνήθη νὰ μὴ εἰρωνευθῆ ὀλίγον ἑαυτὸν διὰ τὴν αἰφνιδίαν ἐξανέμωσιν τῶν περιγητικῶν του ὄψεων.

«Τέλος πάντων» ἔλεγεν εὐθύμως, «Ἦτο πεπωμένον νὰ μὴν ἰδῶ τὰ ὑπόγεια τῆς Ἑλλάδας, οὔτε τὸν Νάον τοῦ Ζαγερνάθ, ὅπως δὲν εἶδα καὶ εἰς τὰς Θῆβας τὰ ερείπια τῶν Θηβῶν καὶ τῆς Μέμφιδος. Πρέπει νὰ το ξανακάνω αὐτὸ τὸ ταξειδί! Ἀλλὰ, — προσέθηκεν ἀμέσως καταληθθεὶς ὑπὸ αἰφνιδίας τινὸς ιδέας, — ἔχετε λοιπὸν ἀπόφασιν, κυρία μου, νὰναχωρήσετε καὶ σεις εἰς τὴν Εὐρώπην; Δὲν νομίζετε ἀρκετὸν νὰ φύγετε ἀπὸ τὰς Ἰνδίας;

— Ἄς φύγω ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον καὶ πηγαίνω ὅπου καὶ ἂν εἶνε, δὲν με μέλει! Ἐδῶ εἶνε ὁ κίνδυνος, τὸν αἰσθάνομαι, τὸν βλέπω. Τὰ ἄλλα δὲν εἶνε τίποτε!

— Ἄ, μὰ τότε ὅλα εἰμποροῦμεν νὰ τα διορθώσωμεν!» ἀνέκραξεν ὁ κ. Κλοακέν περιχαρῆς. «Ἡξεύρετε ὅτι εἰς τὸ πρῶτόν μου σχέδιον περιελαμβάνετο καὶ ταξειδίον εἰς Καμβόδην, διὰ νὰ σπουδάσω ἐπὶ τόπου τὰ περίεργα λείψανα τῆς κμερικῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Ἐὰν δὲν σας φέρῃ καμμίαν δυσκολίαν, καὶ ἐὰν εἶνε τῆς γνώμης καὶ ὁ κ. ταγματάρχης, θὰ σας προτείνω νὰ κάμτετε μιὰν μικρὰν λοξοδρομίαν καὶ νὰ περάσετε πρῶτα ἀπὸ τὴν Κοχιγκίαν, ἀντὶ νὰ ὑπάγετε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὴν Εὐρώπην.

— Πολὺ εὐχαρίστως!» εἶπεν ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ αἰ ὅποια ἡγάπα φοβερά τὰ ταξειδία, ὡς ὅλοι οἱ συμπατριῶταί τῆς, καὶ ἦτο ἤδη καταγοητευμένη ἐκ τῆς προτάσεως. «Ὁ ταγματάρχης δὲν πιστεύει νὰ ἔχη ἀντίρρησιν.»

Τοιοῦτος κίνδυνος δὲν ὑπῆρχεν, ἦτο βέβαιον. Καὶ ἤρχισαν νὰ ἐτοιμάζωνται διὰ τὸ ταξειδίον τῆς Καμβόδης. Πᾶσα μελαγχολία καὶ πᾶς φόβος ἐξηραίνετο παραχρῆμα πρὸ τοῦ ὠραίου ἐκείνου σχεδίου.

Ὁ κ. Κλοακέν πρὸ πάντων ἦτο κατευχαριστημένος. «Ποῖος ξεύρει μήπως μοῦ βγῆ σὲ καλὸ ποῦ

ἀναγκάζομαι νὰ τροποποιήσω ἔτσι τὸ ὁρομολόγιόν μου» ἔλεγε. «Δὲν εἶχα ἐγκαταλείψῃ χωρὶς λάπην, τὸ ὁμολογῶ, τὴν ιδέαν τοῦ ταξειδίου τῆς Ἰνδοκίνας. ἴσως ἐδῶ θὰ ἠμπορέσω νὰ ἐπανεύρω τὸν κρῖνον τῶν ἀρεῶν πολιτισμῶν.»

Ἡ εὐθυμία ἐκορυφώθη ὅταν ἐπέστρεψε καὶ ὁ ταγματάρχης μετὰ τὴν ἄδειαν. Τὸ πρόγευμα ὑπῆρξεν ὅ,τι φαῖδρον. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος ἐξῆλθον διὰ νὰ ἐρωτήσουν ποῖα ἀτμόπλοια ἐφευγαν, ἔμαθαν δὲ ὅτι τὸ ἀτμόπλοιον τῆς Σαγκάης, ἀνεγαυρετὴ τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν εἰς τὰς ἐξ μετὰ μεσημβρίαν. Ἀμέσως ἐκράτησαν θέσεις δι' ὅλην τὴν οἰκογένειαν, συμπεριλαμβανομένου καὶ τοῦ Κάζη, ὁ ὅποιος, ἐνωρεῖται, θὰ τοὺς παρηκολούθει. Ἡ κυρία Ὁμολλοᾶ ἀπεχαιρέτισε τὸ προσωπικὸν τῆς ὑπηρεσίας τῆς διὰ χρημάτων καὶ δώρων. Ὁ δὲ ταγματάρχης ἐδικαιολογήθη ὅπως ἐδύνατο πρὸ τῶν συναδέλφων του ὅτι ἐγκατέλειπε οὕτως ἀπροόπτως τὸ σύνταγμα, καλούμενος ὑπὸ ἐπείγουσων ὑποθέσεων εἰς Εὐρώπην.

Καὶ μετὰ τοῦτο καθεὶς ἠτοίμασε τὰς ἀποσκευὰς του. Ὁ κ. Κλοακέν εἶχε νὰ κάμῃ τὴν περισσοτέραν ἐργασίαν, μετὰ τὰ ἔγγραφα τοῦ συνταγματάρχου, τὰ ὅποια ἤθελε νὰ συσκευάσῃ καὶ νὰ σταίλῃ κατ' εὐθεῖαν εἰς Παρισίους· δὲν θὰ ἐπρόφθανε δὲ βέβαιως ἄνευ τῆς συνδρομῆς τοῦ ἀρρωστωμένου Κάζη, ὁ ὅποιος ἐφρόντισε περὶ ὅλων, πρόθυμος ὡς πάντοτε καὶ δραστήριος. Εἰς τὰς ἐξ εὐρίσκοντο ἐπὶ τοῦ ἀτμόπλοιου Δεκαὶν μετὰ τῶν ἀποσκευῶν τῶν καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ ἀτμόπλοιον ἀνεχώρει.

Ὁ κ. Κλοακέν, κύπτων ἀπὸ τοῦ πτωραίου ἐξώστου, μετὰ τοῦ Παύλου, ἔβλεπε μελαγχολικῶς παρερχομένην ὀπισθεν τοῦ τὴν παραλίαν τῆς Καλκούτας καὶ τὰς ὄχθας τοῦ Χούγλη.

«Κρίμα νὰ μὴν καθήσομεν περισσοτέρον εἰς τὰς Ἰνδίας!» ἔλεγε στεναζών. «Τριάντα τρεῖς ὡρες, ὅλες, ὅλες! Ἀμφιβάλλω ἂν καὶ ἄλλος ταξειδιώτης ἐφυγε ποτὲ ἀπὸ τὰ Παρίσια διὰ ταξειδίον τόσω μακρὸν καὶ τόσω σύντομον!...»

Καὶ στραφεὶς εἶδεν ὀπισθεν τοῦ τὸν Κάζην, ὁ ὅποιος καὶ αὐτὸς ἐθεώρει μετὰ περιλυτὸν ὄμμα τοῦς μιναρῆδες καὶ τοὺς θόλους τῆς Καλκούτας.

«Λοιπὸν, Κάζη!» τῷ εἶπεν ὁ κ. Κλοακέν. «Εἶσαι εὐχαριστημένος ποῦ φεύγεις ἀπ' αὐτὸν τὸν τόπον μαζί μ' ἐκείνους ποῦ ἀγαπᾶς;

— Ναί βέβαια, εἶμαι εὐχαριστημένος, γιὰτὶ μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν ἀνάγκη νὰ γίνῃ αὐτό... ἀλλὰ...»

— Ἄ, ὥστε ἔχει καὶ ἄλλὰ... Πές μου λοιπὸν τί πράγμα σὲ στενοχωρεῖ ἀκόμη;

— Πολὺ καλά, νὰ σας πῶ! Ὑπέλαβεν ὁ στρατιώτης διὰ φωνῆς σοβαρᾶς. «Ἐγὼ δὲν θὰ ἡσυχάσω ὀλότελα, ἂν δὲν σὲς ἰδῶ νὰ ρίξετε ἔστη θά-

λασσα εκείνη την καταραμένη την πλάκα...»
 Ο κ. Κλοακέν ανετινάχθη πρὸς τὰ ὀπίσω και δὲν ἀπεκρίθη λέξιν. Ὁ Κάκης ἦτο πρόθυμος νὰ ριφθῆ αὐτὸς ὁ ἴδιος εἰς τὸ ὕδωρ διὰ νὰ τον ἐξευμνήσῃ και τον καθουσχάσῃ.

ΣΤ

« Η Ρ Α »

Οὐδείς ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Σαίγκον εἶνε ἡ πρωτεύουσα τῆς Γαλλικῆς Κοιχικίας, ἡ νεωτέρα και ἀνοητοτέρα συγχρόνως τῶν γαλλικῶν κτήσεων κειμένη εἰς θέσιν θαυμασίαν, παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Δουαίτου, σχεδὸν ὅπως τὸ Λονδῖνον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ταμέσεως, και ἐπὶ μιᾶς τῶν πλουσιωτέρων θαλασσῶν τῆς γῆς, ἡ Σαίγκον ὄφειλε ἀναγκάως νὰ καταστῆ ὁ μέγας ναυτικὸς σταθμὸς και ἡ μεγάλη ἀγορὰ συναλλαγῆς μεταξὺ τῶν Ἀγγλικῶν Ἰνδιῶν τῆς Κίνας και τῆς Ἰαπωνίας, μεταξὺ τῆς Μανίλλης, τῆς πλουσίας ἰσπανικῆς ἀποικίας, και τῆς Ἰάβας, ἀναδειχθεῖσης ὑπὸ τῶν Ὀλλανδῶν. Ὁ εὐρὸς και ἀσφαλῆς αὐτῶν λιμὴν, ἡ εὐκλὸς διὰ θαλάσσης συγκοινωνία πρὸς χώραν μεγάλην γεωργικὴν, ὁ πλοῦτος τῆς οἰκοδομησίμου ξυλείας τῆς, ἡ ὀχυρὰ τῆς θέσις—ὅλα συντέλεσαν ὥστε νὰ ἀναδειχθῆ τυχῶς ὄχι μόνον ὁ ἐμπορικὸς λιμὴν τῆς Ἰνδοκίνας, ἀλλὰ και θέσις στρατηγικὴ πρώτης τάξεως.

Ἐν Σαίγκον ἡ στρατιωτικὴ Λέσχη εἶνε πολὺ ζωηρὰ. Ἔννοι παρεπίδημοι και νεολόγοι ὑπάρχουσιν γενικῶς ἐκεῖ ἐν ἀφθονίᾳ. Ἀξιωματικοί, οἱ ὅποιοι πρὸ 25 ἀκόμη ἡμερῶν ἐπεριπάτου εἰς τὰ παρισινὰ βουλευτάρια, συναντῶνται ἐκεῖ μετ' ἄλλων ἀξιωματικῶν, οἱ ὅποιοι πρὸ 4 ἡμερῶν ἐτρωγαν φωλαῖς χελιδνίων εἰς Χόγγ-Κόγγ. Οἱ ἐρχόμενοι ἐκ Νέας Καληδονίας, ἀποχαιρετῶσιν ἐκεῖ τοὺς ἀναχωροῦντας εἰς Ἰαπωνίαν. Ὁμιλοῦσι περὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, τῆς Τουλώνης, τῆς Νικαίας και τῆς Ἰοκοχάμας, ὡς περὶ τόπων γειτονικῶν, τοὺς ὅποιους χθὲς μόλις ἐγκατέλειψαν. Ἐάν ἡ Σαίγκον εἶνε ὁ ὀφθαλμὸς τῆς ἀσιατικῆς Γαλλίας, ἡ αἰθουσα τῆς Λέσχης εἶνε ἡ κόρη τοῦ ὀφθαλμοῦ τούτου.

Ἀλλὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐν τῇ Λέσχῃ ἐπικράτει ζωηρότης ἀσυνήθης. Ἡ ἀριεὶς εἰς τὸν λιμὴνα τῆς Σαίγκον ἑνὸς τῶν μεγαλητέρων τριστίων ὀπλιταγωγῶν τοῦ κράτους τῆς Ἡρα, εἶχε φέρει ἐκεῖ πρὸ πινῶν ἡμερῶν πληθὺν ἀξιωματικῶν παντὸς βαθμοῦ και πάσης ἡλικίας: ἐξ ἄλλου δὲ πληθὺς ἄλλων ἀξιωματικῶν ἠτοιμάζετο νὰ ἀναχωρήσῃ ἐκ Κοιχικίας διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς Γαλλίαν διὰ τῆς αὐτῆς Ἡρας. Καθημέραν ἐδίδοντο συμπόσια ἀποχαιρετιστήρια, γεύματα ἰδιαίτερα και χοροὶ ἀτελεύτητοι, ἐξ ὧν ἐορτάσιμος ἔφισ και παιδρότης, καταφανῆς προπάντων ἐπὶ τοῦ ζωηροῦ προσώπου

τοῦ συνταγματάρχου Οὐγκὸν Δεκὸν Δεστρεμασέ, διοικητοῦ τοῦ ἔκτου τῶν πεζοναυτῶν.

Παρὰ τὸ ἀρεϊμάνιον και ἀγριωπὸν αὐτοῦ ὄνομα, ὁ συνταγματάρχης ἦτο ἐκ τῶν παιδρότερον ἀνδρῶν τοῦ γαλλικῶν στρατοῦ. Ἀνέκαθεν εἶχε συνειθισθῆ νὰ γελᾷ δι' ὅλα, χωρὶς νὰ εἶνε ὑποχρεωμένος νὰ κλαύσῃ διὰ τίποτε. Ἐκτὸς τούτου, στρατιώτης μέχρι μυελοῦ ὀστέων, ἀνδρείος, ἐνεργητικὸς, τέλειος διοικητής, ἔλεγον οἱ στρατιῶταί του, οἱ ὅποιοι τὸν ἐλάτρουσαν. Καὶ εἰς τὰς μάλλον σοβαρὰς περιπτώσεις, εὕρισκε κάτι διὰ νὰ γελᾷ, πρᾶγμα τὸ ὅποιον ἔκαμνε τοὺς ὑπ' αὐτὸν νὰ τον ἀγαποῦν περισσότερο. Ἀύστηρὸς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν, ἦτο εἰς τὰς ἰδιωτικὰς σχέσεις προσηνὴς και φίλος καλῶς.

« Ἐμπρὸς, κύριοι! σὲ τρεῖς ἡμέρας ἀναχωροῦμεν » ἔλεγεν εἰς τινὰς ἀξιωματικούς, οἱ ὅποιοι τὸν περιεστοίχιζαν. Ἡ Ἡρα δὲν πηγαίνει ἀσχημα, λένε. Σὲ μιὰ ἐβδομάδα θὰ φθάσουμε στὴ Σιγγαπόρη, σὲ δέκα ἡμέρας εἰς τὸ Ἄδεν, ἀπὸ ἐκεῖ διὰ νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Σουέζ, θέλομεν δώδεκα και ἄλλας τῶσας ἀπὸ τὰ Σουέζ εἰς τὸ Τουλόν. Τέλος πάντων εἰς ἐξ ἐβδομάδας ὑπολογίζω ὅτι θὰ εὕρισκόμεθα εἰς τὸ Παρίσι. »

Μόλις εἶχεν ἐκαστομίση ταῦτα ὁ συνταγματάρχης, τὸν ἔφρασαν ἕνα φάκελλον.

« Ἐπιτρέπετε, κύριοι! » εἶπεν ἀποσφραγίζων αὐτόν. « ὦ, ὦ, ἀνέκραξε μετὰ τινὰς στιγμὰς σιωπῆς, ἰδοὺ νέα σπουδαία. Ἐλογάριασα, φαίνεται, χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Ἰπουργικὴ διαταγὴ, κύριοι, μεταβάλλει τὸ δρομολόγιον τῆς Ἡρας. Ἄντι νὰ ἐπιστρέψῃ διὰ τοῦ Σουέζ, διατάσσεται νὰ κάμῃ τὸν γύρον διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου Χόρν και νὰ προσεγγίσῃ εἰς τὰς Μαρκησίας και εἰς τὴν Ταϊτήν. »

— Νά, διασκεδαστικὸν ταξεῖδι! ἀνέκραξαν οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν χορῷ.

« Ὁραῖα, μὰ τὴν ἀλήθεια! Ἄντι νὰ φθάσωμεν εἰς τὸ Τουλόν σὲ 5 ἢ 6 ἐβδομάδας, θὰ ἔχουμε τώρα μεγάλη τύχη ἂν φθάσωμε σὲ 5 ἢ 6 μῆνας! »

— Ναι, ἀλλὰ θὰ διασκεδάσωμεν εἶπεν ὁ λοχαγὸς Φαζελιέ, φιλόδοξος ἀξιωματικὸς, ὁ ὅποιος προητοιμάζετο διὰ τὸν διαγωνισμὸν τῆς Ἀνωτάτης Στρατιωτικῆς Σχολῆς.

— Θὰ διασκεδάσωμεν! » εἶπε τότε ὁ συνταγματάρχης Ζερφέλ, ὁ ὅποιος ἦτο πνεῦμα ἀντιλογίας. « Ἄν κατατάχθῃς εἰς τοὺς πεζοναύτας διὰ νὰ διασκεδάσῃς, σὲ βεβαίῳ ὅτι παρενόησες τὴν κλίσιν σου. »

— Ὅχι διὰ νὰ διασκεδάω, ἀλλὰ διὰ νὰ ἔχω προαγωγήν, συνταγματάρχα μου! » εἶπεν ὁ λοχαγὸς Φαζελιέ. « Τὸ μόνον ποῦ φοβοῦμαι εἶνε μήπως ἡ βραδύτης αὐτὴ μὲ κάμει και δὲν προσθάσω εἰς τὸν διαγωνισμὸν. »

— Ὅποιος σάκουθῃ θὰ νομίσῃ ὅτι ἡ προαγωγή εἶνε ταχύτερα εἰς τὸ δικὸν μας σῶμα παρὰ εἰς τὰ ἄλλα.

— Καὶ μήπως δὲν εἶνε; Ἀνημονεῖτε τὸν κίτρινον πυρετὸν, ὁ ὅποιος ἀραιώνει τὸσον τὰς τάξεις μας;

— Ὁ κίτρινος πυρετὸς εἶνε μῦθος! ἀνέταξεν ὁ συνταγματάρχης. « ἔχε τὴν κοιλιὰ σου ζεστὴ, φυλάγου ἀπὸ τὸ κρύον, κάμνε κανονικῶς τὰ τέσσαρά σου γεύματα τὴν ἡμέρα, νὰ μὴ σε πιάσῃ ποτὲ κίτρινος πυρετὸς. Νά, ἐγὼ γυρίζω τώρα εἰκοσι χρόνια εἰς τὴ Σενεγάλη και εἰς τὴν Κοιχικίαν... και ὅμως ποτὲ δὲν ἔπαθα τίποτε. »

— Καὶ ὅμως ὁ κίτρινος, πυρετὸς ὑπάρχει!

— Ὑπάρχει διὰ τοὺς ἀσκέπτους και δι' ὄσους

δὲν ξεύρου νὰ φυλαχθῶν ἀλλὰ ποτὲ δι' ἐκείνους ποῦ ἔχουν κράσιν και κίτρινον διαίτην!

— Καὶ ὅμως; ἡ στατιστικὴ...

— Νά τῇ βράσῳ τῇ στατιστικῇ σου!

Ἡ συζήτησις ἤπειλει αὐτῶ νὰ λάβῃ διαστάσεις, διότι ἡ εἰδησις τῆς μεταβολῆς τοῦ δρομολογίου εἶχε θερμάνει τὰς κεφαλὰς, — ὅταν ἠγγέλθη εἰς τὸν συνταγματάρχην Τρεμασέ ὅτι ὁ ἀρχιμουσικὸς τοῦ συντάγματος ἐζήτηε νὰ τῷ ὀμιλήσῃ.

[Ἔπεται συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Θελετε νὰ σας συστήσω τὴν Ἐλένην; Ἡλικία ἐτῶν ὀκτώ λεπτοκαμωμένη μεγάλα μαῦρα μάτια και μικρὰ κάτασπρα δόντια. Εἶνε ἐξοχος νοικοκυροῦλα, ἀγαπᾷ ἰδιαίτερος τὴν ἀγροτικὴν ζωὴν και τὸ ὄνειρόν της εἶνε νὰ περιποιηθῆται πουλιά.

Εἰς τὸ ἐξοχικὸν τῶν σπῆτι εἰς τὰ Πατήσια ἔχουν κότες, και ἡ μεγαλητέρα της χαρὰ εἶνε νὰ τες ταγίλλῃ και νὰ τες ποτίζῃ.

Ἡ ἀγαπητὴ της κότα, ἡ Παρδαλὴ μερικὰς ἡμέρας δὲν ἦτο καλά.

Ἡ Ἐλένη ἦτο ὄλη ἀνησυχία μὴν ἀρρώστησεν; ἀλλ' ἡ γαγιά της τῆς εἶπε μὲ χαμογέλιο ὅτι αὐτὰ τὰ ἔκαμνε ἡ Παρδαλὴ διότι ἤθελε νὰ κλωσσησῃ.

Τῆς ἔβαλαν αὐγὰ και ἡ Παρδαλὴ ἐκάθητο ἐπάνω και τὰ ἐκλώσσα.

Τότε νὰ ἐβλέπατε τὴν Ἐλένην ποῦ τὴν ἔχανες ποῦ τὴν εὕρισκες εἰς τὸ κοτέτσι. Ἀπὸ τὸ πρωτὸ ἕως τὸ βράδυ μὲ τὴν Παρδαλὴν εἶχε νὰ κάμῃ. Ἄλλ' ὄχι μόνον ἀπὸ τὸ πρωτὸ ἕως τὸ βράδυ ἀλλὰ και τὴν νύκτα ἀκόμη, εἰς τὸν ὕπνον της.

Ἐν ᾧ ἐκοιμάτο ἔβαλε ἔξαφνα τὲς φωνές: εἶδεν ὅτι ὁ Ἀράπης, ὁ πελώριος σκύλος τῶν ὄρμησι και ἔκαμε κομμάτια τὴν Παρδαλὴν της. ὦ, ὁ κακὸς ὁ Ἀράπης! ἐσπάραξε μὲ τὸ κρέας τῆς Παρδαλῆς και τὴν καρδιά της Ἐλένης!

Ἀλλὰ τὸ πρωτὸ ἡ Παρδαλὴ τὴν ἀπεζημίωσε διὰ τὴν μεγάλην της λύπην ὄχι μόνον δὲν ἔγεινε πρόγευμα τοῦ Ἀράπη ἀλλ' ἔκαμε και δέκα κοτόπουλα, μικρούλια ἀκόμη, χωρὶς πτερά, ποῦ ἐφώναζαν τόσον σιγανὰ τσίου τσίου!

Ἡ Ἐλένη ὅμως δὲν ἐλησμόνησε τὸ τρομερὸ ὄνειρόν και προσέχει ἀπὸ τότε ἀκόμη πλεῖον πολὺ και τὴν Παρδαλὴν και τὰ χαριτωμένα πουλάκια της.

ΤΟ ΠΑΣΧΑ ΣΤΟ ΧΩΡΙΟ

"Όπου και αν εύρισκεται κανείς, την ημέραν του Πάσχα, είτε εις πόλιν είτε εις χωρίον, πάντοτε αισθάνεται την αγαλλίασιν της επίσημου εορτής, πάντοτε την ψυχὴν του τὴν διαπνέει τὸ γλυκὺ ἐκεῖνο ἄρωμα τῆς πανδήμου χαρᾶς. Ἄλλ' ὅσοι δὲν εἶδαν, δὲν ἀντελήφθησαν μὲ τὰ μάτια των, μὲ τὴν ψυχὴν των, τὸ Πάσχα εἰς ἓνα χωρίον, δὲν δύνανται βεβαίως νὰ ἠμολογήσωσιν μαζί μου, ὅτι δὲν ὑπάρχει ὠραιότερα ἀπόλαυσις, ἀπὸ τὴν εορτὴν τῆς Λαμπρᾶς εἰς τὸ χωριό. Τὸ Πάσχα ἐκεῖ δὲν ἠμοιάζει καθόλου μὲ τὸ θορυβῶδες Πάσχα τῶν πόλεων, ὅπου ὅσας συγκινήσεις και ἂν προσεξῆ δὲν εἴμπορεῖ ποτὲ νὰ παραβληθῆ πρὸς τὴν γλυκεῖαν εἰκόνα, τὴν ὅποιαν θὰ παρουσιάσω εἰς τοὺς μικροὺς ἀναγνώστας μου σήμερον.

Σκότος πυκνὸν βασιλεύει ἀκόμη εἰς τὴν γῆν οἱ μικροὶ και πολυάριθμοι ἀστέρες τρέμουσιν ἀκόμη φαιτεινοὶ ἐν τῇ καταστρίπτῳ ἀγκάλῃ τοῦ οὐρανοῦ· κάτω εἰς τὴν κοιλάδα ἀντηχοῦν γλυκὰ τὰ κωδωνίσματα τῶν ποιμνίων, ἀναμεμιγμένα μὲ ἀδιάκοπα βελάσματα, ἐνῶ ἐκ τῶν μικρῶν λευκῶν οἰκίσκων τοῦ χωρίου, τῶν μόλις διαγραφόμενων εἰς τὸν πέπλον τῆς νυκτός, φθάνουσιν ὄξεις οἱ λαρυγισμοὶ τῶν ἀλεκτόρων. Ἄλλὰ τί θόρυβος εἶνε ἐκεῖ εἰς τὸ βᾶθος, τί ἀναριθμητὰ ἀστεράκια σκορπισμένα, και κινούμενα ἐδῶ κ' ἐκεῖ; Εἶνε οἱ χωρικοὶ, οἱ εὐθυμοὶ και εὐτυχεῖς χωρικοὶ ποὺ γυρίζουν ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν, ὅπου ἐψάλλη ἡ Ἄναστασις, και τὸ Χριστὸς Ἄνέστη, μὲ τὰς χρυσοχαρτίνους λαμπάδας των ἀναμμένας ἀπὸ τὴν ἰδίαν λαμπάδα τοῦ ἀσπρομάλλη παπᾶ, ποὺ ἐψάλε πλήρης γαλήνης, καταπτόλιστος ἀπὸ τὰ ἱερά του ἄμφια, και πλημμυρισμένος ἀπὸ τὴν ἀκτινοβολὴν τῶν κανδήλιῶν και τῶν λαμπάδων, « Δεῦτε, λάβετε φῶς! » Και οἱ χωρικοὶ και αἱ χωρिकाί, και αἱ λυγεραί, και τὰ παιδάκια μὲ τὸ ἴδιο ἐκεῖνο φῶς τρέχουν εἰς τὰ σπιτάκια, τὰ κάτασπρα και καθαρά σπιτάκια των, ποὺ λάμπουν μιὰ χαρὰ εἰς τῆς ἡμέρας τὸ φῶς, γιὰ ν' ἀνάψουν αἱ οἰκοκυραὶ τὰ μικρὰ καντηλάκια των πρὸ τῶν εἰκονισμάτων. Τὸ χωρίον πληροῦται τώρα φωνῶν, κραυγῶν, οἱ ἀλέκτορες τοβίζουσιν ὑψηλότερον τὸ ἄσμα των, οἱ σκύλοι, οἱ

πιστοὶ φίλοι και φύλακες μολοσσοί, ὕλακτοῦν και σαίνουν ζωηρῶς τὴν οὐρὰν των, ἡ ἀνατολὴ ῥοδίζει πλέον, και τὰ πουλάκια, εὐμορφότερα θαρρεῖς ἀπὸ κάθε φοράν, διασχίζουν τὸν ἀέρα, και κλαδοῦν τῆς μεγάλης ἡμέρας τὴν χαρὰν, τῆς θείας ἀναστάσεως τὸ τραγοῦδι.

Αἱ πυραὶ ἔχουν ἀναφθῆ εἰς ὄλας τὰς αὐλάς, εἰς ὄλας τὰς οἰκίας· φλόγες ἀστράπτουν παντοῦ. Αἱ πρῶται ἐκρήξεις τῶν τουφεκιῶν, τοῦ χαρακτηριστικοῦ αὐτοῦ ἔθιμου τῆς Λαμπρᾶς εἰς τὰ χωρία, ἀντηχοῦν ἤδη, και ἡ λαγγαδιά, και ἡ κοιλὰς ἀντηχεῖ κάτω μὲ χίλια στόματα. Τὰ μικρὰ ἀρνάκια περασμένα εἰς τὰ κοντάρια των, κόκκινα, κόκκινα, και παχύτατα, ἀρχίζουν νὰ στρέφονται ἀποπάνω ἀπὸ τὰς ἀνθρακιάς, ὃ ἥλιος ἀνέρχεται ἐκ τῶν βουνῶν εἰς τὸν ὄριζοντα τὰ κόκκινα αὐτὰ διαγωνίζονται εἰς τὰς χεῖρας ὄλων, αἱ οἰκοκυραὶ κύπτουν ἐπιμόνως εἰς τὸ μαγειρεῖον, φιλοτιμούμεναι ποῖα νὰ παραθέσῃ τὸ πλουσιώτερον και τὸ καλλίτερον γεῦμα εἰς τοὺς οἰκείους της. Διότι σήμερον εἶνε ἡ ἐκλεκτὴ ἡμέρα τῶν φαγητῶν και τῶν ἔδεσμάτων, κατόπιν μάλιστα τῶν μακρῶν ἡμερῶν τῆς Τεσσαρακοστῆς, καθ' ἃς οἱ μὲχρις ἐξαντλήσεως ἐργαζόμενοι εἰς τοὺς ἀγρούς και τὰς ἀμπελοφυτεῖας χωρικοὶ, μόνον διὰ ξηροῦ ἄρτου, και ὀλίγων ἑλαιῶν ἐτρέφοντο. Μὲ πόσῃν ἀγαλλίασιν ὑποδέχονται οἱ καλοὶ ἄνθρωποι τὸ εὐλογημένον Πάσχα, και πόσῃν ἀληθινῇ εἶνε δι' αὐτοὺς ἡ ἐξαιρετικὴ ἐπισημότης τῆς ἡμέρας! Ἡμεῖς εἰς τὰς πόλεις δὲν θὰ εὐρωμέν ποτε ἠμοίας συγκινήσεις, δὲν θὰ αισθανώμεν ποτὲ τὴν εὐχαρίστησιν αὐτὴν τὴν ἀπλῆν, ἀλλὰ πόσον μεγάλην. Βλέπετε ὃ βίος τῶν πόλεων, ὃ πιεζὸς αὐτὸς βίος, δὲν μᾶς παρέχει αὐτὴν τὴν ποίησιν, και ἐγὼ μακαρίζω ἰδιαιτέρως, τοὺς μικροὺς μου ἀναγνώστας, ὅσοι ἐξ αὐτῶν ἔχουν τὴν ἐξαιρεσιν νὰ εορτάζουσιν τὸ Πάσχα εἰς τὰ χωρία, ἐν μέσῳ τῆς ἀνθισμένης ἐξοχῆς, τῆς νεοστολισμένης φύσεως.

Τὸ μεσημέρι ἔρχεται τέλος. Ὁ ἥλιος μεσουρανεῖ, τὰ βουνὰ και οἱ κάμποι ἀκτινοβολοῦν ὑπὸ τὰς φλογεράς ἀκτῖνάς των, αἱ πυραὶ ἀρχίζουν νὰ σβύνωνται, τὰ ἀρνάκια διάμελιζονται, ὄλοι ἔχουν συνυθῆεῖς τὴν πασχαλινὴν τράπεζαν, και μόνον τὰ πουλάκια ἀκούραστα δὲνπαύουν νὰ

περυγίζουσιν και νὰ κλαδοῦν τῆς μεγάλης ἡμέρας τὴν χαρὰν, τῆς θείας ἀναστάσεως τὸ τραγοῦδι.

Ἄς εἰσέλθωμεν εἰς τὴν τυχοῦσαν οἰκίαν, ἃς ῥίψωμεν ἐν βλέμμα εἰς τὴν τυχοῦσαν τράπεζαν κρυφά, κρυφά ὅμως, διὰ ν' ἀποφύγωμεν τὴν πρόσκλησιν τῶν καλῶν αὐτῶν ἀνθρώπων, τῶν ὁποίων ἡ φιλοξενία φθίνει μὲχρι κουράσεως. Γιὰ ἰδέτε πῶς ἀπαστράπτει ἡ μακρὰ τράπεζα μὲ τὸ καθαρόν τραπέζομάνδηλόν της, μὲ τὰ ἀκτινοβολοῦντα πινάκια της, μὲ τὰς μεγάλας κολλούρας της, μὲ τοὺς σωρούς τῶν κόκκινων ἀγῶν της, μὲ τὴν ἀχνίζουσαν σουπᾶν της, μὲ τὸ καλοψημένον ἄρνι τῆς ἡμέρας. Εἰς ὄλων τὰ πρόσωπα, τὰ ἀφελῆ και γαλήνια πρόσωπα, ζωγραφεῖται ἡ ὄρεξις και ἡ καλὴ ὑγεία. Ἐχουν συναχθῆ ὄλοι εἰς μίαν οἰκογενεῖαν οἱ πλησιέστεροι συγγενεῖς, και ἡ οἰκογενεακὴ αὐτὴ συνάθροισις και ὁμόνοια ἐνθυμίζει πολὺ τοὺς χρόνους και τὰ ἔθιμα τοῦ Ἄθρακμ, καθὼς ἐνθυμείσθε ἀπὸ τὴν ἱστορίαν τῆς Γραφῆς. Ποῖος ξέρει ἂν ὃ παπποὺς θὰ χαμογελᾷ πάλιν και τὴν ἐρχομένην Λαμπρὰν εἰς τὴν αὐτὴν θέσιν, πρὸς τοὺς ῥοδαλοὺς μικροὺς ἐγγόνους του, μὲ τὴν μάχαιραν εἰς τὴν μίαν χεῖρα και τὸ μέγαλον ψωμίον εἰς τὴν ἄλλην, και ὄλοι τὸν βλέπουν μὲ τόσῃν τρυφερότητά, μὲ τόσον σεβασμόν, μὲ τόσῃν συγκίνησιν! Και ὃ καυμένος ὃ παπποὺς, ὡσὰν νὰ τὰ ἐνοσῆ βαθύτατα ὄλα αὐτὰ, εὐλογεῖ πολὺ συγκινημένος τὴν τράπεζαν, και ἡ ἀσθενὴς φωνὴ του προφέρει μὲ ζωηρὸν τόνον τὸ « Χριστὸς Ἄνέστη. » Και τὸ γεῦμα ἀρχίζει, και ἐπισφραγίζεται μὲ εὐθυμότητα τραγοῦδι. Ἐπειτα ἔρχεται ἡ ὄρα τῆς ἀναπαύσεως. Ὅλοι θὰ κοιμηθοῦν, θὰ ἡσυχάσουν, διότι τὸ ἀπόγευμα θὰ ἐκκλησιασθοῦν πάλιν, μονάχα τὰ παιδία, τὰ ἀκούραστα και ζωηρὰ παιδία τοῦ χωρίου, ποὺ δὲν ἀγαποῦν καθόλου τὸ ὕπνον, δὲν ἡσυχάζουν. Ἐχουν τόσα εὐμορφα, και τόσα πολλὰ παιγνίδια ἐκεῖ. Ἄλλα μὲ τὸ μακρὸ σκοινὶ τῶν ἀλόγων των κρεμοῦν μιὰ κούνια εἰς τοὺς κλάδους τῶν δένδρων, και κινοῦνται μὲ τόσῃν ὄρμῃν, και τόσῃν ἡδονῇ ἀλληλοδιαδόχως εἰς τὸν καθρὸν ἀέρα, ἄλλα ἀγωνίζονται ὡς ἀληθινὰ ἀρχαῖα Ἑλληνόπαιδα, ποῖο νὰ ξεπεράσῃ τὸ ἄλλο εἰς τὸ ῥίψιμο τοῦ λιθarioῦ, και ἄλλα ἀγωνίζονται ἀκατάβλητα εἰς τὸ ἄλμα.

Και μόλις ἡ ἡμέρα ὄροσιση, και τὸ ἀεράκι, ἀρχίση νὰ φυσᾷ ἀπὸ τὰ βουνὰ ὄρστερό, και

ὃ ἥλιος καταβῆ πρὸς τὴν δύσιν του, ἄλλη χαρὰ, ἄλλη ζωὴ τότε. Ἡ γλυκεῖα ἠχώ τοῦ σημάντρου, ποὺ ἔρχεται πέρα ἀπὸ τὴν κρυμμένην ἐντὸς πυκνῶν δένδρων ἐκκλησίαν ἐξυπνᾷ παιδρούς ὄλους. Ὅλοι τότε θὰ πλυθοῦν, θὰ καθαρισθοῦν, και θὰ φορέσουν τὰ καινουργότερα φορέματά των. Και μὲ τὰς λαμπάδας των εἰς τὰς χεῖρας ἐκκινοῦν ὄλοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Ἡ μικρὰ ἐκκλησία λάμπει καταστόλιστος ἀπὸ μύρτα, μεγάλα πράσινα στεφάνια στολίζουν τὰς μικρὰς θύρας της, και τὰ παραθυράκια της, ὡς και τὰ μνήματα μὲ τοὺς ἀπλουστάτους μαύρους σταυρούς των, εἶνε ἐστολισμένα μὲ ἄνθη και μὲ ἀναμμένα κηρία. Εἶνε τόσον πολὺ τὸ πλῆθος, ὡστε ἡ μικρὰ ἐκκλησία γεμίζει μὲχρις ἀσφυξίας. Οἱ φάλται καθίδροι φάλλουν ἀντιμέτωποι εἰς τὰ στασίδια των τὸ « Χριστὸς Ἄνέστη! » ὃ κόσμος φιλεῖ τὴν Ἄναστασιν, μυρόνεται ἀπὸ τὴν γεροντικὴν χεῖρα τοῦ ἱερέως, ῥίπτει εἰς τὸν χάλκινον δίσκον του ἐν ἀργυροῦν νόμισμα, και ἐξέρχεται. Ἐξω τὰ φιλήματα, και τὰ « Χριστὸς Ἄνέστη! » ἀνταλλάσσονται ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν, ἀγάπη, ἀδελφωσύνη γενικὴ βασιλεύει, και τὸ σήμαντρον δὲν παύει τὸν γλυκὺν ἠχόν του, τὸν διασκορπιζόμενον ὑπὸ τῶν περὺγων τῆς αὐρας πανταχοῦ. Ἡ ἀκολουθία τελειώνει πλέον, ὃ ἥλιος κλίνων πάντοτε πρὸς τὴν δύσιν του, πληροὶ τὴν εὐρείαν ἐπιφάνειαν τοῦ λάφου γλυκεῖας τινὸς ἐκστάσεως. Εἶνε ἡ ὄρα τοῦ χοροῦ, τοῦ γενικοῦ χοροῦ τοῦ Πάσχα. Τὸ εὐρὸ χοροστάσιον μὲ τὸν ἡμαλὸν ἐπίπεδόν του καταλαμβάνεται ἀπὸ τοὺς τελειότερους χορευτάς, και τὰς καλλιτέρας χορευτρίκας.

Τί ὄρατα, τί γραφικὰ, τί εὐκίνητα, τί γοργὰ, ποὺ χορεύουν νέοι και νεάνιδες, ἐνῶ μητέρες και γονεῖς συνοδεοῦν τὸν χορὸν μὲ φιλόστοργα βλέμματα, και μὲ εὐχάριστα μειδιάματα! Και ὃ ἥλιος δύει, και ὃ οὐρανὸς ὃ διαυγῆς πληροῦται ἀπὸ ῥοδινάς ἀντανακλάσεις, και ὃ λόφος ῥοδίζει ὄλοκληρος, και τὰ φύλλα τῶν δένδρων θωπεύονται ἑλαφρῶς ὑπὸ τῆς ἑσπερινῆς αὐρας, και τὰ πουλάκια κλαδοῦν, κλαδοῦν ἀκόμη, και ὃ χορὸς αὐξάνει, και μεθ' τοὺς χορευτάς του, και συναρπάζει τοὺς θεατάς του, ἐνῶ ὃ γλυκὺς ἠχος τοῦ σημάντρου ἀντηχεῖ εἰς τὴν λαγγαδιὰν και τὴν κοιλάδα συνεχῆς, και ἀκούραστος, ὡσὰν νὰ λέγῃ: Τί ἀπλοῦν και τί εὐτυχεῖς Πάσχα! ΜΗΤΡΟΣ ΧΑΤΖΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΥΣΑΡΕΣΤΟΣ ΠΑΡΕΝΝΟΗΣΙΣ

Μικροί μου αναγνώσται, θά σας διηγηθῶ κάτι, τὸ ὁποῖον συνέβη ἐν Ἰαπωνίᾳ. Βλέπετε

«ΤΙ ΝΑ ΕΙΝΕ ΛΟΙΠΟΝ;» (Σελ. 88)

τὸ φανάριον αὐτό, τὸ ταλαντευόμενον εἰς τὸν ἀέρα, τὸ βριπίδιον ἐκεῖνο;

Ὅλα ταῦτα, καλοὶ μου φίλοι εἶνε Ἰαπωνικά. Ὅμοια θὰ ἔχετε ἰδῆ βεβαίως, διότι τὰ Ἰαπωνικά αὐτὰ ἀντικείμενα κατήνησαν τοῦ συμμοῦ. Ἐν Ἀθήναις εὐρίσκονται καταστήματα, τὰ ὁποῖα πωλοῦν Ἰαπωνικὰ ὑφάσματα παντὸς χρώματος, μὲ μεταξωτὰ κεντήματα παριστάνοντα πτηνὰ καὶ ἄνθη, ἀλεξίπτωρα μὲ παραδόξους ζωγραφίας, ἀγριαπᾶς προσωπίδας, πορσελάνας τοῦ Κιότου καὶ τοῦ Ἰμαρι, λεπτοურγημένα ἐπιπλα, καὶ λαμπτήρας μὲ κομψοτάτας γλυφάς. Ὁ Ἰαπωνικὸς λαὸς βαδίζει μὲ ταχέα βήματα εἰς τὸν πολιτισμὸν. Ἐχει ἀπαραμίλλους καλλιτέχνας, καὶ λέγουσι ὅτι καὶ αὐτὰ τὰ μικρὰ παιδία ἠξεύρουσι νὰ μεταχειρίζωνται τὸν χρωστήρα ἤδη πρὶν ἀρχίσουν νὰ βαδίζουσι. Ἄλλ' ἄς ἐπανέλθω εἰς τὴν ἱστορίαν μου τὴν ὁποίαν μοι διηγήθη εἰς συγγενῆς μου, ἀξιωματικὸς τοῦ ναυτικοῦ ὅστις ἐταξείδευσεν εἰς τὰ μακρυνὰ ἐκεῖνα μέρη.

Ὁ Κολλὶ εἶνε εἰς Ἰέδον ἀτμοπλοῖκός διανομέυς· αὐτὸς διανέμει τὰ δέματα, τὰ ὁποῖα φέρουσι τὰ ἐξ Εὐρώπης ἐρχόμενα ἀτμόπλοια.

Ἐχει δύο υἱοὺς τὸν Κασσι-Χουμᾶ καὶ τὸν Σακόδο, οἱ ὁποῖοι εἶνε περιεργοὶ ὡς νὰ ἦσαν ἑλληνοπαῖδες. Ἀκριβῶς ἐκείνην τὴν πρωΐαν ἐφθάσε ἐν μεγάλῳ ξύλινῳ κιβώτιῳ ἐκ Πα-

ρισίων διὰ τὸν πρόξενον τῆς Γαλλίας.

Τι νὰ περιέχῃ ἀρὰ γε αὐτὸ τὸ κιβώτιον; Κάτι ἀξιοθαύμαστον πρᾶγμα χωρὶς ἄλλο. Ἐρχεται ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ἀπὸ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου ὅλα εἶνε ὠραῖα, καθὼς λέγουσι.

Ὁ Κασσι-Χουμᾶ καὶ ὁ Σακόδο δὲν ἤμπορουν ν' ἀντιστοῦν εἰς τὸν πειρασμὸν· ὁ πατὴρ των δὲν θὰ ἐνόησεν τίποτε· θὰ βάλλουν τὰ πρᾶγματα πάλιν εἰς τὴν θέσιν των.

Οἱ μικροὶ περιεργοὶ ἤνοιξαν τὸ κιβώτιον καὶ ἐξέβαλαν ἐν ἀντικείμενον στρογγύλον ὡς κινεζικὴ γάστρα, στίλβον ὡς νὰ ἦτο ὄρειο ἀγάλκινον.

Τι νὰ εἶνε λοιπὸν; οἱ μικροὶ Ἰαπωνέες μας περιέπεσαν εἰς μεγάλην ἀπορίαν.

— Ἴσως εἶνε μουσικὸν ὄργανον, λέγει ὁ Κασσι-Χουμᾶ, ὅστις εἶνε ὁ μεγαλείτερος.

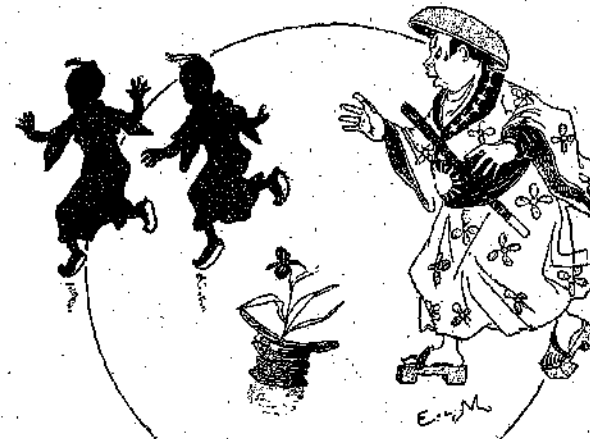
Ὁ Σακόδο ἔτρεξε καὶ ἔφερε τὸ πλῆκτρον ἐνὸς γρόγκου, τὸ ὁποῖον εἶνε τὸ μέγα τύμπανον τῶν

ΓΕΜΙΖΟΥΝ ΝΕΡΟ ΤΟΝ ΕΥΤΥΧΗ ΠΙΛΟΝ (Σελ. 88)

Ἰαπωνῶν. Καὶ κτυπᾶ, κτυπᾶ τὸ καπέλλον. Μήπως δὲν εἶνε μουσικὸν ὄργανον;

Ὁ Σακόδο κτυπᾶ ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη, καθ' ἕνας τὰς διευθύνσεις. Ἄλλοτε κτυπᾶ μὲ ὄλην τὴν δύναμιν του· ἄλλοτε μόλις ἐγγίζει τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ καπέλλου· ἄλλ' ὅτι

ΞΕΦΑΝΙΖΟΝΤΑΙ ΕΝ Τῷ ΑΜΑ ΩΣ ΣΚΙΑΙ (Σελ. 89)

καὶ ἂν κάμῃ τὸ καπέλλον μένει βωθόν.

— Θὰ εἶνε ὑάλινος κώδων, ἀπ' ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποῖους σκεπάζουσι τὸ τυρὶ ἢ τὸ βούτυρον· εἶπεν ὁ Κασσι-Χουμᾶ.

— Ἄ! μπᾶ. Τότε θὰ ἐβλέπαμεν ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά εἰς τὴν ἄλλην. Ὅχι· ἄλλο τίποτε θὰ εἶνε!

— Ἴσως εἶνε βάζο τοῦ νεροῦ! εἶπε μετ' ὀλίγον ὁ Κασσι-Χουμᾶ. Καὶ παρευθὺς γεμίζουσι νερὸν τὸν ἀτυχῆ πῖλον, ὅστις κατήνησεν ἐλεεινός.

— Οὔτε βάζο δὲν εἶνε, λέγουσι μετὰ μικρὰν σκέψιν, τὸ νερὸν τρέχει ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη.

Ἦρχισαν ἤδη νὰ λυποῦνται ὅτι ἤνοιξαν τὸ κιβώτιον, διότι τοῖς φαίνεται ὅτι τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἔλαβον ἐξ αὐτοῦ δὲν στίλβει πλέον ὅσον πρότερον οὐδ' εὐρίσκεται εἰς τὴν προτέραν του κατάστασιν. Ἄν ἐτόλμων θὰ ἐπήγαινον νὰ ἐρωτήσουσι τὸν πατέρα των. Ἄλλ' ὁ φόβος μὴ τιμωρηθοῦν τοὺς κρατεῖ διότι συναισθάνονται ὅτι διέπραξαν χονδρὴν ἀνοησίαν. Ἦξεύρουσι δὲ ὅτι ὁ πατὴρ των δὲν χωρατεύει ὅταν εἶνε θυμωμένος!

— Ἐπὶ τέλους τὸ ἐνόησα! ἀναφωνεῖ θριαμβευτικῶς ὁ Κασσι-Χουμᾶ, ὅστις ἠμολογουμένως εἶχε πολὺ ἐφευρετικὸν κεφάλι! Εἶνε γάστρα.

Εἰς τὴν στιγμὴν τὸ καπέλον γεμίζεται μὲ χῶμα καὶ φυτεύεται ἐντὸς αὐτοῦ ἐν ἄνθος.

— Αὐτὸ εἶνε! ἀναφωνεῖ ὁ Κασσι-Χουμᾶ.

— Αὐτὸ εἶνε! ἀναφωνεῖ καὶ ὁ Σακόδο!

Ἐν τῷ μεταξύ ὁμοῦς ἐμβαίνει καὶ ὁ πατὴρ των, καὶ βλέπει τὴν κατάστασιν τοῦ πῖλου.

Φαίνεται μανιώδης ἐξ ὀργῆς ὁ Κασσι-Χουμᾶ καὶ ὁ Σακόδο ξεφανίζονται ἐν τῷ ἑμα ὡς σκιαί.

Ἄλλ' ὁ πατὴρ των τοὺς προφθάνει μετ' ὀλίγον. Ἴδετε τοὺς ὀρθοὺς εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας των, ὅπου θὰ μείνουσι ὄλην τὴν ἡμέραν. Εἶνε χωμένοι ἐντὸς πινίου σάκκου, ἀπὸ τὸν λάμψον των δὲ κρέμαται μία πινακίς, ὅπου εἶνε γραμμὴν ἢ ἐξῆς Ἰαπωνικὴ παροιμία. « Ἡ περιεργεία εἶνε πολὺ κακὸν ἐλάττωμα! »

Καὶ οἱ διαβάται θὰ τοὺς ἴδουσι εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν! Καὶ οἱ συμμαθηταὶ των θὰ ξεκαρδιοῦσι εἰς τὰ γέλοια!

Ἰπὸσχοῦνται ὅτι εἰς τὸ ἐξῆς θὰ εἶνε εὐπειθῆ καὶ καλὰ παιδία, καὶ ὅτι δὲν θὰ φροντίζουσι διὰ πρᾶγματα, τὰ ὁποῖα δὲν τοὺς ἐνόιαφουσι.

Εἰς ταξειδιώτης ἔλθον ἐσχάτως ἐξ Ἰαπωνίας

ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΑΙΜΟΝ ΤΩΝ ΚΡΕΜΑΤΑΙ ΠΙΝΑΚΙΣ

μὲ διεβεβαίωσε ὅτι ὁ Κασσι-Χουμᾶ καὶ ὁ Σακόδο διωρθώθησαν ἀπαξ διὰ παντός.

ΥΠΑΤΙΑ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΙΝΟΥ

Τὸ ἄλας εἶνε ἀπαρτίτητον εἰς τὸν ἄνθρωπον, διότι ἂν θελήσῃ νὰ τραφῇ ἐπὶ πολὺ μὲ φαγητὰ ζνευ ἄλατος βαθμηδὸν θ' ἀδυνατίζῃ, τέλος δὲ θ' ἀποθάνῃ. Φυλακισμένοις τις στερηθεὶς ἄλατος ἐπὶ δύο μῆνας ἐφθειρίασε. Μία δὲ ἐκ τῶν αἰτιῶν, αἰτινες ἠνάγκασαν τοὺς πολιορκουμένους ἐν Μέρς νὰ παραδοθῶν κατὰ τὸν γαλλογερμανικὸν πόλεμον τῷ 1870 ἦτο καὶ ἡ στέρησις ἄλατος, τοῦ ὁποῖου μία λίτρα κατὰ τὰς ἡμέρας τῆς πολιορκίας ἀπὸ 90 λεπτῶν ἔφθασεν εἰς 18 φράγκα.

Ἡ σπουδαιότης τοῦ ἄλατος ἦτο ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὴ εἰς ὅλους τοὺς λαοὺς τῆς γῆς, διὰ τοῦτο δὲ τὸ ἄλας ἐθεωρεῖτο ἀνέκμητον ὡς πρᾶγμα πολὺτιμον.

Εἰς χώρας τινὰς ἀπολιτίστους ὅπου εἶνε σπάνιον τὸ ἄλας μεταχειρίζονται αὐτὸ μέχρι σήμερον ὡς νόμισμα· εἰς τινὰ μέρη τοῦ Σουδάν, παραδειγματός χάριν, αἱ συναλλαγῆ γίνονται διὰ τεμαχίων ἄλατος.

Εὐτυχῶς ἡ θεία Πρόνοια τάσον ἀφθάνως ἐσκόρπισε τὸ ἄλας ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ὥστε ὀλίγιστα εἶνε αἱ χώραι αἱ στερούμεναι αὐτοῦ.

Ἐν πρώτοις ἡ θάλασσα περιέχει ἀνεξάντλητον ποσὸν αὐτοῦ, ἔπειτα δὲ αἱ ἄλμυραι πηγαὶ καὶ λίμναι, αἱ εὐρισκόμεναι εἰς μέρη ἀπέχοντα τῆς θαλάσσης ἐγκλείουσιν ἄλας· καὶ ὑπὸ τὴν γῆν δὲ ὑπάρχουσιν ἀπειρα στρώματα ὀρυκτοῦ ἄλατος.

Ἐν Ἑλλάδι, ἥτις περιβάλλεται πανταχῶθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης γίνεται χρῆσις ἀποκλειστικῶς θαλασσίου ἄλατος. Τὸ ἄλας διαλελυμένον ἐντὸς τοῦ ὕδατος ὄν, ἐξάγεται διὰ τῆς ἐξατμίσεως εἰς τὰς λεγομένας ἀλυκάς.

Ἡ ἐξαγωγή αὐτοῦ γίνεται ὡς ἐξῆς :

Εἰς τὴν παραλίαν σκάπτεται μικρὰ ἀβαθὴς λίμνη, εἰς τὴν ὁποίαν μετοχετεύεται διὰ χάνδακος ἀπὸ τὴν θάλασσαν τὸ ὕδωρ, ὅπου τοῦτο ἐναποθέτει ἄλας τὰς ξένας ὕλας, τὰς ὁποίας τυχὸν περιέχει. Ἐκεῖθεν μετοχετεύεται τὸ ὕδωρ εἰς τοὺς λεγομένους θερμοστῆρας, ἂν εἶνε ἀνάγκη νὰ καθαρισθῇ καὶ πάλιν, ἢ ἀπ' εὐθείας εἰς τὰ ἀλατοπήγια κοινῶς ἐγγράνια καλούμενα ἂν δὲν ὑπάρχῃ ἡ ἀνάγκη αὐτῆ. Εἶνε δὲ τὰ ἀλατοπήγια τετραγωνικὰ περίπου κοιλώματα κατὰ σειρὰν κείμενα, εἰς τὰ ὁποία ἀφίεται τὸ ὕδωρ νὰ ἐξατμισθῇ διὰ τῆς ἐπενεργείας τοῦ ἀέρος καὶ τοῦ ἡλίου. Συγκοινωνοῦσι δὲ αὐτὰ πρὸς

ἄλληλα δι' ὀχετῶν, τὸ δὲ μεταξὺ διάστημα, ὑψηλοτέραν ἔχον ἐπιφάνειαν καλεῖται τράπεζα. Ἐπὶ τῶν τραπέζων τούτων σχηματίζονται οἱ σωροὶ τοῦ ἄλατος, ὡς παρασκευασθῆ τοῦτο εἰς τὰ ἀλατοπήγια.

Ἀλλὰ τὸ ἄλας ἐκεῖνο τῶν σωρῶν εἶνε πικρὸν τὴν γεῦσιν, ἐνεκα τοῦ μαγνησιακοῦ ἄλατος τὸ ὁποῖον περιέχει τὸ θαλάσσιον ὕδωρ. Ἀφίνονται λοιπὸν οἱ σωροὶ εἰς τὸν ἀέρα καὶ τὸν ἥλιον ἐπὶ τινα χρόνον, οὕτω δὲ καθαρίζεται τὸ ἄλας, γίνεται λευκὸν καὶ ἀποβάλλει τὴν πικρίαν του. Ἐπειτα χωρίζεται τὸ ἄλας εἰς λευκὸν καὶ εἰς μαῦρον, τὸ ὁποῖον διατηρεῖ ἀκόμη ποσὸν τι μαγνησιακοῦ ἄλατος· ἡ ἰδέα ὅτι τὸ μαῦρον ἄλας ἀλατίζει περισσότερο τοῦ λευκοῦ εἶνε ἐσφαλμένη.

Μέχρι τοῦ 1833 τὰς διαφόρους ἐν Ἑλλάδι ἀλυκάς· ἐξεμίσηθη τὸ Κράτος· ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἔτους τούτου ἀνέλαβε τὴν παραγωγὴν ἄλατος αὐτὸ τὸ Κράτος, ἀπαγορευθεῖσης τῆς εἰσαγωγῆς εἰς Ἑλλάδα ξενικοῦ ἄλατος.

Ἀλυκαὶ ὑπάρχουσιν ἐν Ἑλλάδι εἰς τὰ ἐξῆς μέρη: Ἐν Ἀναβύσσῳ (Ἀττικῆς) Δομβραίνῃ (Θηβῶν) Θερμασίῳ (Σπετσῶν) Λαμίᾳ (Φθιώτιδος) Μεσολογγίῳ, Νάξῳ καὶ Μήλῳ κτλ.

Ἡ καλλιέργεια τῶν ἀλυκῶν ἀρχεται περὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ μηνὸς Ἀπριλίου καὶ τελειοῦν τὸν μῆνα Σεπτέμβριον.

Τὸ ὀρυκτὸν ἄλας ἐξάγεται ἐκ τοῦ βάθους τῆς γῆς ὡς καὶ τὰ λοιπὰ ὀρυκτά. Ὅταν τὸ ἄλας εὐρίσκεται εἰς μεγάλους συμπαγεῖς ὄγκους, τότε ἀνοίγονται φρέατα ὅπως εἰς τὰ ἀνθρακωρυχεῖα, φθάνοντα μέχρι τοῦ κοιτάσματος τοῦ ἄλατος, ἐσκάπτεται δὲ αὐτὸ διὰ τῆς σκαπάνης· πρὸς διευκόλυνσιν δὲ τῆς ἐξαγωγῆς διατρυκῶνται ὑπάγειοι στοαὶ διὰ τοῦ ἄλατος.

Τὸ τοιοῦτο ἄλας κρυσταλλικὴν μάζαν ἀποτελοῦν, τῆς ὁποίας τὸ χρῶμα ποικίλλει ἀπὸ τοῦ ἐλαφροῦ ροδίνου μέχρι τοῦ μαύρου, δένεινε καθαρὸν ὅπως γίνῃ λοιπὸν χρῆσις αὐτοῦ διαλύεται εἰς τὸ ὕδωρ καὶ καθαρίζεται διὰ τῆς ἐξατμίσεως.

Παρὰ τοῖς λαοῖς τῆς Ἀνατολῆς τὸ ἄλας θεωρεῖται ὡς σύμβολον τῆς φιλοξενίας· καὶ ἡμεῖς δὲ οἱ Ἕλληνες ὅταν θέλωμεν νὰ σημάνωμεν ὅτι μετὰ τινος εὐρισκόμεθα εἰς οικειοτάτας σχέσεις, λέγομεν ὅτι ἀεφάγαμεν φωμί καὶ ἄλατι μαζί του.»

ΦΙΛΕΠΙΣΤΗΜΩΝ

Ἡ ΜΑΝΑ ΚΑΙ Ὁ ΧΑΡΟΣ

[Ποίημα πρὸς ἀπαγγελίαν]

Ἐνὸς παιδιοῦ προσκέφαλο μὴ μάνα παραστέκει καὶ ξαγρουπνᾷ, ἀνήσυχη καὶ καταπικραμένη. Τῶχει μονάκριβο παιδί καὶ τρέμει μὴ τὸ χάσῃ. Χλωμὸ τὸ προσωπάκι του, τὰ μάτια του κλεισμένα, μὲ πόνο τὸ στηθάκι του ἀναιδοκαταβαίνει· κάθε πού παίρνει ἀναπνοή, λὲς στεναγμὸς καὶ βγαίνει. Τὸ βλέπει ἡ μάνα καὶ πονεῖ καὶ σχίζετ' ἡ καρδιά της.

Ἐκεῖ, ἐστὴν θύρα της κιοποῦν. — Ποῖός εἶνε; — Ἐνας [γέρος.

Καί 'ς τὴν βράχην του φορεῖ, καίτι σὰν νᾶν σεντόνι, καὶ τὸ κρατεῖ σφιχτὰ σφιχτὰ. Νὰ ζεσταθῇ γυρεύει. Χειμῶνας εἶνε, τὰ βουνα κ' οἱ κάμποι χιονισμένοι, ἔξω ἀπ' τὴν θύρην ὁ Βορρῆας μουγκοῖζει παγωμένος, κ' ὁ γέρος 'ς τὸ κατώφλι της ἀπὸ τὸ κρῦο τρέμει. Ἡ μάνα σκύφτει 'ς τὸ παιδί, τὸ βλέπει κοιμισμένο, σιθῶζει ξύλα 'ς τὴν φωτιά, τὴν θύρα μανταλώνει. Κι' ὁ γέρος 'πῆγε 'κάθισε κοντὰ εἰς τὸ παιδί της. κ' ἡ μούρη μανὰ ἀντίκρου τοῦ βλέπει τὸ ἄρρωστο της· ὅπου ἀνέπνεε βραεῖα κ' ἐσάλει τὰ χέρια.

— Πέ, θὰ σωθῇ, ἢ ὁ Θεὸς θὰ μοῦ τὸ πέρῃ, γέρο; Τὸ κάτασπρο κεφάλι του ἐκούνησε ὁ γέρος, σὰν νὰ τῆς λέγῃ θὰ σωθῇ, καὶ σὰν νὰ λέγῃ ὄχι. Ἐσκούψ' ἡ μάνα· δάκρυα τὰ μάγουλά της βρέχουν. Τὰ βλέφαρά της ἐκλείσαν· τρεῖς μέραις καὶ τρεῖς νύ-

[καίς ἔχει ἡ πτωχὴ νὰ κοιμηθῇ. Ὁ ὕπνος τὴν ἐπῆρε· ἀπεκοιμήθη μὴ στιγμή. Μὲ μῖα ἀνατριχίλαζει, κρῶς ἰδρῶς τὴν περεχᾷ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ κυττάζει, δὲν βλέπει τὸ παιδάκι της, τὸν γέρο δὲν τὸν β-έπει... Ὁ γέρο Χάρος ἔφυγε κ' ἐπῆρε τὸ παιδί της! Κ' ἐκεῖ, ἐκεῖ πού 'δούλευε 'ς τὴν κώχην τῆς βρολόγι, μὲ μῖα βούζει καὶ βογγᾷ καὶ πέφτει τὸ βαρίδι. Ἡ ὥρα ἐσταμάτησε. Ἡ μάνα τρέχει ἔξω, τρέχει, φωνάζει δυνατὰ: Παιδάκι μου, παιδί μου!

Ἐ τὰ χιόνια ἔξω κάθεται μὴ μαυροφορεμένη. — Μὴν εἶδες γέρο νὰ περνᾷ, μὴν εἶδες τὸ παιδί μου; — Εἶδα τὸν Χάρο κ' ἔτρεχε κ' ἐκράτει τὸ παιδί σου. Τρέχει γοργά, τὸν ἀνεμο τὸν ξεπερνᾷ ὁ Χάρος, κ' ὅτι κ' ἂν πάρῃ μὴ φορὰ δὲν τὸ γυρίζει πίσω. — Τί δρόμο 'πῆρε οὐτῆ μου, τί δρόμο καὶ τὸν φθάνω! — Πέ ὅλα τὰ τραγούδια σου τὸν δρόμον νὰ σοῦ δείξω, τὰ τραγουδάκια τὰ γλυκὰ πᾶλεγε τοῦ παιδιοῦ σου. Εἴμιε ἡ Νύκτα: σ' ἔδλεπα νὰ κλαῖς καὶ νὰ τὰ λέγῃς. — Νύκτα μου, ὅλα νὰ σ' τὰ πῶ, μόν' ἄρρηξέ με τώρα ὅπου τὸν Χάρο κυνηγῶ νὰ εὔρω τὸ παιδί μου!

Ἡ Νύκτα ἐσκουθρῶπασε, τὸν δρόμο δὲν τῆς δείχνει. Σφιγγεὶ τὰ χέρια ἢ πτωχὴ καὶ τραγουδεῖ καὶ κλαίει· δάκρυ τὸ δάκρυ ἀκολουθεῖ, τραγουδῇ τὸ τραγουδί. Κ' ἡ Νύκτα τὴν 'λυπήθηκε, τῆς ἔδειξε τὸν δρόμο.

— Ἐ τὸ δάσος 'πήγαυε δεξιά. Ἐκεῖ 'στὰ μαῦρα πεῦκα εἶδα τὸν Χάρον νὰ χωθῇ κ' ἐκράτει τὸ παιδί σου.

Ἐ τὰ πεῦκα μέσα τὰ πολλὰ, 'ς τὰ πόσα μονοπάτια ἢ μῖνα παρελόγιασε, δὲν 'ξεύρει πού νὰ 'πάγῃ. Ἐκεῖ 'ς τοῦ δάσους τὰ πικρὰ ἐφύτρου' ἕνας βᾶτος. Δὲν εἶνε φύλλα οὔτ' ἄνθος, ἀγκάθια εἶχε μόνον, κ' ἀπ' τὰ κλαδιά του ἔσταζε ἡ πάχνη παγωμένη. — Τὸ εἶδες τὸ παιδάκι μου; Εἶδες τὸν Χάρο, βᾶτε; — Εἶδα τὸν Χάρον νὰ περνᾷ κ' ἐκράτει τὸ παιδί σου. Ἀγκάλιασέ με, σφιξε με 'ς τὰ στηθια τὰ ζεστά σου, πού τὰ κλαδιά μου 'πάγωσαν κ' ἀπὸ τὸ κρῦο τρέμω, κ' ἂν μὲ ζεστάνῃς θὰ σοῦ πῶ τὸν δρόμο πού ἐπῆσαν. Σφιγγεὶ τὸν βᾶτο δυνατὰ 'ς τὰ στηθὰ τὰ ζεστά της· ἐξέσχιζαν τὴν σάρκα της τ' ἀγκάθια· στάζει αἷμα... 'στὴν χειμωνιάτικη νυκτιὰ ὁ βᾶτος βγάξει ἄνθη. Ἐστὰ παγωμένα τοῦ κλαδιά φύλλα χλωρὰ φωτῶνουν ἴσσην φωτιὰ ἔχ' ἡ καρδιά μῖα μῖνα λυπημένη!

Κι' ὁ βᾶτος τὴν λυπήθηκε, τῆς ἔδειξε τὸν δρόμο. Κ' ἐκεῖ πού τρέχει ἀπαντᾷ 'στὸν δρόμο της μὴ λίμνη. Εἶνε βαθειά, καὶ πέρασα δὲν βλέπει, οὔτε ξύλο, κ' ἡ μάνα θέλει νὰ διαβῇ νὰ εὔρῃ τὸ παιδί της. — Θεέ μου θαυματουργῆσε νὰ καταπῶ τὴν λίμνην! Καὶ πέφτει κάτω 'ς τὰ νερά βουτᾷ τὸ μέτωπό της. Καὶ εἶδ' ἡ λίμνη ἀπὸ βαθειὰ τὰ μάτια της νὰ λάμπουν. — Μέσ' 'στὰ βαθειὰ μου ἔγω γ'ὼ πολλὰ μαργαριτάρια, μὰ σὰν τὰ μάτια σου τὰ δυὸ δὲν εἶδ' ἀκόμη ἄλλα. Ἄν θέλῃς δάκρυσέ μου τὰ νὰ πέσουν 'στὰ νερά μου. κ' ἐγὼ ἀντίκρου σὲ περῶν 'ς τοῦ Χάρου τὸ παλάτι, πῶχει τοῦ; κήπους τοὺς λαμπροὺς μ' ἄνθη καὶ δέν- [δρα μύρια, τὸ κάθε δένδρο καὶ ζωή, ζωὴ τὸ κάθε ἄνθος. — Νᾶ, λίμνη, πᾶρ' τὰ μάτια μου καὶ δός μου τὸ παι- [δί μου! Ἡ μούρη κλαίει καὶ θρηνεῖ καὶ κλαίει καὶ δακρῶζει ὡς πού τὰ μάτια της τὰ δυὸ ἐχύθησαν 'ς τὴν λίμνη, καὶ 'ς τὰ βαθειὰ της ἔλαμψαν σὰν δυὸ μαργαριτάρια.

Κ' ἡ λίμνη τὴν ἐσῆκωσε, τὴν 'πέρασεν ἀντίκρου. Ἐκεῖ ἦσαν δάση καὶ σπηλαιῖς, καὶ στύλοι καὶ κα- [μάρακι δὲν ἔξευρες εἶνε βουνοῦ, ἢ κῆποι καὶ παλάτια. Ἄλλὰ ἡ μάνα τίποτε δὲν ἔδλεπ' ἢ καίμηνη τὰ δυὸ της 'μάτια ἔλαμπαν μέσ' 'ς τὰ βαθειὰ τῆς λίμνης. — Ποῦ εἶν' ὁ Χάρος 'πῆτέ μου, πού εἶναι τὸ παιδί μου; Τὴν ἄκουσ' ἡ γερόντισσα πού 'φύλαγε 'ς τὴν θύρα. — Ὁ Χάρος ἀπ' τὸν γυρᾶ του δὲν ἦλθ' ἀκόμη πίσω. Ποῖός σὲ ὠδήγησεν ἐδῶ; Ποῖός σ' ἔδωκε βοήθεια; — Βοήθεια εἶχα τὸν Θεόν. Μ' ἐλέησεν Ἐκεῖνος. Καὶ σὺ, γρηᾷ, λυπήσου με. Πού θάρω τὸ παιδί μου; — Ἐγὼ δὲν 'ξεύρω τὸ παιδί, καὶ σὺ δὲν ἔχεις 'μάτια. Δένδρα καὶ ἄνθη περιστὰ 'μαρᾶθησαν ἀπόψε,

κι' ὁ Χάρος τώρα πύργεται ὅα τὰ μεταφουτεύη
 Τὸ κάθε δένδρο ἄνθρωπος, ζωὴ τὸ κάθε ἄνθος.
 Μοιάζουν μὲ τῶλλα τὰ φυτὰ ὅπου ἔ τὴν γῆ φυτρώνου,
 ἄλλα ἐδῶ ἔχουν καρδιάς, κ' ἔχ' ἡ καρδιά τὸν κτύπο.
 Ἄν ἅπ' τὸν κτύπο τῆς καρδιάς γνωρίσης τὸ παιδί σου,
 ἐγὼ σοῦ δεύω πού νὰ πᾶς. Πέ μου, τί θὰ μοῦ δώσης;
 —Καί τί μοῦ μένει τῆς πτωχῆς; Τί ἔχω νὰ σοῦ δώσω;
 ἔ τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς πηγαίνω ἄν μὲ στείλῃς.
 —Σ τὰ τετραπέρατα τῆς γῆς δὲν ἔχω νὰ σὲ στείλω.
 Δός μου τὰ μαῦρά σου καλλιὰ, ταῖς εὐμορφαῖς πλε-

ξοῦδαίς,
 καὶ πᾶρε τᾶσπρα μου μαλλιὰ, τὸν δρόμον νὰ σοῦ δείξω.
 Τῆς ἔδωκε ταῖς εὐμορφαῖς, ταῖς μαύραις ταῖς πλε-

ξοῦδαίς
 κ' ἐπῆρε τᾶσπρα της μαλλιὰ καὶ τᾶσπρα της τὰ φρούδια,
 κ' ἐμβῆκαν μέσα ἑς τὴν αὐλή τοῦ παλατιοῦ τοῦ Χάρου,
 ἐκεῖ πού ἦσαν τὰ φυτὰ, δένδρα καὶ ἄνθη μύρια.
 Ἦσαν ἐκεῖ τριαντάφυλλα καὶ νάρκισσοι καὶ κρίνοι,
 καὶ ὅλα τᾶνθη τοῦ βουνοῦ καὶ τῶν νερῶν δουλοῦδια,
 καὶ ποῖδ' ἅπ' τᾶνθη ἦτον γερὸ καὶ ποῖδ' ἀρρωστημένο.

Κ' ἡ μάνα ἡ βαρυμόρη, ἡ πολυπικραμένη,
 μέσ' ἑς τὰ λουλοῦδια τὰ μικρὰ ψηλαφητὰ σκαλιζει,
 καὶ σκύφτει τὸ κεφάλι της ν' ἀκούσῃ τὴν καρδιά των.
 —Σ τὰ χίλια μέσα γινώρισε τὸν κτύπο τοῦ παιδιοῦ της
 ἦτον γαρούφαλο μικρὸ, χλωμὸ κ' ἀρρωστημένο.
 —Τὸ ἦμαρ! Νά το, ἔκραξε καὶ ἄπλωσε τὰ χέρια.
 —Μὴ τὸ ἐγγίξῃς! Πρόσμενε ὁ Χάρος νὰ γυρίσῃ!

Ἐκεῖ μὲ μῆξ ἐχούθηκεν ἕνας ψυχρὸς ἀέρας
 κ' ἔνοιωσ' ἡ μάνα ἡ τυφλὴ πῶς ἐργεται ὁ Χάρος.
 —Ἐδῶ πῶς ἦλθες; Τί ζητεῖς; Ποιά εἶσαι; —Εἶμαι
 [μάνα]

Καὶ τὸ γαρουφαλάκι της σκαπάει μὲ τὰ χέρια.
 Φυσᾷ ὁ Χάρος. Πῆγασαν τὰ δάκτυλα τῆς μάνας
 βαρεῖα βαρεῖα κρεμάσθησαν τὰ χέρια ἑς τὸ πλευρὸ της.
 —Ὁ, κί ἂν κάμῃς, δὲν μπορεῖς τὸν Χάρο νὰ νικήθῃς!
 —Ἦν ὁ Θεὸς εὐσπλαγχνικὸς καὶ σὲ νικᾷ Ἐκεῖνος.
 —Ἐγὼ δὲν κάμνω ἄλλο τί παρὰ τὸ προσταγιά του.
 Ἐμένα μ' ἔχει κηπουρὸν νὰ τοῦ μεταφουτεύω
 τὰ δένδρα του καὶ τ' ἄνθη του εἰς τὸν παράδεισόν του,

εἰς ἕνα τόπο μακρινὸν ποῦ γυρισμὸν δὲν ἔχει.
 Ἐκεῖ ἐγὼ τὰ παρατῶ καὶ τὰ φροντίζου ἄλλοι.
 —Ἄ! δός μου τὸ παιδί σου, δός μου τὸ παιδί μου, Χάρε!
 Πέφτει ἑς τὴν γῆν γονατιστῆ, παρακαλεῖ καὶ κλαίει.
 Δὲν ὠφελοῦν τὰ κλαύματα, οὔτε τὰ παρακάλια.
 Μὲ μιάς τὰ χέρια τὰ τυφλὰ ἄπλόν' εἰς δὴδ λουλοῦδια.
 —Ἄν μ' ἀπελιπίξῃς, ὅλα σου θὰ σοῦ τὰ ξεριζώσω.
 —Μὴ τὰ ἐγγίξῃς!... Σὺ ποτεῖς καὶ κλαίεις τὸ παιδί σου,
 καὶ θέλεις τώρα τὴν καρδίαν νὰ κάωθῃς κ' ἄλλης μάνας;

Ἐράβηξε τὰ χέρια της καὶ γέρνει τὸ κεφάλι.
 —Σοῦ ἔφερα τὰ μάτια σου. Τὰ ψάρευσ' ἑς τὴν λίμνην.
 Τὰ εἶδα κ' ἔλαμπαν ἐκεῖ μέσα ἑς τὰ βαθειὰ νερά της.
 Πᾶρέ τα ἴσιω. Βλέπουνε καλλίτερ' ἀπὸ πρῶτα.
 Πᾶρέ τα κ' ἔλα νὰ ἰδῇς τὰ δύο λουλοῦδια,
 ποῦ ἄπλωσε τὰ χέρια σου νὰ μοῦ τὰ ξεριζώσῃς.
 Εἰς τὸ πηγιάδι τῆς ζωῆς ὁ Χάρος τὴν ἐπάγῃ.
 Ἐσκυψε μέσα νὰ ἰδῇ, κ' εἶδε τὰ δύο ἄνθηκια,
 κ' εἶδε καθὲν ἀπὸ τὰ δύο τί Μοῖρα τὸ προσμένει.
 Τιμῆ, ἀγάπη καὶ χαρὰ ἐπρόσμενε τὸ ἕνα,
 καὶ τᾶλλο τὸ ἐπρόσμενε ἡ συμφορὰ κ' ἡ πίκρα.
 Θέλημα εἶναι τοῦ Θεοῦ ἡ Μοῖρα κάθε ἄνθους!

—Πέ τίνοσ εἶναι ἡ χαρὰ, ἡ πίκρα τίνοσ, Χάρε;
 —Δὲν ἔμπορῶ νὰ σοῦ τὸ πῶ. Μόνον αὐτὸ σοῦ λέγω:
 Εἶν' τοῦ παιδιοῦ σου ἡ ζωὴ ἐν ἅπ' αὐτὰ τᾶνθηκια,
 κ' ἐν ἅπ' τὰ δύο ριζικὰ ἡ μοῖρα τοῦ παιδιοῦ σου.
 —Πέ μου, ὦ Χάρε, ἅπ' τὰ δύο ποῖδ' εἶναι τὸ παιδίμου;
 Ἄν εἶναι ἡ μοῖρα ἡ κακὴ δικὴ του, πᾶρε μού το,
 πᾶρ' το μαζί σου μακρὰ εἰς τοῦ Θεοῦ τὸν κῆπο!

Καὶ ἔπεσε ἑς τὰ γόνατα κ' ἰσταύρωσε τὰ χέρια.
 —Τὰ τόσα μου τὰ δάκρυα, τὰ τόσα παρακάλια
 συγχώρησέ μου τα, Θεέ, καὶ κάμε ὅπως θέλεις,
 γιὰτ' εἶναι πάντοτε σωστὸν, Θεέ, τὸ θέλημά σου,
 κί ἂν νὰ τᾶλλάξῃς σὲ ζητῶ, Θεέ μου, μὴ μ' ἀκούσῃς,
 μὴ μὲ ἀκούσῃς! . . .

Κ' ἔσκυψε τὸ μέτωπο ἑς τὸ χῶμα.
 Κι' ὁ Χάρος ἀνεχώρησε μαζὴ μὲ τὸ παιδί της.
 —Σ τὸν τόπον πᾶν τὸν μακρινὸν ποῦ γυρισμὸν δὲν ἔχει.
 ΑΝΗΜΕΡΙΟΣ ΒΙΚΒΑΛΕ

Η ΚΑΛΥΒΑ ΚΑΙ ΤΟ ΠΑΛΑΤΙ

Κατοικῶ μία πτωχικὴ καλύβα μὰ ἡ καλύβα αὐ-
 τὴ εἶνε δική μου. Εἶνε τόσο χαμηλὴ ποῦ πρέπει
 νὰ σκύβω διὰ νὰ ἐμβῶ. Παρέκει ἑς τὸ δάσος εἶνε
 ἕνα ἀρχοντικὸ σπίτι. Ἐκεῖ κάθεται ἕνας πλούσιος,
 ἄλλα μέσα ἑς τὰ πλοῦτη καὶ ἑς τὴν ἀρχοντιά του
 δὲν μπορεῖ νὰ εὐρῆ ἡσυχία. Ἐγὼ κοιμοῦμαι ἡσυχᾶ,
 ἐκεῖνος ὅμως ὄχι.

Ἐνα βράδυ ἐκάθουμον ἐμπρὸς ἑς τὴν καλύβα
 μου κ' ἐτραγουδοῦσα. Ἐκεῖνο τὸ τραγοῦδι τὸ εἶχα
 κἀνὴ ἐγὼ γιὰ νὰ δοξάζω τὸν Θεὸ ποῦ μου δίδει

τὸ καθημερινὸ μου, ποῦ μου δίδει εὐτυχία καὶ ἡσυχία.
 Ὁ πλούσιος κύριος γυροῦσε ἀπὸ τὸ κυνήγι
 καὶ ἐπέρασε ἅπ' τὴν καλύβα μου. Ἄκουσε τὸ τρα-
 γοῦδι μου καὶ ἐστέναξε: Ὁ στεναγμὸς του ἦθελε
 νὰ πῆ: Δός μου τὴ χαρούμενη καρδιά σου καὶ
 πᾶρ' τὸ παλάτι μου.

Ἐγὼ ἐσήκωσα τὰ μάτια μου ἑς τὸν Πλάστη ποῦ
 ἐμοῖρασε τ' ἀγαθὰ ἑς αὐτὴ τὴν ζωὴ, κ' ἔδωκε τὰ πα-
 λάτια ἑστὸς μεγάλους καὶ τὴ χαρὰ ἑς τοὺς μικροὺς.
 [Συνηθικὸν παίημα]

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ὁ Παρθενών.

Ὁ Παρθενών, τὸ ἀριστούργημα τῆς ἀρχαίας ἀρ-
 χιτεκτονικῆς, κατασκευάσθη ἐπὶ Περικλέους ὑπὸ τῶν
 ἀρχιτεκτόνων Ἰκτίνου καὶ Καλλικράτους, ἡ δὲ κα-
 τασκευὴ του διήρκεσε δεκαεὶ ἔλα ἔτη (454-438 π.Χ.)

Ὁ περίφημος αὐτὸς ναὸς τῆς Παρθένου Ἀθηνᾶς μετε-
 ποιήθη τὸν ἑ' μετὰ Χριστὸν αἰῶνα ἐπὶ Ἰουστινιανοῦ εἰς
 χριστιανικὴν ἐκκλησίαν, πολυτελέστατα στολισθεῖς καὶ
 ζωγραφηθεῖς ἐσωτερικῶς καὶ ἐξωτερικῶς δι' εἰκόνων
 τῶν ὁποίων τὰ ἴχνη διακρίνονται ἐτι ἐπὶ τῶν τοίχων,
 καὶ ὁ μὲν ὀπισθοδόμος (τὸ πρὸς τὴν δυτικὴν πλευ-
 ρὰν μέρος τοῦ ναοῦ) μετασκευάσθη εἰς νάρθηκα, ὁ
 δὲ πρόναος (τὸ πρὸς τὴν ἀνατολικὴν πλευρὰν μέρος)
 εἰς ἱερόν. Εἰς τὴν βορειὰν πλευρὰν τοῦ οικοδομήμα-
 τος ἐτέθη ὁ ἄμβων, εἰς δὲ τὴν νοτιὰν ὁ ἐπισκοπικὸς
 θρόνος. Συγγραφεῖς τῶν χρόνων ἐκείνων περιγράφου
 τὴν πομπὴν μετὰ τῆς ὁποίας οἱ χριστιανοὶ ἀνεβαίνου
 εἰς τὴν Ἀκρόπολιν ὅπως λειτουργήσωσιν εἰς τὴν με-
 γάλῃν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων.

Ὁ αὐτοκράτωρ Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος, ὅστις
 μετὰ τὴν κατατρόπωσιν τῶν βουλγάρων εἶχεν ἑλλην-
 εῖσθηδες εἰς Ἀθῆνας ὅπως εὐχαριστήσῃ ἐπὶ τῆς Ἀ-
 κροπόλεως τὸν Πλάστην ἐπὶ τῇ νίκῃ του, προσέθηκε
 νέα κοσμήματα εἰς τὸν ναὸν τῆς Θεοτόκου.

Τῷ 1204 ὅμως ἡ ἐκκλησία ἀπὸ ὀρθοδόξου ἔγινε
 καθολικὴ ὅτε τὰς Ἀθῆνας κατέλαβον οἱ Φράγκοι. Τῷ
 1460 μετασκευασθεῖσα μετεβλήθη εἰς προσκυνητήριον
 τῶν ὀθωμανῶν, ἐν τῇ μεσημβρινοδυτικῇ δὲ γωνίᾳ ἀνη-
 γέρθη καὶ μινασές, τοῦ ὁποίου σώζεται ἡ εἰκοσιεὶς
 κλίμαξ.

Μέχρι τοῦ 1676 ὁ Παρθενών διετήρει ἐν τῷ συν-
 ὄλῳ τὴν ἀρχαίαν αὐτοῦ καλλονὴν, ὡς μαρτυροῦσιν οἱ
 περιγηγῆται ὅτινες ἐπισκέφθησαν κατὰ τοὺς χρόνους
 ἐκείνους τὰς Ἀθῆνας. Ἀλλὰ τῷ 1687 ἐν ᾧ οἱ Ἐνε-
 τοὶ ἐπολιοῦχον τὴν Ἀκρόπολιν, σφαῖρα ριφθεῖσα
 ὑπ' αὐτῶν κατὰ τοῦ Παρθενῶνος ἐπήνεγκε φοβεράν
 ἐκρηκτὴν τὸ ἀπαρίμιλλον ἀριστούργημα ἐφράγη εἰς
 δύο συντρίμματα, μέγα δ' αὐτοῦ μέρος κατέπεσε
 σωρὸς ἑρείπιων.

Κατὰ τὸ 1833 ἀνασκαφέντων τῶν ἑρείπιων τοῦ
 ναοῦ ἀνευρέθησαν διάφορα αὐτοῦ μέρη καὶ κοσμήματα.

Διατὲ ὁ Φεβρουάριος ἔχει 28 ἡμέρας.

Κατὰ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ὁ Φεβρουάριος εἶ-
 γεν ἀρχῆθεν 29 ἡμέρας διὰ τὰ συνῆθη ἔτη καὶ 30
 διὰ τὰ δίσεκτα· οἱ δὲ λοιποὶ μῆνες ἀπὸ τοῦ Ἰανουα-
 ρίου μέχρι τοῦ Δεκεμβρίου εἶχαν ἐναλλὰξ 31 καὶ 30
 ἡμέρας. Τὸ ὄνομα τοῦ Καίσαρος Ἰούλιος εἶχε δοθῆ
 εἰς τὸν ἑβδόμον μῆνα τοῦ ἔτους, ὅτε δ' ὁ Αὐγούστος
 ἔδωκε τὸ ὄνομά του εἰς τὸν ἐπόμενον μῆνα, δὲν ἐδέ-
 χθη ὁ ἰδικὸς του μῆν νὰ ἔχῃ ὀλιγωτέρας ἡμέρας ἀπὸ
 τὸν τοῦ Καίσαρος διὰ νὰ γίνῃ λοιπὸν καὶ ὁ Αὐγού-
 στος μὲ 31 ἡμέρας ἐλήφθη μία ἡμέρα ἐκ τοῦ Φε-
 βρουαρίου ὅστις εὐρίσκειτο ἤδη ἐν ἀταξίᾳ διὰ νὰ μὴ
 ὑπάρχουν δὲ τρεῖς μῆνες κατὰ σειρὰν (Ἰούλιος, Αὐ-

γούστος, Σεπτέμβριος) ἔχοντες 31 ἡμέρας ἢ τριακοστὴ
 πρώτη τοῦ Σεπτεμβρίου καὶ ἡ τοῦ Νοεμβρίου μετηγ-
 χήσαν εἰς τὸν Ὀκτώβριον καὶ Δεκέμβριον.

Νοσοκομεῖα διὰ τοὺς σκύλους.

Τὸ Βερολίνον ἔχει ἀξιόλογον νοσοκομεῖον ὅπου θε-
 rapeύονται κύνας πάσχοντες ἐξ οἰασθῆποτε ἀσθενείας.
 Τοιοῦτο νοσοκομεῖον κατασκευάζεται τώρα καὶ ἐν Φι-
 λαδελφεῖα, τὸ ὅποιον ὡς πρὸς τὸν ἐσωτερικὸν ὄργα-
 νισμόν θὰ εἶνε τὸ τελειότατον πάντων τῶν μεχρι
 τοῦδε ὁμοίων αἰθουσαι κλινικῆς, αἰθουσαι λουτρῶν,
 ἀπομονωτικαὶ σκιαδὸς διὰ τοὺς κολλητικὴν ἀσθενείαν
 πάσχοντας κύνας, μηχανήματα πρὸς ἠλεκτρικὴν थे-
 rapeύαν κ.τ.λ. ὅλα θὰ ὑπάρχουν καὶ τίποτε δὲν θὰ
 λείπῃ. Ἐννοεῖται δὲ δεῖ πλὴν τοῦ πολυαριθμοῦ προσ-
 ωπικοῦ, καὶ πολλοὶ ὀνομαστοὶ κτηνίατροι θὰ προσ-
 ληφθῶσιν εἰς αὐτό.

Βεβαίως ἡ πρὸς τὰ ζῶα συμπάθεια εἶνε πολλὸ ἀξι-
 ἔπαινος, μαρτυρεῖ αὐαίσθητον καρδίαν καὶ πρόδον
 πολιτισμοῦ, καὶ ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ἀνέκαθεν ἐστιγματίσει
 πικρῶς τοὺς βαρβάρους τυράννους τῶν ζῶων. Ἀλλ' ἡ
 ὑπερβολὴ ἐν παντί εἶνε κακὴ. Ἄντι νὰ γίνεταί τὸση
 πολυτέλεια διὰ τοὺς κύνας ἀντὶ νὰ κτίζωνται μέγαρα
 δι' αὐτοὺς, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ περιορισθῇ ἡ εὐσπλαγ-
 χνία εἰς τὸ ἀπολύτως ἐπάναγκες καὶ τὸ περισ-
 σῆον νὰ διατεθῇ ὑπὲρ τῶν δυστυχῶν ὁμοίων μας. ἐκ
 τῶν ὁποίων τόσοι καὶ τόσοι πεινοῦν καὶ γυμνητεύου
 καὶ ἐν Ἀμερικῇ ὅπως καὶ ἄλλοι;

Πόλις ἰδρυθεῖσα ἐν μισθ ἡμέρᾳ.

Ἐννοεῖται ὅτι τοῦτο μόνον ἐν Ἀμερικῇ ἠδύνατο
 νὰ γίνῃ καὶ πράγματι ἐκεῖ ἔγινε.

Εἰς τὸ Τεξὰς ὑπάρχει πόλις τις ὀνομαζομένη Μάκ-
 Γρέγορ ἣτις συνῆκσθη ὡς ἐξῆς.

Τὴν ὀρεσθεῖσαν ἡμέραν τὸ ἔδαφος εἶχε μοιρασθῆ
 διὰ κλήρων ἐφαίνοντο δὲ κεχωραγμένα αἱ πλατεῖαι
 καὶ οἱ δρόμοι τῆς νέας πόλεως.

Ἐκαστος κλήρος ἐπωλήθη μετ' ἀπιστεύτου ταχύ-
 τητος, περὶ τὴν ἐσπέραν δὲ 422 κλήροι εἶχον ἤδη
 διατεθῆ.

Συγχρόνως ἐφθάσαν εἰς τὸν λειμῶνα (διότι λειμῶν
 ἦτο ἕως τότε τὸ ἔδαφος ἐφ' οὗ ἐπρόκειτο ν' ἀνεγερ-
 θῇ ἡ πόλις) ἄμαξα φέρουσαι ξυλίας οἰκίας ἐντελῶς
 κατασκευασμένας. ἐκάστη τῶν ὁποίων ἐτέθη εἰς τὸ
 ὄρισμένον αὐτῇ μέρος.

Μετὰ δύο μῆνας ἡ Μάκ-Γρέγορ εἶχε πληθυσμὸν
 500 ψυχῶν· μετὰ ἔξ δὲ μῆνας ἐδημοσιεύετο ἤδη καὶ
 ἐφημερὶς ἐν αὐτῇ.

Φυσικὸν βαρομετρον.

Οἱ ἰθαγενεῖς τῆς νήσου Κιλόης εὐρισκομένης εἰς
 τὴν νοτιὰν Ἀμερικὴν ἔχουσι πρωτοτυπώτατον ζων-
 τανὸν βαρομετρον. Εἶνε δὲ τοῦτο εἶδος καραβίδος λιαν
 εἰσισθητοῦ εἰς τὰς ἀτμοσφαιρικὰς μεταβολὰς· ἐν ᾧ
 δηλαδὴ εἶταν εἶνε καλοκαίριον ἢ καραβὶς αὐτῆ εἶνε

σχεδόν λευκή, όταν ο καιρός κλίνη προς την βροχήν λαμβάνει κόκκινα στίγματα, γίνεται δε έντελώς κόκκινη όταν βρέχη.

Μία επιφύλαξις.

Δύο συνομιλούν με πολλήν ζωνρότητα, πλησιάζουν δε να φιλονεικήσουν. Έξαφνα ο εις άκρωναιί :
— Μά, μήπως θαρρείς ότι είμαι βλάκας ;
— Όχι, άπαντα ό άλλος ψυχρός . . . αλλά πιθανόν ν' απατώμαι

Τό βάρος ενός μουσικού τεμαχίου.

Γερμανός τις μελοποιός ήθέλησε να έκφραση εις βάρος την δύναμιν την οποίαν καταβάλλει τις παιζών κλειδοκόμβωλον. Έξαφνα λοιπόν εις 110 γραμμάρια την ελαχίστην πίεσιν του δακτύλου όπως θίξη πλήκτρον τι εις τό pianissimo. Εις τό fortissimo ή πίεσις αύτη δύναται ν' άνέλθη μέχρι 3000 γραμμάρων. Εις έν πένθιμον έμβατήριον του περιφήμου Schopin ύπάρχει μέρος τι όπου εύρίσκεται όλη ή κλίμαξ των αποχρώσεων από του pianissimo μέχρι του fortissimo τό χωρίον τούτο απαιτεί δύναμιν 384 χιλιογράμμων έν διαστήματι ενός και ήμισιως λεπτού.

Ό χειμών του 1892 έν Ρωσία.

Παροιμιώδης είχε μείνη έν Ρωσία ό χειμών του 1812' άλλ' ό του 1892 υπήρξεν ακόμη δριμύτερος. Οί λύκοι κατ' άγέλας διέτρεχον τάς πεδιάδας τό

θερμόμετρον έν Πετρούπολει πολλές ήμέρας έρεινεν 34 βαθμούς υπό τό μηδενικόν. Η δε καύσιμος ζυλειξ, ήτις συνήθως είνε εύθηνή έν Ρωσία, άνήλθεν εις μυθώδη τιμήν.

Άστός έν Κίνα.

Η τέχνη του κατασκευάζειν χαρτινούς άετούς είνε πολύ άνεπτυγμένη έν Κίνα, οι δε Κινέζοι φιλοτεχνούν αυτούς έξ ίνδοκαλάμου και μεταξίνου χαρτεν. Τό περιεργότερον είδος των άετών είνε οι μουσικοί, εις τούς όποιους ό άνεμος διερχόμενος δια τρυπημένον ίνδοκαλάμου παράγει είδος ούρλιάσματος. Οί τοιούτου είδους άετοί κατά την δεισιδαιμονίαν του λαού έξορκίζουν τά πονηρά πνεύματα, όταν είνε άνεμος δίνεται συνήθως εις τάς στέγας των οικιών, όπου καθ' όλην την νύκτα εκβάλλει θρηνώδεις ήχους.

Συνάδελφοι.

Εις την όρμηήν της συνωμολίας εις κτηνίατρος άποκαλεί ένα άλλον ίατρον : *συνάδελφον.*
Ό τελευταίος ούτος εύφωός μειδιών :
— Δι' όνομα του Θεού λυπηθήτε τούς άσθενείς μου!

Λαμπρά έξήγησις.

Ό ίατρος συνεβούλευσεν εις τον Κρασοκανάταν να πίνη περισσότερον νερόν παρά κρασί.
— Είνε φοβερό, έλεγεν ούτος προχθές άφ' ου είχε ροφήση δύο όκάδες κρασί' τώρα κατά την παραγγελία του ίατρού πρέπει να πλώ και τρείς όκάδες νερό.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

ΓΙΑΝΝΑΚΗΣ. Έγώ, φίλε μου γελώ με όσους με νομίζουν γεύσιον.

ΚΩΣΤΑΚΗΣ. Μά τότε λοιπόν σύ άλλο δεν θα κάνης παρά να γελάς!

Έστάλη υπό τη: Κωλοκίπλου Νύκτας.

Η μητέρα της μικράς Δελής; έχει τό ελάττωμα να κακολογή τός φίλας της. Μίαν ήμέραν ήλθεν εις έπισκεψιν μία εκ των φίλων τούτων. Η Δελή την πλησιάζει με περιέργειαν και της λέγει :

- Κυρία, άνοιξε σε παρακαλώ τό στόμα σου.
- Διατί, παιδί μου.
- Διότι θέλω να ίδώ άν λέγη άλήθεια ή μητέρα.
- Και τί λέγει;
- Λέγει ότι δεν μπορείς ν' άνοιξης τό στόμα σου χωρίς να έξγη μια άνοχησία!

Έστάλη υπό του Χιονοσταίου Αθην.

Ό διδάσκαλος των Ιερών προς μαθητήν.
— Έλα σύ Πέτρο, λέγε μου : Διατί ό Άδάμ, και ή Εύα ήσαν τόσοں εύτυχεϊς εις τον Παράδεισον.
— Λέγε λοιπόν διατί ; Διότι δεν είχαν τί ;
— Ό Πέτρος μετά Ικανήν σκέψιν.
— Διότι δεν είχαν . . . μαθήματα, δάσκαλε!

Έστάλη υπό του Μέλλοτος Ναυάρχου.

Ό Κουριοκεφαλάκης πηγαίνει πρώτην φοράν εις τό σχολειον.

— Πώς ονομάζεσαι, παιδί μου, λέγει προς αυτον ό διδάσκαλος.

Ό Κουριοκεφαλάκης μένει έμβρόντητος. Είχε λησμονήση τό όνομά του ό δυστυχής! . . .

— Λέγε λοιπόν! τώ λέγει ό διδάσκαλος.
Έπειδή δεν άπευρίνετο, οι άλλοι μαθηταί ήρχισαν να γελούν και να φιβουρίζουν.

Τότα ό Κουριοκεφαλάκης στραφείς προς αυτούς με θυμόν.
— Τι γελάτε, αϊ ; πως θέλετε να τα έξρω τόνομά μου πού όταν μ' έβάπτισαν ήμου, μωρά!

Έστάλη υπό του Ατρουήτου Πολιτιστά.

Η μητέρα δίδει εις τον μικρόν Νίκου γλυκό.
— Τι λέγον, Νίκο μου, 'ς την μητέρα τά παιδιά, όταν τούς δίδη γλυκό ;
— Κι' άλλο μητέρα!

Έστάλη υπό του Ομιουτ. Χριστοφίδου.

Προς τον υποδηματοποιόν.
— Τά παπούτσια πού μου έστειλες είνε μικρά.
— Τά παπούτσια δεν είνε διόλου μικρά, άπαντα ούτος. μόνον τά πόδια σου είνε μεγάλα.

Έστάλη υπό του Βουρδου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Με πολύ, πολύ ένδιαφέρον άνέγνωσα την έπιστολήν σου, Άρχηγέ των Υερολοχιτών. Έκει όπου περιγράφεις τον άρεθικτον, τον ύπολον καταδιωχρόν τον οποίον ύφιστανται οι αύτοι Έλληνες υπό των Ρουμούνων ήσθάνθη άνανήκτισιν. Πολύ μου ήρεσεν υπό έσופן ύφους ή περιγραφή της χιονισμένης παραθαλασσίας πόλεός σας, της οποίας ή λιμήν τόσον πολύ επάγως ώστε έγινε άνάγκη να κοπή ό πάγος με πρίονα δια ν' άνοιχθή ή είσοδος εις τά άπόπλακα.

Πάντοτε έχει κανείς καιρόν να κάνει ή τι τον εύχαριστεί. Πάντοτε λοιπόν έχω κ' έχω καιρόν να σου γράσω, Μεγάλη Γη' σύ μόνον φρόντισε να μου γράψης τακτικώτερα.

Τό γράψιμόν σου είνε πολύ καθαρόν και εύανάγνωστον, Δουκή Μαργαρίτα (αυτό τό ψευδώνυμόν σου έξέλεξα φίλη μου Μ. Θ. Α.) και δεν έχεις δίκαιον ν' άνησυχής. Άφ' ου δε μ' αγαπάς τόσο, γράψε μου όσον ήμπορείς συχνώτερα.

Την ώραίαν, ώραίαν έπιστολήν σου, Δούλη Ελλάς, άνέγνωσα εις τον κ. Διμίλιον Είμαρμένον όπως άληθώς σπυριεήθη (κατά την άληθην, την πραγματικήν σημασίαν της λέξεως, διότι και οι λέξεις όπως τά νομίσματα εκ της πολλής χρήσεως αποτιρόνται). Πράγματι, γράφεις τόσοں χαριτωμένα, ώ φίλη μου, έχει τόσην ζωήν τό ύφος σου, εύρίσκεις με τόσοں φυσικότητα την γραφικην κυριολεξίαν, ώστε είμαι βεβαία ότι αν εύρισκες οδηγίαν όπως πρέπει έκαμε; δε και άσκησι' να έμάνθανες να γράφης με αξιοσέως να σε άναγινώσκουν εις ευρότερων κύκλων. Εις την γλώσσαν μας δυστυχώς βιβλία περι ύφους δεν υπάρχουν, γράψε μου λοιπόν ποίας ένιας γλώσσας ήξεύρεις δια να σου υποδείξω καμμίαν Stylistik όπως αποκαλούν οι Γερμανοί τα τοιούτου είδους βιβλία; δι' αυτού του τρόπου θα έξης την οδηγίαν, σιγά σιγά δε θα έλθη και ή άσκησις.

Δεν ένθυμείσαι τί έγραψα και άλλοτε περι του ζήτηματος τούτου, Δουροκλειτέ Ιδομενεί; Δεν έχω καιρόν να έξελίγω έκάστην πνευματικήν άσκησιν όπως ιδω άνέδημοσιεύθη ποθενά. Έν μόνον δύναμαι να κόμω : να μη υπολογίζω εις τ' αποτέλεσματά τάς σταλείσας προς τούτο δε δε φροντίζον να με κρατούν ένήμερον οι φίλοι μου καταστρώνοντες καθαρά καθαρά επί ιδιαιτέρου φύλλον χάρτου κας έθ' άλλων περιοδικών ληφθείσας πνευματικής άσκήσεως μετά του όνόματος του περιοδικού, τούτέτους, του τόμου και της σελίδος. Μόνον τοιαυτότροπος δύναται να λυθί τό πολύπορον τούτο ζήτημα.

Δεν έλησμονήσατε βέβαια τό Κατοικίαι της Μάρης τό οποίον έλαβε τό δεύτερον βραβείον εις τον διαγωνισμόν των διηγημάτων' με μεγάλην μου εύχαριστήσιν μαθάνω ότι έβραβεύθη και εις τον διαγωνισμόν τον οποίον έκαμε τό άγγλικόν περιοδικόν "Little Folks" και ότι ως βραβείον έπύρεν ένα γονδρό βιβλίον με ώραίας εικόνας. Είνε να μην άγαπή κανείς τέτοια κοριστάκια; Πώς ήθελα να σ' έχω κοντά μου, Κατοικίαι της Μάρης, δια να σου δώσω έν φίλημα συγχαρητήριον!

Άκούς εκεί, αν θέλω να λάβης μέρος εις τον διαγωνισμόν των λύσεων, Βιβλιοφάγε; Με άνοχίας άγχαλας ό σε δευθώ, παιδί μου. Μου γράφεις προσέτι : "Πολύ μου άρέσει ή άρχή του νέου μυθιστορηματος' αυτό τό καζαϊδι πού έκαμε ό Παύλος και ό πατέρας του τό έχω κάνει κ' έχω, δι' αυτό τους παρακαλοϋθούσα με την φαντασία μου εις όλο τό δρόμον τούτο". Αυτήν την εύτυχίαν, φίλε μου, δεν ήμπορούν να την έχουν πολλοί, να κρύνουν εκ πείρας περι των Ίνδιών. Εύχαριστήσθηκα πολύ διατί από την Βομβάη σας έρχονται τόσοں καλά είδήσεις.

Ω Τών Κάθερις, διατί έγραψες τάς πνευματικής ά-

σκήσεις σου επί του ίδιου χαρτίου επί του οποίου και την έπιστολήν σου; Δεν παρεκάλεσα τούς φίλους μου να με απαλλάξουν άπ' αυτήν την δυσάρθεσιν ;

Είμαι εύχαριστημένη, Εντιμεμένο Πουλί, ότι είσαι εύχαριστημένον εκ των άποτελεσμάτων του προς σύνθεσιν διηγήματος διαγωνισμού, και ότι εύρίσκεις όρθήν και δικαίαν την περί σου κρίσιν. Άλλ' ιδίως εύχαριστημένη είμαι εκ της άμύλης ή οποία σου έγεννηθη όπως Βελτιωθής, όπως άβιωθής βραβείον μίαν ήμέραν. Παιδίον τό οποίον έχει την φιλοτιμίαν να γίνη καλύτερον, όλονεν καλύτερον, εύρίσκειται εις πολύ καλόν δρόμον. Έγώ δε ήγαπώ ιδιαιτέρως τό τοιαύτα παιδια.

Τί νόστιμα λοιπόν μου γράφεις, Έαρινή Ηρωί! Ό, ναι, πρέπει να το είπω' οι φίλοι μου και οι φίλαι μου πού γράφουν φυσικώς, ήθελώς όπως κελαδεϊ τό πουλί ή μουρμουρίζει τό ρυάκι είνε τόσοں όλιγοι ώστε άξίζουν να τους έχω κάποιαν ιδιαιτέραν θέσιν εις την καρδίαν μου. Η μεγάλη άρρώστια την οποίαν έχει ή νέα γενιά μας είνε ή σχολαστικότης, ή έλλειψις αυτενεργού χάριτος. Μία μεγάλη γυνή, ή οποία έγραφεν έξόχως, ή Mme Sevignė παρήγγελε εις την θυγατέρα της : "Γράψε με την καρδίαν σου και όχι με την βιβλιοθήκην σου." Αυτήν την ώραίαν συμβουλήν δε την ακούσων όλοι οι φίλοι μου. Κ' έχω προσθέτω : Τί κανίμε τό τριαντάφυλλον ν' αυάνη ν' ανώιγη, να μοσχοβολή; Η έσωτερική δύναμις πού έχει αφήσατε και σεις την έσωτερικήν δύναμιν σας, την καρδιά σας, τό πνεύμα σας να γράφη φυσικά, άβίαστα, όταν δε πιάνετε τάν πένα να μου γράφετε λησμονείτε ότι υπάρχουν έλληνοκώρες και φράσεις έτοιμοι οποία ή έξης παραδείγματος χάριν δια της οποίας φίλος μου τις ήρχε τις έπιστολήν του "Διά της παρούσης πρώτον έρωτώ περι της τιμολόφους μου υτίνας σας" Τι άνοστος φράσις έπιστολαρίου αϊ; Άλλά σύ γράφεις νόστιμα, ώ Έαρινή Ηρωί.

Είδες ότι σου άπήνησα, Έδσκιε Ηλάτανε. Μάλιστα, μ' άρέσει, και πολύ, τό ψευδώνυμόν σου, Ηχώ του Δάσους.

Εις όσα περι αινημάτων κτλ. μου γράφεις, φίλε μου Η. Καραβία, σε παραπέμνω εις όσα λέγω άνωτέρω προς τον Δουροκλειτόν Ιδομενεία

Ένθυμείσαι, Τατιανή Π. Μ. Ζ., τό διηγημάκι "οι καλοί είνε ώραίοι;" Έγώ τό κάλλος της ψυχής τό εκτιμώ πολύ περισσότερο από τό κάλλος του σώματος. Αν ήξευρες πόσον εύτυχής είμαι διατί σε κόμνω εύτυχή, ώ μικρά μου φίλη!

Έκλέγω τό "Έαρινή Ηρωί" αγαπητή μου Μ. Γ. Η. Και τό μικρά σφάλματα πάντοτε σφάλματα είνε, Μέλλωτ Ναυάρχε, και κόμνεις πολύ καλά θέλων ν' απαλαχθής άπ' αυτά. Τά μικρά ρυτίκια κέμνουν τούς μεγάλους ποταμούς' τά σφαλματάκια μεταβάλλονται με τον καιρόν εις ελατώματα. Συ όμως είσαι καλό παιδί.

Η ποιητική σου διάθεσις, Κ. Κομμεντή, είνε άξία ένθαρρύνσεως' άλλ' υπό έσופן ρυθμού περιπέττεις εις τινα λάθη τό οποία έλπίζω ότι θα διορθώσης με τον καιρόν.

Τόση λακωνικότης, Τεταρήσει; τίποτε άλλο δεν είχες να μου γράψης;

Εις έκαστον χειρόγραφον, όχι μόνον εις την έπιστολήν σου να γράψης τό όνομά σου, τό ψευδώνυμόν σου και την ήλικίαν σου, Μεγάθυμε Κεφαλήτη.

Πώς να έκράσω λοιπόν τάς εύχαριστήσεις μου εις την Άνθισμένην Αυγαρίαν δια τάς ένδοσιαώδεις της υπέρ έμου ενεργείας της; Ό "Αιγεύς," καλή μου φίλη, είνε του Άλ. Κατακουζηνού και έδημοσιεύθη τό πρώτον εις την ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ. Πόσον υπερηφανεύομαι πού έχω τοιαύτην άφωτισμένην φίλην;

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΑΙ λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 30 Ἀπριλίου 1893]

88. Συλλαβόγραφος.

Μ' ἀποτελοῦν δύο μόλιαι τῆς μουσικῆς· πλὴν εἶμαι
Νῆσος μικρὰ καὶ ἄσμος καὶ ἔς τὸ Αἰγαῖον κείμεα.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνδομάτης Λυγαρίας.

89. Συλλαβόγραφος.

Τὸ πρῶτον μου εἶνε θεὰ, τὸ δευτέρον εἶνε κλειδί
Τὸ σύνολόν μου ἦραος ποῦ ἢ γῆ δὲν ἔχει μεταδῆ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδραγαμέδρου Γερβίλλου.

90. Στοιχεσδόγραφος.

Διῶξε Π καὶ βάλε Α
Καὶ ὅα ἔξῃ εἰς τὰ ψηλά
Τὴ νησάκι νὰ πετιέται
Καὶ ὡς ἄρος νὰ λογίεται.

Ἐστὴν ὑπὸ Ἰακωβοῦ Πολίτου.

91. Αἰνίγμα.

Τῆς Τουρκίας νῆσος εἶμαι
Καὶ εἰς τὸ Αἰγαῖον κείμεα
Ἄν τὸν πόδα μου ἐκβάλῃς
Κι' ἄλλο γράμμα εὐθὺς βάλῃς
Εὐωδίαν θὰ σκορπίῃς
Νὰ περνῆς νὰ σε μυρίξῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δούλης Ἑλλάδος.

92. Πρόβλημα.

Ἐάν παρὰ τὸ τετράγωνον τῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ μου, ἔλεγε
πατὴρ τίς, τῆθ' ἢ ἡλικία τῆς θυγατρὸς μου, σχηματίζεται
τὸ τετράγωνον τῆς ἡλικίας μου. Τὸ πρῶτον ψηφίον τοῦ ἀριθμοῦ
τῆς ἡλικίας μου εἶνε τὸ τέταρτον τῆς ἡλικίας τοῦ υἱοῦ μου,
τὸ δὲ δευτέρον ψηφίον τῆς ἡλικίας μου εἶνε τὸ διπλάσιον
τῆς ἡλικίας τῆς θυγατρὸς μου. Ποία εἶνε ἡ ἡλικία τοῦ πα-
τρὸς, ποία ἢ τοῦ υἱοῦ καὶ ποία ἢ τῆς θυγατρὸς;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μέλωντος Νουβέρου.

93. Παιγνίων.

Πῶς εἶνε δυνατόν ν' ἀνα- N, P, Π, Σ, Ν, Υ, Ρ, Σ
γνωσθῆ ἢ παρακαμμένη ἐπι- Ω, Ε, Ν, Π, Ο, Ο, Α, Ε
γραφῆ καὶ ποία εἶνε ἡ ἐν- Α, Κ, Ρ, Σ, Α, Υ, Γ, Υ
νοιά τῆς; N, Ν, Ι, Α, Ε, Ι, Σ, Ε
I, Κ, Ε, Α, Ο, Ω, Θ, Α

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Θρα. Χριστοφίδου.

94. Ἀκροστιχίς.

Τὰ ἀρχαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτε-
λοῦσιν ὄνομα θεᾶς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

1, Πόλις τῆς Ἑλλάδος. 2, Ποταμὸς τῆς Εὐρώπης. 3,
Ἀρχαῖος ποιητής. 4, Θεὸς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. 5, Βα-
σιλεὺς τῆς Σπάρτης. 6, Κράτος τῆς Ἀσίας. 7, Νῆσος τῆς
Μεσογείου θαλάσσης.

Ἐστὴν ὑπὸ Κωνσταντίνου Γ. Κουρετή.

95. Μεσοστιχίς.

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦσι
τι ἄνευ τοῦ ὁποῦν δὲν δύναμθα νὰ ζήσωμεν.

Α'. Σύνδεσμος. Β'. Πηγιόν. Γ'. Ἀρχαία θεὰ.

Ἐστὴν ὑπὸ Γ. Σαφειλοπούλου.

96. Κυβόλεξον.

Σχημάτισον κυβόλεξον τοῦ ὁποῦ τὴν μίαν πλευρὰν νὰ
κατέχη ἡ λέξις "Αἰώας."

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἀνδομάτης Λυγαρίας.

97-99. Κεκρυμμένα ὄνδρατα θεῶν.

1. Προσπάθει νὰ εἰσάῃ ἄριστος εἰς πάντας.
2. Ὁ Θεμιστοκλῆς ἦτο μέγας ἀνὴρ.
3. Ἄριστον τὸ βυθίσκειν ὑπὲρ Πατρίδος.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Κέρρας τῆς Δολιχάκης Ἰδης.

100. Κρυπτογραφικόν.

1	2	3	4	5	6	7	8	9
2	3	5	3	9				
2	6	7	8	5				
3	9	7	1	9				
4	1	5	4	8				
5	1	9						
6	1	6	4	3	9			
7	6	5	7	6	5	3	9	
8	8	6						
9	1	7	3	9				

101. Ἐρώτησις.

Τί εἶνε ἐκεῖνον τὸ ὄποῖον ταξιδεύει με ἐκπλαγκτικὴν τα-
χύτητα χωρὶς ἀτμόν, χωρὶς μηχανὴν καὶ οὔτε δάση οὔτε
ἔρη τὸ κράτου;

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Δούλης τῆς Πρωίας.

102. Μυθολογικὴ ἐρώτησις.

Τίνες εἶνε αἱ ἀδελφαί, αἵτινες μετεμορφώθησαν ἢ μὲν
εἰς χελιδόνα, ἢ δὲ εἰς ἀθήνα;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀστρου τῆς Αἰθῆς.

103. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Πότε καὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Θεόδωρος Κολοκοτρώνης καὶ
πῶς ὀνομάζετο ἡ μήτηρ του;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Περικλίου.

104. Λογοπαίγνιον.

Ποῖον εἶνε τὸ ἀδωότερον δένδρον τοῦ κόσμου;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μεγαλόμου Κεραλλῆρος.

105. Ἐλλειποσύμφωνον.

ωη—υη—ωουη—ει

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Δευτεροκρίτου Πουλιού.

106. Φωνηεντόλεμος.

ργς—πργς—μγς—μ—μργς
πρχ—σπρχ—σ—πν—σπρχ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λουκῆς Περιστέρης.

107. Γρίφος.

μo + ε
γ πωλεῖς 1 τ' 1 | 2 ζ 1

Ἐστὴν ὑπὸ Παν. Καραβία.

ΛΥΣΕΙΣ

τὰς ἐς τὰς 96 συλλάβας τῆς 15 Φεβρουαρίου πνευματικῶν ασκήσεων.

37. Τόνος. ἄνος.—38. Τὸ ἀράχτι.—39. Στέφανος, φα-
νός.—40. Ἔβος, Θεός.—41. ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ (Ρήγας,
Ἰσοπρία, Σήμερον, Τισσαμενός, Ὀμηρος, Μενότιος, Ἐνω-
τίον, Νημεμία, Πρόστρατος.—42. Ὁ Πρωτοσίλαος.—43.
Ὁ Αἰδοίπκος, ὁ Ἀπελλῆς, ὁ Πυργοτέλης ὁ πρῶτος ἦτο
γλύπτης, ὁ δευτέρος ζωγράφος, ὁ τρίτος σφραγιδογλύπτης.

Οἱ ἄλλοσυντες κατωκίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν τιαν διεύ-
θυνσιν συναποστέλλοντέσ καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν διακίνησιν τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταινίας
Παράστασις περὶ τῆς ἡλικίας τῶν παιδῶν κατὰ τὰς ἐποχὰς τῶν ἐθνικῶν ἀγαθῶν.